

Thiên Kim Bất Hoán

Contents

Thiên Kim Bất Hoán	1
1. Chương 1: Waterloo Của Dương Giản	1
2. Chương 2: Phòng Thủ Phản Kích Của Vương Cẩm Trình	14
3. Chương 3: Tình Yêu Của Học Sinh Tiểu Học	23
4. Chương 4: Trò Chơi Đoán Tâm	32
5. Chương 5: Vai Nam Phụ Xuất Sắc Nhất	42
6. Chương 6: Hành Bách Lý Giả Bán Cửu Thập	50
7. Chương 7: Gã Độc Thân Và Chú Chó	58
8. Chương 8: Tiền Đồ Gấm Vóc	66
9. Chương 9:	74
10. Chương 10: Ngoại Truyện 1	81
11. Chương 11: Ngoại Truyện 2	83
12. Chương 12: Ngoại Truyện	87

Thiên Kim Bất Hoán

Giới thiệu

- Thiên Kim Bất Hoán Tác giả: – Mạc Tâm Thương Minh hoạ: Trạch Trạch Mễ Hệ liệt: Tàng a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-bat-hoan>

1. Chương 1: Waterloo Của Dương Giản

Thiên kim bất hoán

Tự

Đây là nghiệt duyên.

Vương Cẩm Trình tin chắc như thế.

Khi đó, Vương Cẩm Trình mới mười sáu tuổi, còn ở thời kỳ trưởng thành, đương nhiên gã đối với mấy chuyện này nọ từ trước đến nay toàn khinh thường, nhưng lại không thể tránh được bản thân cũng lâm vào cái loại buồn bực này.

Vì thế, gã học hút thuốc.

Đằng sau cây nho ở trường là địa điểm tốt nhất, tựa vào trên khóm hoa hút thuốc, gã không phải muốn trông ngầu hay đại loại thế, chỉ là cảm thấy nhàm chán. Cho dù tìm không thấy ngọn nguồn của sự buồn phiền, vẫn là chán đến loạn thất bát tao.

Ngày đó, gã như thường lệ làm ỏ ở vị trí của mình, miệng có miệng không mà hút thuốc.

Có người đi tới, phát ra lần lượt những tiếng bước chân khác nhau, Vương Cẩm Trình cúi đầu chửi một câu, điều thuốc bị dụi tắt trên khóm hoa.

Người đến không chỉ có một, nhưng đều rất lặng lẽ, qua một hồi lâu, mới có người lên tiếng.

“Tôi thích cậu.”

Vương Cẩm Trình thiếu chút nữa đập đầu vào bồn hoa, làm gì vậy.

Gã dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, thật là xui xẻo, lại có thể gặp được chuyện như vậy.

Vẫn là âm thanh kia, tiếp tục nói: “Tôi biết cậu nhất thời có thể không chấp nhận được, nhưng xin cậu suy nghĩ một chút, chẳng hạn như chúng ta kết giao thử xem?”

Còn không có lời đáp lại, người nọ cứ thế nói: “Bề ngoài tôi không tồi, cậu sẽ không chịu thiệt.”

Vương Cẩm Trình giật giật khóe miệng, đã lâu không có gặp người khiến gã có cảm giác tốt đẹp như vậy.

Sau đó mãi đến khi người kia không còn nói chuyện, đối phương vẫn không hé răng.

Ngay cả Vương Cẩm Trình cũng nóng nảy, nào có mặc kệ không dứt khoát như vậy, kết quả là một thanh âm mờ mịt vang lên, đáp: “Tôi nghĩ, tôi đành phải nói xin lỗi.”

Bị từ chối rồi, Vương Cẩm Trình thiếu chút nữa thở dài một hơi.

Khoan khoan.

Hình như hai thanh âm đều thuộc về nam giới. . .

“Vậy sao? Vậy thì thật đáng tiếc.” Một chút cũng không nghe ra giọng nói có bất kì điểm thương tiếc nào, nhẹ nhàng như thể đàm luận chuyện thời tiết qua quýt thông thường.

Vương Cẩm Trình núp sau bồn hoa, nháy mắt liền hóa đá.

Đây là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết sao?

Đời người không nên kích động như vậy.

Sau đó lại bắt đầu tiếng chân hai người đi chuyển, đại khái muốn rời đi, Vương Cẩm Trình ngứa ngáy đến khó chịu, nhịn không được đành đỡ lấy bồn hoa, khễ khàng nhô đầu lên nhìn xuyên thấu qua cây nho, thấy bóng hai người.

Cả hai đều quay lưng lại với gã, gã nhìn không thấy mặt hai người, cũng không biết có quen hay không.

Đột nhiên, người đi phía sau quay đầu lại, hé ra một gương mặt ưa nhìn.

Ánh mắt của hắn quét về phía bồn hoa, Vương Cẩm Trình chợt giật mình, vội vàng ngồi xổm xuống.

Vương Cẩm Trình che mặt.

Quái lạ, gã đổ mặt cái gì chứ.

Về sau, Vương Cẩm Trình trong sân trường phát hiện người nam sinh có gương mặt đẹp đẽ kia thường xuyên cùng nam sinh nọ đi cùng một chỗ.

Bóng dáng rất quen thuộc.

Vì thế, đại khái hắn đã thành công.

Qua vài ngày, Vương Cẩm Trình theo thường lệ ra bồn hoa sau cây nho hút thuốc.

Lại là tiếng bước chân thay đổi lần lượt.

“Tôi thích cậu.”

Điều thuốc trong tay Vương Cẩm Trình rớt thẳng xuống đất.

“Tôi biết cậu nhất thời có thể không chấp nhận được, nhưng xin cậu suy nghĩ một chút, chẳng hạn như chúng ta kết giao thử xem?”

“Bề ngoài tôi không tồi, cậu sẽ không chịu thiệt.”

Lúc này đây, đối phương thực sự khoái: “Vậy thử xem đi.”

Tiếp đó Vương Cẩm Trình ở trong sân trường chứng kiến nam sinh đẹp mắt kia thay đổi người bên mình.

Lại qua vài ngày, Vương Cẩm Trình dựa vào bồn hoa hút thuốc.

Đầu tiên, là tiếng bước chân.

“Tôi thích cậu.”

Vương Cẩm Trình bình tĩnh hít một hơi, nhả ra.

“Tôi biết cậu nhất thời có thể không chấp nhận được, nhưng xin cậu suy nghĩ một chút, chẳng hạn như chúng ta kết giao thử xem?”

“Bề ngoài tôi không tồi, cậu sẽ không chịu thiệt.”

Vương Cẩm Trình cảm giác máu trong cơ thể bắt đầu ngược dòng, chân khí loạn không thể khống chế.

Loại cảm giác này có một danh từ riêng, gọi là “Tẩu hỏa nhập ma”.

Gã quăng điều thuốc thẳng xuống mặt đất, nhảy dựng lên.

“Con mẹ nó mày cũng đổi lại lời kịch đi!”

Vương Cẩm Trình tẩu hỏa nhập ma thật là đáng sợ.

Vương Cẩm Trình thích người bị thất tình.

Gã hẳn là phấn khích đến mức muốn được cởi sạch quần áo leo tháp truyền hình để khoe một chút vóc dáng khỏe đẹp của chính mình.

Nhưng hiện tại hắn lặng lẽ nhìn thấy người hắn thích ngồi trước quầy bar, hôn một thiếu niên còn chưa đủ lông đủ cánh.

Người kia mỉm cười một tay ôm eo thiếu niên, một tay ghì đầu cậu ta, thiếu niên được hôn “Hi hi” cười đáp.

Sau lại hôn đến nồng nhiệt, thiếu niên không còn sức lực mà cười, ngồi phịch trong lòng người nọ, chỉ còn rên rĩ.

Vương Cẩm Trình miệng có miệng không hút thuốc, không ngờ lại không có cảm giác gì.

Dù sao cũng đã thành thói quen.

Kích thích tăng dần cũng đã gặp qua, điểm này cũng không coi vào đâu.

Vương Cẩm Trình ngẩng nhìn đường cong một bên thân hình duyên dáng của người ấy.

Người này. . . Thật sự thất tình sao?

Hôm qua mới ở trước phòng vệ sinh—(tg: xin đừng đem chuyện vị trí để ở trong lòng)—Vương Cẩm Trình núp ở góc tường nghe lén, chính tai gã nghe được hắn bị người ta từ chối.

Vương Cẩm Trình vốn cho rằng hắn sẽ thương tâm, đã chuẩn bị thật tốt để tới an ủi hắn, thuận tiện đến thừa dịp trống vắng mà xông vào.

Kết quả qua cả đêm, hắn vẫn là một kẻ mặt người dạ thú.

Thiếu niên trong lòng ngực hắn đại khái vẫn là vị thành niên đi, Vương Cẩm Trình thở dài, đứng lên, lôi thiếu niên ra, bảo với hắn: “Dương Giản, cậu muốn chơi thì cũng đừng phạm tội.”

Dương Giản rũ mắt xuống, cầm lấy kính mắt vừa cởi, đeo vào, mỉm cười nhìn Vương Cẩm Trình: “Tôi có chừng mực.”

Có chừng mực cái rắm! Có chừng mực thì sẽ không ban ngày ban mặt ôm trẻ vị thành niên hôn đến sưng đỏ môi.

Vương Cẩm Trình đem tầm mắt rời khỏi môi Dương Giản, đối với tên nhóc con kia nói: “Cậu đi tìm người khác đi, chơi cùng hắn cậu không dậy nổi đâu.”

Người thiếu niên kia “Ha” một tiếng: “Can thiệp nhiều quá rồi, ông chú.”

Vương Cẩm Trình giật giật khóe miệng.

Gã với Dương Giản già như nhau, vì sao gã lại là ông chú.

Dương Giản ở phía sau đứng lên, nói: “Tôi về trước.”

Vương Cẩm Trình ném tên nhóc sang bên, rồi đi theo.

000

Vương Cẩm Trình theo sau Dương Giản, trông thấy bóng lưng Dương Giản thon dài, thở dài một hơi.

Đúng rồi, gã vẫn chưa giới thiệu một chút về người gã thích.

Dương Giản, nam, 31 tuổi.

Trước đảm nhiệm chức vụ ở công ty tư vấn, lương một năm thuộc loại phạm vi cơ mật trong ngành sản xuất, không hợp tiết lộ.

Có nhà có xe, bên ngoài xuất chúng, chưa kết hôn, bị nữ nhân viên toàn công ty năm trước bầu chọn là Toàn thạch Vương Lão Ngũ (2).

Đáng tiếc, hắn là gay.

Nhưng đối với Vương Cẩm Trình mà nói, may mắn hắn là gay.

Vì sao ư? Đương nhiên bởi vì Vương Cẩm Trình cũng là đàn ông.

Gã và Dương Giản có ba người bạn tốt.

Nếu hỏi bạn bè, có ý kiến gì về Dương Giản không.

Nghiêm Tích sẽ lộ ra biểu tình khinh miệt, bảo: “Dương Giản hả? Mặt người dạ thú thôi!”

An Đạt (3) sẽ mặt không chút thay đổi, dùng thanh âm máy móc nói: “Mặt người dạ thú.”

Tạ Khánh chỉ biết cười cười: “Mặt người dạ thú. Nói đến cầm thú, tớ có một chuyện cười, các cậu muốn nghe không?”

Dương Giản diện mạo đẹp, trong tay lại có tiền, loại người này đeo kính mắt Phnôm-pênh sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì hắn sẽ nhìn bạn ôn nhu xuyên qua mắt kính, nét mặt mỉm cười gợi tình ẩn chứa.

Dương Giản nhìn thẳng vào mắt bạn, chung quy có thể làm bạn cảm thấy hắn đem bạn để trong lòng.

Vì thế, bao nhiêu si nam oán nam đứt tình trên tay hắn.

Rất không may, cũng gồm cả Vương Cẩm Trình.

Theo thống kê tối mật của Vương Cẩm Trình, từ ngày gã quen biết Dương Giản, tổng cộng có. . .

Ngại thật, Vương Cẩm Trình cũng không đếm được tổng cộng có bao nhiêu người rơi vào ma quỷ (nhanh vuốt ma quỷ) của Dương Giản.

Yêu một người như thế không phải bị coi thường sao?

Nhưng thật ngại, Vương Cẩm Trình chính là không tự trọng.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, gã cũng rất buồn bực.

“Đang nghĩ gì đấy?”

Vương Cẩm Trình nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, phát hiện Dương Giản đứng trước mặt gã, cười cười nhìn gã.

“Đi theo sau tôi mà không lên tiếng, tôi còn tưởng cậu bị rơi vào đường cống ngầm.”

Vương Cẩm Trình ho khan một tiếng, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Dương Giản buồn cười hỏi lại gã: “Cậu mong tôi có chuyện gì?”

Ngày hôm qua. . .

Vương Cẩm Trình vẫn là không nhẫn tâm nói ra sự việc kia, vẫn là quên đi, dù thế nào đi nữa hẳn là Dương Giản, cho tới giờ chỉ có hẳn làm cho người ta thương tâm, khi nào thì tâm hẳn mới bị tổn thương.

“Hôm nay cậu không có lớp sao?” Dương Giản hỏi.

Vương Cẩm Trình vẽ mặt cổ quái: “Hôm nay là thứ bảy mà.”

“A, tôi hồ đồ rồi.” Dương Giản không chút để ý trả lời, nói, “Vậy cậu không có việc gì sao?”

Vương Cẩm Trình biết mình cản trở hẳn, cười bảo: “Tôi nhớ ra rồi, trong phòng thí nghiệm còn có việc, tôi về trường trước đây.”

“Uh, bye bye.”

“Bye bye.”

“Tuần sau gặp.”

Vương Cẩm Trình biết ý nghĩ này của gã thực ngây thơ, tuy vậy gã vẫn không nén nổi cảm giác ghen tị với mấy người bạn của bọn họ. Rõ ràng thời gian chính gã quen biết hẳn là dài nhất, nhưng vẫn chỉ nhận được đãi ngộ giống mấy người kia.

Ai da, một tuần hử, thật sự là quá lâu.

Vương Cẩm Trình xoay người, nghe thấy tiếng bước chân kiên định, quay đầu lại, Dương Giản đang chậm chậm rời đi.

Vương Cẩm Trình dứt khoát xoay người lại, để hai tay vào túi quần, trông Dương Giản đi xa.

Có đôi khi rất muốn hẳn có thể quay đầu lại.

Thế nhưng gã vẫn sợ.

(1): Waterloo – đây là nơi vị hoàng đế lừng danh Napoléon Bonaparte cùng quân đội Pháp thất bại trước Liên minh thứ 7 gồm quân đội Anh và đồng minh với quân Phổ (Đế chế Đức). Trận đánh kết thúc chiến dịch Waterloo và là trận đánh cuối cùng của Napoléon. Nhờ chiến thắng này, người dân Châu Âu đã thoát khỏi ách thống trị của Napoléon. Xem thêm tại đây vi.wikipedia.org/wiki/Trận_Waterloo.

Quay lại với tiêu đề “Waterloo của Dương Giản”, những gì sắp tới xảy đến với Dương Giản cũng tựa như cuộc chiến lịch sử trên, cuộc chiến mang lại những điều tốt đẹp nhất cho anh. Nhưng nói trước mất hay “Thầy Vương.”

Vương Cẩm Trình quay đầu lại theo tiếng gọi.

Kỹ sư thiết bị gương mặt không chút thay đổi nói với gã: “Lần này chi phí bảo dưỡng sửa chữa và chi phí thêm linh kiện, tổng cộng...”

Hắn “lạch cạch” gõ máy tính mấy cái, lộ ra một vài chữ.

Vương Cẩm Trình thay đổi thể đứng, hỏi lại: “An Đạt, dựa trên tình bằng hữu lâu năm, có thể bớt cho chút được không?”

“Không có cửa đâu.”

... Thật đúng là lời ít mà ý nhiều.

“Được được, lát nữa tớ đưa cậu.”

“Không có lát nữa đâu, lát nữa thì cậu đã quên rồi.”

“... Tớ trong lòng cậu vẫn là không có danh dự như vậy sao?”

“Ừ.”

“...”

Vương Cẩm Trình cảm thấy làm người vô cùng thất bại. Làm bạn với An Đạt nhiều năm như vậy, gã không những nghiên cứu khoa học mà khi xin kinh phí còn chưa cấp xuống để cho hắn ký sổ.

Nói đến làm người, cần phải giới thiệu sơ lược một chút quá trình làm người của Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình, nam, 31 tuổi.

Sau du học từ Mỹ trở về, ở vốn là làm phó giáo sư ở khoa Hóa ở đại học. Đi theo một vị giảng viên lớn tuổi cùng nhau muốn làm nghiên cứu khoa học mang theo học trò, mỗi học kỳ còn có thể chọn mấy môn để giảng dạy.

Bề ngoài thôi... Gã thật ra làm ở khoa Hóa. Đường nhiên với tư cách khoa khoa học tự nhiên, không thể trông cậy vào như thể truyền bá này nghệ thuật này, tuy rằng số lượng thiếu nhưng được chất lượng, có một Vương Cẩm Trình như vậy để có thể giữ thể diện đã đủ rồi.

Dù sao cũng không phải dựa vào mặt kiếm cơm.

Ở viện của Vương Cẩm Trình có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm đều từ công ty bên An Đạt, An Đạt là kỹ sư thiết bị công ty đó, vì thế cơ hội trao đổi của hai người là rất nhiều.

Cho đến trước mắt, cuộc sống của Vương Cẩm Trình vẫn là rất đầy đủ, ngoại trừ một chuyện.

Gã là đồng tính luyến ái.

Gã không biết là do gã thích Dương Giản, nên hắn là đồng tính; hay gã đã là đồng tính luyến ái, cho nên gã sẽ thích Dương Giản.

Thích Dương Giản là chuyện thực đơn giản, nhưng khiến Dương Giản yêu lại rất khó khăn.

Tựa như A có thể suy ra B, nhưng từ B suy ra A lại không được, như vậy A kia thật sự là đáng thương.

Thế nhưng, vấn đề này, bạn không thể trách B.

“Thứ sáu này vẫn như cũ hả?” An Đạt lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình gật gật đầu: “Hôm nay mới là thứ hai.”

Thứ sáu hàng tuần, bọn gã luôn tìm nơi để tụ tập, dù sao trong cái vòng nhỏ hẹp này có quen biết vả lại làm bạn thân cũng không dễ dàng.

“Vương Thủ Ninh có đến không?” An Đạt hỏi.

Vương Cẩm Trình lắc đầu cười khỏ.

Vương Thủ Ninh chính là người cự tuyệt Dương Giản, mới làm quen với bọn họ, sợ là với sức ép như vậy, cậu ta sẽ không đến.

Vậy nên, gã mới có thể cảm thấy nếu không chắc chắn mà thổ lộ là hành vi không thể thực hiện, bạn xem, mắt cả chì lẫn chài.

Vương Cẩm Trình lại thấy ngứa ngứa họng, lấy thuốc ra, châm lửa.

An Đạt trông thấy động tác của gã, buông một câu: “Đồ nghiện thuốc.”

Vương Cẩm Trình cười: “Đã được mười lăm năm, chỉ sợ vĩnh viễn không bỏ được.”

Mười lăm năm, dài bằng thời gian gã quen biết Dương Giản.

“An Đạt, có phải tở già rồi không? Vì sao gần đây luôn cảm khái chuyện quá khứ?” Vương Cẩm Trình cầm thuốc, xoa xoa cái trán.

“Không, chẳng qua đầu cậu bị hun khói đến hồng mà thôi.”

“... Nói chuyện với cậu vẫn là không chút nề mặt nào như vậy.”

“Cám ơn đã khen.”

000

An Đạt sớm đã rời khỏi, Vương Cẩm Trình ngồi trong phòng làm việc sửa một chút văn kiện, nhìn thời gian không còn sớm, đến phòng thí nghiệm, kêu làm học trò làm thí nghiệm dừng tay đi ăn cơm, còn bản thân đã ra khỏi cổng trường.

Gã vẫn là không yên lòng về Dương Giản.

Bị coi thường mà, mày sẽ bị coi thường mà.

Trong lòng khinh bỉ chính mình, tay lại nắm điện thoại di động.

Kết quả Dương Giản tắt máy.

Gọi điện thoại nhà, là hộp thoại tự động.

“Xin chào, tôi là Dương Giản, hiện tại tôi không ở nhà, xin để lại tin nhắn sau tiếng “Bíp”.”

Bíp — cái đầu ấy.

Vương Cẩm Trình thở dài, gọi tắc xi đến nhà Dương Giản.

Vừa mới tiến vào cổng khu, liền trông thấy Dương Giản lái xe chạy vội ra ngoài.

Vương Cẩm Trình đành phải bảo lái xe đi theo xe Dương Giản, đồng thời càng không ngừng gọi vào di động hắn, vẫn là tắt máy.

Làm cái gì đấy.

Kết quả càng đi theo, trái tim Vương Cẩm Trình càng lạnh lẽo.

Bên kia không phải cao ốc Hạo Tinh sao? Đó là chỗ làm việc của Vương Thủ Ninh.

Chẳng lẽ hai người họ vẫn còn liên lạc? Lúc này mới qua mấy ngày.

Chẳng qua cũng phải không thể, theo cá tính của Dương Giản, làm sao có thể sẽ bỏ qua người hắn vừa ý.

Hơn nữa vậy những lời hắn từng nói đều là vô nghĩa?

Hắn nói Vương Thủ Ninh không cùng dạng.

Hắn nói thấy Vương Thủ Ninh là người nghiêm túc như vậy, đột nhiên rất muốn an định lại.

Nói thật ra, Vương Cẩm Trình không tin, muốn lãng tử Dương Giản quay đầu, trừ khi heo mẹ lên cây, vạn tuế ra hoa.

Vương Cẩm Trình cắn chặt răng, thấy Dương Giản dừng xe gần khu cao ốc, gã cũng xuống xe, vẫn theo chân hắn.

Dương Giản đứng ở đối diện đường cái nhìn cao ốc Hạo Tinh, chẳng qua cứ đứng như vậy.

Vương Cẩm Trình trộm núp sau một cột điện ven đường, quan sát Dương Giản.

“Ta nói này chàng trai, cột điện quá bé, căn bản không che được cậu a.”

Bên cạnh một ông lão đi qua hỏ tâm nhắc nhở gã.

Vương Cẩm Trình trừng mắt.

“Đây chỉ là hình thức! Hình thức!” Dù sao Dương Giản tập trung quan sát như thế, cũng sẽ không chú ý tới ông.

“Thanh niên bây giờ thật thiếu lễ phép, đối xử với người già hỏ tâm như thế đấy.”

Chờ người già hỏ tâm đi rồi, Vương Cẩm Trình mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, Dương Giản đột nhiên chuyển động, Vương Cẩm Trình giật mình một cái vừa muốn theo sau, liền phát hiện bên đường đối diện có người muốn tiến lại.

Là Vương Thủ Ninh.

Vương Cẩm Trình đột nhiên cảm thấy có cái gì nghẹn trong cổ họng gã, chờ đến lúc gã quay đầu lại, Dương Giản đã không thấy nữa, mà Vương Thủ Ninh cũng bị một chiếc xe đón đi.

Xem trọng đến mức muốn đến nơi cậu ta làm việc để len lén ngắm hay sao?

“Dương Giản, còn già mồm cãi láo chuyện yếu đuối như vậy cũng làm được, tôi khinh cậu!”

Vương Cẩm Trình nói kháy rồi xoay người.

Tôi cũng khinh bỉ chính mình.

Vương Cẩm Trình buông thêm một câu ở trong lòng.

Vốn tưởng rằng Dương Giản sẽ không bị tổn thương, kỳ thật hắn vẫn biết.

Đáng tiếc người khiến hắn thương tâm không phải mình.

Sau đó Vương Cẩm Trình lại nghĩ nghĩ, thôi quên đi.

Mình thì sao đành lòng khiến hắn tổn thương.

(2): Toàn thạch Vương Lão Ngũ (Kim cương Vương Lão Ngũ): ý ám chỉ những người đàn ông rất có tiền đồ nhưng vẫn còn độc thân

(3): Thật ra tên bạn này là – An Trăn – “Trăn” có nghĩa là “Đạt, đạt đến, đến” cơ mà tớ đã tự ý sửa lại! vì để tên An Trăn nghe có chút không thuận tai. Nếu có bạn nào đọc raw rồi thì cho mình xin lỗi *cúi*

Vương Cẩm Trình vốn nghĩ rằng, nhiều năm như vậy, nhìn thấy Dương Giản lưu luyến bụi hoa, không bình tĩnh cũng có thể bị ép thành bình tĩnh. Nhưng gã hiển nhiên đánh giá cao bản thân.

Lần đầu biết Dương Giản cũng sẽ rung động thật lòng.

Nói thật ra, có chút phá vỡ cái nhìn nhân sinh trong thế giới của gã.

Chỉ có điều, hiện tại Vương Cẩm Trình lại có điểm không quá chắc chắn.

Dương Giản lấy tay chống cằm, híp mắt ngắm cậu trai đang chơi Piano. Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng bàn tán xôn xao, Dương Giản dường như hoàn toàn không nghe thấy.

“Này, hắn thật sự thất tình sao? Thất tình còn có thể ngắm đàn ông mê mẩn như vậy sao? Cậu xem kia tiêu chuẩn ánh mắt kia của Dương Giản, quả thực là nhìn trắng trợn.” Tạ Khánh ngó Dương Giản, lên tiếng “Lại nói tiếp, tớ nghĩ đến một chuyện cười. . .”

“A, mấy ngày nay thời tiết thật tốt.” Vương Cẩm Trình cắt lời hẳn.

Tạ Khánh đáp: “Hả, phải không đó? Nhưng giữa trưa nay còn có mưa mà.”

Tạ Khánh vừa mới dứt lời, người chơi đàn đã đánh xong một khúc, xoay đầu lại.

Dương Giản vẫn là một tay chống cằm, một tay hướng cậu trai kia ngoắc ngoắc ngón tay.

“Quá nhanh!” Tạ Khánh vội vàng nói.

An Đạt nhú mày: “Thành công.”

Nghiêm Tích cắn cắn môi, tuy rằng không tình nguyện, vẫn là nói: “Thành công.”

Tạ Khánh nhìn về phía Vương Cẩm Trình, Vương Cẩm Trình cười: “Nếu chúng ta đều xem trọng Dương Giản, sẽ không cách nào cá cược rồi.”

“Aish.” Tất cả mọi người đồng thanh thở dài.

Hôm nay là thứ sáu, mấy người bạn tốt bọn họ theo thường lệ tụ tập. Lần này ở quán bar họ thường tới, dù sao cũng là thời kì đặc biệt, Vương Thủ Ninh quả nhiên không tới, Dương Giản vẫn là nhất mực thường ngày, nhưng mấy người còn lại có vẻ căng thẳng.

Cậu trai đánh đàn kia quả nhiên đứng dậy, hướng Dương Giản đi tới, cùng lúc cậu ta đặt tay lên vai Dương Giản, thì Vương Cẩm Trình dời tầm mắt.

Xem ra tối nay Dương Giản đã có người theo.

Nghiêm Tích hừ một tiếng: “Vô vị, tôi đi đây.”

Nói xong y liền đứng lên.

“Khẩn cấp quay về tìm chồng a, tốt ghê.” Vương Cẩm Trình nhin không được cười nhạo một câu.

Nghiêm Tích đỏ mặt, quay đầu lại nói: “Cậu ghen sao.”

Sau đó giẫm giày cao gót rời đi.

Đúng rồi, gã chưa nói qua sao? Nghiêm Tích thích giả trang.

Nghiêm Tích đi rồi, Tạ Khánh cùng An Đạt cùng nhau ngồi lại, không lâu cũng thấy nhàm chán.

“Thật nhàm chán, để tớ kể chuyện cười đi.” Tạ Khánh nói.

“A, có mấy bay!” Vương Cẩm Trình hô to một tiếng.

Tạ Khánh vội vàng ngoảnh ra chỗ khác: “Đâu cơ đâu cơ?”

“Thoáng cái đã bay mất tiêu.” Vương Cẩm Trình hít một hơi thuốc lá.

“Bay mất á, vậy tớ tiếp tục kể chuyện cười đi.”

Wương Cẩm Trình chịu thua: “An Đạt, tớ xin cậu, mau ngăn cản hẳn.” Gã không muốn trên bia mộ của mình có khắc “Người này bị chuyện cười nhạt nhẽo làm lạnh chết”.

Tạ Khánh tủi thân, nói với An Đạt: “Chuyện cười cũng không cho kể, Tiểu Đạt Đạt, chúng ta cũng về đi được không?”

An Đạt gật gật đầu.

Kết quả hai người bọn họ cũng đi mất, để lại Vương Cẩm Trình.

Đều là có đôi có cặp, thật tốt.

Wương Cẩm Trình lúc này mới phát hiện ngay cả Dương Giản cũng không thấy, đại khái là cùng hoàng tử Piano kia đi tìm nơi khác.

Một người cũng không có nghĩa nữa, có người bắt chuyện, Vương Cẩm Trình cũng không có tâm trạng, liền cầm điều thuốc ra ngoài.

Đi ra ngoài mới phát hiện Dương Giản đang tựa vào cái cây trước quán, đang hướng về phía gã cười.

Vương Cẩm Trình có chút kinh ngạc, đầu tiên dập điều thuốc trong tay, sau đó lại gần.

“Tôi còn tưởng rằng cậu đã đi trước.”

Dương Giản trả lời: “Đáng lẽ đã lên xe, đột nhiên lại không có hứng.”

Vương Cẩm Trình đánh giá Dương Giản từ trên xuống dưới: “Không thể nào, nếu không cậu không có hứng, đàn ông khắp thiên hạ liền chưa từng có hứng.”

Dương Giản cười: “Không khoa trương như vậy chứ, không phải còn cậu nữa sao?”

Vương Cẩm Trình trong lòng nói thầm một tiếng: “Tôi sao có thể so với cậu chứ.”

“Buổi tối có kế hoạch gì chưa?”

Vương Cẩm Trình lắc đầu: “Trở về phòng rồi ngủ.”

“Vậy thì rất đáng tiếc, không bằng khuya hôm nay theo giúp tôi đi.”

Vương Cẩm Trình trong lòng chột nhói.

“Đi, chúng ta đi ăn mì.”

. . . A?

Chờ Vương Cẩm Trình theo Dương Giản vào tiệm mì, gã nhìn bát mì nóng hôi hổi trước mặt, cảm thấy không nói được gì.

Thôi, ăn mì không tệ.

“Ôi, chúng ta đã lâu không có thể giới hai người như vậy.”

Vương Cẩm Trình nuốt xuống một miếng mì, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Đại ca, khuya hôm nay là làm sao vậy, tại sao lại nói mấy lời cổ quái như thế.

Vương Cẩm Trình chĩa chĩa những người khác trong quán, nói: “Không cần đem nhóm NPC không tính làm người đâu.”

“Tôi chỉ là cảm khái thôi.” Dương Giản gỡ xuống kính mắt đầy hơi nước, mắt híp lại trông Vương Cẩm Trình.

Miếu sát. (chết ngay lập tức)

Vương Cẩm Trình vội vàng cúi đầu ăn mì, không dám nhìn ánh mắt của hắn nữa.

“Không biết vì lẽ gì, gần đây luôn nhớ lại quá khứ, cảm khái cuộc sống, có phải tôi già rồi không?”

Hoá ra toàn bộ nhân dân trên thế giới đều có chung một loại phiền não.

Thế nhưng, Vương Cẩm Trình từ chối không thừa nhận gã cũng có một dạng cảm khái, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn: “Già cái đầu cậu, tôi với cậu sinh cùng năm.”

“Nhưng tôi lớn hơn cậu năm tháng lẻ bảy ngày.”

“ . . . ”

Dương Giản sờ sờ mặt mình: “Không biết có sắc già suy sụp không.”

Vương Cẩm Trình cảm giác mạch máu chạy rần rật: “Yên tâm, cậu rất đẹp.”

Dương Giản cười: “Cám ơn.”

“ . . . ”

Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, quyết tâm tàn nhẫn hỏi: “Cậu với Vương Thủ Ninh rốt cuộc làm sao vậy?”

Dương Giản vẽ mặt cổ quái nhìn gã: “Còn có thể thế nào? Tôi bị từ chối rồi.”

Vương Cẩm Trình thay đổi tư thế, quyết định nói thẳng: “Ngày hôm qua tôi trông thấy cậu đối diện cao ốc Hạo Tinh.”

“Ah.” Giọng Dương Giản đáp lại, qua quýt như thường.

“Sao cậu tuyệt nhiên không kinh ngạc?”

Biểu tình của Dương Giản ra vẻ chán động: “Vậy sao?”

“...”

Dương Giản nhìn lại gã, nói, “Cậu là muốn hỏi tôi đối với Vương Thủ Ninh rốt cuộc tới mức độ nào đi?”

Vương Cẩm Trình buồn bực gật đầu.

Dương Giản mỉm cười.

Vương Cẩm Trình thật sự là sợ diễn cảm này của hắn.

Hắn nhè nhẹ cười như vậy, dịu dàng ảm áp, ai cũng cho là hắn người chân thực. Có trời mới biết người đàn ông này rốt cuộc suy nghĩ cái gì trong lòng.

Có lẽ mãi mãi cũng không biết.

“Tôi thật sự xúc động đến mức có ý tưởng xác định cùng cậu ấy, đáng tiếc người ta không để ý tôi.” Hắn lộ ra biểu tình buồn rầu, thoát nhìn có điểm đáng thương.

Vương Cẩm Trình lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu không chạm tay tới mà lại buông tha? Tôi mới không tin.”

Dương Giản nghĩ nghĩ, đáp: “Kỳ thật tôi khá hâm mộ Thủ Ninh.”

Vương Cẩm Trình sững sốt.

“Cái loại cuộc sống thật sự đơn giản này, đại khái kiếp này tôi cũng không qua được.” Dương Giản tựa lưng vào ghế, nói, “Có điều hâm mộ, cho nên có điểm hướng tới, nhưng không chiếm được cũng thế, hãy để cho mọi việc duy trì như vậy.”

“Cậu lại tốt tính vậy sao?”

“Đại khái là không bỏ được đi. Tuy rằng rất nhiều người cũng nói không chiếm được thì đập đổ, nhưng chung quy cái gì tốt đẹp quá mức thì sẽ luyên tiếc.”

Vương Cẩm Trình chậm rãi nhú mày: “Thôi đi, Dương Giản. Tạm thời trong này cậu giả bộ làm người tốt, phẩm chất đạo đức cậu là gì tôi còn không rõ sao? Cậu hiện tại cảm khái cuộc sống, quay đầu lại lảng nhãng với người khác như cũ. Vương Thủ Ninh cự tuyệt cậu cũng tốt, nếu không cùng một chỗ với cậu, không chừng sẽ bị cậu gây sức ép đến chết.”

Dương Giản nhìn lại Vương Cẩm Trình, thẳng một đường, Vương Cẩm Trình có điểm sợ, có phải hơi quá đáng rồi không?

Dương Giản đột nhiên nở nụ cười: “Đại khái là người hiểu tôi nhất thế giới này chính là cậu.”

Vương Cẩm Trình nghĩ thâm, vô nghĩa, tôi quan sát cậu mười lăm năm rồi.

Xin gọi tôi là Vương Giun Đũa, gã coi thường chính mình mà nghĩ

Nói đến Vương Cẩm Trình làm sao lại yêu Dương Giản, đó là một quá trình buồn chán.

Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản coi như đánh nhau xong mới thành bè bạn.

Ngày đó, Vương Cẩm Trình từ sau bồn hoa nhảy ra, Dương Giản chỉ nhẹ nhàng băng quơ một câu: “Liên quan gì đến cậu.”

Khi đó Dương Giản, ở trong mắt Vương Cẩm Trình, là một củ cải lớn playboy chuyên tán tỉnh thiếu nam con nhà lành.

Hơn nữa Vương Cẩm Trình bị trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma, vì thế gã đâm một quyền vào gương mặt đẹp đẽ của Dương Giản.

Sau đó, khi đồng chí Dương Giản nhớ lại, hẳn bởi khinh thường xếp Vương Cẩm Trình vào loại người so bì tứ chi phát triển, cho nên không đánh trả. Nhưng Vương Cẩm Trình cho rằng, bởi vì Dương Giản biết rõ thuộc tính cùng chỉ số năng lực của hai người chênh lệch, cho nên sáng suốt lựa chọn việc rút lui.

Lúc gặp thầy cô giáo, Dương Giản bất ngờ bênh vực Vương Cẩm Trình.

Vì thế Vương Cẩm Trình đã nghĩ, tên nhóc này trừ bỏ một chút tính ăn chơi, mặt khác thì hoàn hảo.

Tiếp đó, hai người liền làm quen, một lần quen biết đã mười lăm năm.

Vương Cẩm Trình nhận ra được tình cảm của mình dành cho Dương Giản chính là sau khi du học ở Mỹ về.

Khi đó Vương Cẩm Trình bên ngoài độc thân, nhớ trà nhớ cơm, còn nhớ Dương Giản.

Nghĩ bên cạnh Dương Giản có phải lại thay người khác rồi không.

Vương Cẩm Trình cảm thấy yêu Dương Giản là bị coi thường, thế nhưng có vị danh nhân đã từng nói qua: “Đời người chính là bị coi thường.”

Đừng hỏi là danh nhân nào, chẳng lẽ cô giáo hồi tiểu học không có dạy đó là một loại nói cố định sao?

000

Về sau Vương Cẩm Trình phân tích tâm lý Dương Giản, gã cảm thấy được Dương Giản vẫn là rất đau lòng, nhưng có thể cũng có thất bại cùng tiếc hận. Chỉ có điều mặc kệ dù thế nào, gã cũng không cách nào liên hệ Dương Giản với người thất tình bình thường.

Nếu Dương Giản vì thất tình mà mượn rượu giải sầu, hoặc khóc sụt mướt, gã – Vương Cẩm Trình liền lập tức đem khẩu hiệu của trường gã vác trên vai.

Tưởng cũng là việc không thể.

Cuộc sống dường như trở lại nhịp độ bình thường, Vương Cẩm Trình như thường lệ mỗi ngày đến phòng thí nghiệm kiểm tra. Theo thường lệ sẽ ở trong nhà nhưng nháy mắt trông thấy con chuột trên tay học trò chuyển động một chút.

Lúc này đây khi Vương Cẩm Trình ghé qua xem, học sinh kia đang nhìn chằm chằm mặt bàn cẩn thận quan sát.

Rất giả tạo, đã giả đến mức nhân thần cộng phần (1), Vương Cẩm Trình hỏi: “Anh đang nhìn cái gì đây?”

Học sinh kia đáp: “Em đang tự hỏi bước tiếp theo của phản ứng phải làm thế nào.”

“Hả? Có phải không?” Vương Cẩm Trình ở ngoài cười nhưng bên trong không cười, “Tốt lắm, nghĩ kỹ rồi viết một bài khái quát ngắn, tổng kết một chút các phản ứng cùng loại, lần sau họp nhóm sẽ đến phiên anh thuyết trình.”

Học trò gật gật đầu, bộ dạng mang vẻ mặt đầy tự tin.

Trái lại Vương Cẩm Trình cũng nhìn ra điểm hiên ngang lẫm liệt trên mặt cậu ta, cảm giác thấy chết như không.

Vương Cẩm Trình cảm thấy có chút thông cảm với cậu ta, nhưng dù sao cấp bậc khác biệt, lập trường bất đồng, như vậy hai mặt đối lập là không thể nào hòa thuận hoàn toàn.

Mặc dù gây sức ép cho học trò có điểm thích thú, nhưng không thể hoàn toàn vui mừng Vương Cẩm Trình. Đời người mà, vẫn còn cần sống phóng túng.

Nghe có điểm giống triết lý của Dương Giản.

Thế nhưng Vương Cẩm Trình dù sao không phải Dương Giản, nếu như là Dương Giản, đại khái sẽ đi tìm một buổi hẹn với người đẹp, mà điều Vương Cẩm Trình nghĩ đến đầu tiên chính là ăn.

Vương Cẩm Trình mặc dù có nhà trong thành phố, nhưng bình thường vẫn ở trong ký túc xá của trường.

Nhà ăn trường học nói đại khái cũng không phải để người ăn, cho nên Vương Cẩm Trình luôn nhớ đến việc ăn một bữa ngon ở ngoài. Tuy nhiên không thể cùng đi với đồng nghiệp, đi cùng đồng nghiệp, bình thường đều là uống no rượu, đồ ăn một miếng cũng không ăn.

Tìm người đi ăn cơm, người thứ nhất Vương Cẩm Trình nghĩ đến đương nhiên là Dương Giản. Đáng tiếc gọi điện thoại, Dương Giản nói có việc.

Vương Cẩm Trình cũng không còn hào hứng, An Đạt Tạ Khánh còn có Nghiêm Tích đều có người cùng ăn cơm, gã cũng lười gọi cho bọn họ, vì thế chỉ còn một kẻ rầu rĩ tìm việc thường ngày đến nhà hàng.

Vừa ăn, vừa xem TV trong nhà hàng, không biết đang xem cái gì, cũng không biết đang ăn cái gì.

Vương Cẩm Trình cơm nước xong xuôi, đột nhiên nảy ra ý tưởng, gã muốn gặp Vương Thủ Ninh.

Đã coi như là một người bạn rồi, chung quy tránh như vậy mà không gặp cũng không phải biện pháp.

Vương Cẩm Trình từ nhà hàng bước ra, lấy di động chuẩn bị gọi cho Vương Thủ Ninh.

Kết quả còn chưa kéo đến số điện thoại, liền nhìn thấy Dương Giản.

Đứng bên cạnh hẳn chính là người Vương Cẩm Trình muốn tìm – Vương Thủ Ninh.

Nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Vương Cẩm Trình lập tức trốn phía sau thân cây bản thân nhìn lên tuyệt vọng. Dường như gã đã hình thành thói quen bất thường làm loại việc như này.

Có lẽ gã có thể làm thêm nghề tay trái, chẳng hạn làm trong đội Chó săn (paparazzi) hoặc là thám tử tư, hẳn là rất thích hợp.

Dương Giản cùng Vương Thủ Ninh vào một quán trà, Vương Cẩm Trình trốn ở bên ngoài núp sau biển quảng cáo nhìn lên.

Bọn họ nói gì đó đương nhiên Vương Cẩm Trình không có khả năng nghe thấy.

Chẳng qua là xuyên qua cửa sổ thủy tinh trông thấy hai người bên trong thỉnh thoảng mỉm cười.

Không khí thoát nhìn rất không tệ.

Vương Cẩm Trình đột nhiên có loại ý tưởng kỳ quái.

Nếu Vương Thủ Ninh chấp nhận Dương Giản thì tốt rồi, như vậy có thể từ bỏ hết thấy hi vọng không phù hợp thực tế của chính mình.

Nếu như vậy, có lẽ Dương Giản thật sự hoàn lương.

Nhưng thế giới này vốn không có loại chuyện “nếu” này, nên hiện tại, Dương Giản vẫn là đám mây trôi, mà chính gã vẫn phải ngược lên trời, chạy đuổi theo hắn.

Một ngày nào đó gã sẽ kiệt sức mà chết, ngã trên mặt đất, thân thể biến thành núi, mọi người có thể lập cái bia tại đỉnh đầu gã, trên đó viết: gã là một kẻ ngu.

Vương Cẩm Trình cười cười tự giễu.

Hai người trong phòng trà đại khái nói đến hết lời, đi ra, Vương Cẩm Trình nhanh chóng nép nép cơ thể.

Bọn họ đứng ở ven đường, cùng nhìn nhau, tiện đà trò chuyện.

Thật sự là hình ảnh cảnh đẹp ý vui.

Con người luôn một người phù hợp như vậy đứng bên cạnh mình, loại cảm giác an bình này thật sự quá tốt đẹp.

Vương Thủ Ninh còn có loại tính cách này, tính cách an tĩnh mà sống.

Cho nên, Dương Giản mới có thể không nghĩ qua là thật lòng xao động đi.

Bọn họ nói chuyện, tầm mắt Vương Thủ Ninh đột nhiên quét tới đây, Vương Cẩm Trình trở tay không kịp. Cậu đã trông thấy Vương Cẩm Trình, hơi hơi lộ ra nét mặt kinh ngạc.

Wương Cẩm Trình chỉ chỉ Dương Giản, sau đó đưa thẳng ngón trỏ lên, đặt trên môi.

Wương Thủ Ninh nở nụ cười, vỗ vỗ cánh tay Dương Giản, không biết nói câu gì, khiến cho Dương Giản cười thật xấu.

Wương Cẩm Trình cũng cười, xoay người, dáng đi rời xa.

Không thể mãi ở phía sau hẳn chỉ trông được bóng lưng của hẳn được.

Lại nói tiếp, gã muốn cảm ơn Vương Thủ Ninh, bởi cậu để gã thấy được chính xác tâm tư của Dương Giản.

Vốn nghĩ rằng Dương Giản không thật lòng, nhưng sự thật dường như không phải vậy.

Chính là thực tâm của Dương Giản quá khó khăn, lộ ra một chút liên lụy về trong vỏ.

Thật muốn tách vỏ của hẳn không khoan nhượng, kéo ra sự mềm mại của hẳn, sau đó từng chút từng chút một ăn sạch.

Đáng tiếc, đối Dương Giản không thể cứng rắn.

Wương Cẩm Trình lấy ra điều thuốc, châm lửa, ngậm trong miệng, ngậm nga hát, đi về hướng trường học.

2. Chương 2: Phòng Thủ Phản Kích Của Vương Cẩm Trình

“A lô, tôi là Dương Giản, hiện tại tôi không ở nhà, xin để lại lời nhắn sau tiếng ‘Bíp’”

“Tôi Vương Cẩm Trình đây, mỗi lần nghe tiếng trả lời tự động của cậu thật muốn đánh người. Đây là lần thứ mấy điện thoại di động của cậu gọi không được rồi?”

Dương Giản dang rộng tay chân, nằm ở trên giường, mở to mắt, nhìn lên trần nhà.

Không hề cử động.

“Tôi biết cậu đang ở nhà.”

Dương Giản vươn tay, che khuất hai mắt, cười mà không một tiếng động.

Ai để ý cậu chứ.

Khi Dương Giản mơ mơ màng màng mau ngủ, mơ hồ nghe được thanh âm gì đó, nhưng lười nhúc nhích.

Thanh âm từ cửa tràn đến giường hẳn, sau đó bốn phía lại yên ắng, nhưng mà luồng khí thể kia thật sự làm cho không một ai có thể bình tĩnh ngủ tiếp được, Dương Giản mở mắt ra, trông thấy Vương Cẩm Trình chống nạnh đứng.

Tóc của gã có chút rối, cà- vạt bị kéo ở trên cổ, ống tay áo cũng xắn đến khuỷu tay, áo khoác cũng vắt lên vai.

Miệng vẫn là ngậm điều thuốc.

Dương Giản nằm trên giường, giọng nói còn mang theo chút khàn khàn buồn ngủ: “Wương Cẩm Trình tôi cảnh cáo cậu, đừng có hút thuốc trước mặt tôi.”

Wương Cẩm Trình nheo mắt: “Tính tình lớn như vậy? Tìm cậu cả buổi, vì sao ở nhà mà không trả lời? Khi tôi đến có thể phát hiện cậu ngay cả cửa cũng chưa khóa.”

Dương Giản quét mắt nhìn gã một cái: “Vậy lúc cậu đi ra ngoài thì nhớ rõ giúp tôi đóng kỹ cửa lại.”

Bình tĩnh, Vương Cẩm Trình hít sâu một hơi: “Cậu đi tìm Vương Thủ Ninh sao? Người trước phóng khoáng, giả bộ rộng lượng cái gì.”

Dương Giản xoay người lại: “Tôi muốn thế nào đấy là việc của tôi, từ khi nào cậu thành mẹ tôi vậy.”

Wương Cẩm Trình trầm mặc.

Dương Giản không nghe thấy động tĩnh gì phía sau, nhắm mắt lại.

Wương Cẩm Trình động rồi động, Dương Giản cho là gã phải đi, có cảm giác một cơ thể áp sát đến, hần kinh ngạc mở to mắt, quay đầu đối diện với tầm mắt Vương Cẩm Trình

Wương Cẩm Trình nâng cằm của hắn, nhìn hắn thật sâu, nói: “Thất tình rất đau lòng sao? Tôi tới an ủi cậu thế nào đây?”

“Lại bắt đầu đùa gì thế. . .”

Dương Giản còn chưa nói xong, môi đã bị khóa lại.

000

Dương Giản uống một ngụm rượu, sau đó nặng nề đập cái ly xuống quầy bar.

“Sao lại thế này? Cậu ấy uống hết một chai sao? Tại sao sắc mặt lại tối thế kia?” Tạ Khánh chọc chọc Vương Cẩm Trình, “Còn cậu nữa lại có chuyện gì xảy ra? Muốn tớ giúp cậu đem viên mắt người kia thâm lại không?”

Wương Cẩm Trình mang theo một bên mắt thâm tím, bình tĩnh đáp: “Không cần, tôi thấy bây giờ trông rất được. Còn như Dương Giản, ngày hôm qua bị chó cắn, cậu ấy đang khó ở.”

Lời của gã âm còn chưa bật ra, một vật thể không rõ liền bay qua sát tai, hất tóc gã lên, sau đó rớt xuống đất.

Tạ Khánh nhìn chiếc thìa xém chút nữa đánh vào hần rơi trên mặt đất, kẻ nghiêm túc uống rượu đối lưng bọn hắn – Dương Giản nói: “Đừng để người vô tội gặp họa.” Sau đó quay đầu hỏi Vương Cẩm Trình, “Là chó nhà ai mà dũng cảm thế?”

Wương Cẩm Trình trả lời: “Nhà tôi.”

Lần này đổi thành đĩa ăn.

Tạ Khánh thở dài: “Chuyển lời đến chó nhà cậu một câu, cắn cái gì không cắn, sao lại đi cắn Dương Giản, cắn thật gãy hết răng.”

Một con dao bay tới.

Tạ Khánh vỗ vỗ vai Vương Cẩm Trình: “Cậu tự thu xếp ổn thỏa, vì bảo toàn tính mạng, tớ rút lui trước. Ai da, hôm nay ngay cả chuyện cười cũng không kịp kể.”

Tạ Khánh đi rồi, Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản đưa lưng đối nhau.

Dương Giản uống rượu, Vương Cẩm Trình lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

Wương Cẩm Trình không tìm Dương Giản nói chuyện, chính là yên lặng ở sau lưng hắn hút thuốc. Dương Giản trong lòng có chút bức rứt, đứng lên, lúc này mới nghe thấy Vương Cẩm Trình hỏi một câu: “Muốn đi sao?”

Dương Giản xoay người lại, hỏi: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Wương Cẩm Trình cũng chuyển qua, một viên mắt mang vòng máu ứ đọng có điểm buồn cười: “Tôi muốn làm gì ư? Ngày hôm qua không phải tôi đã nói rồi sao?”

Dương Giản nheo mắt, dịu dàng cười: “Hả? Vương Cẩm Trình, cậu làm sao, vì sao tôi phải cần cậu an ủi?”

Wương Cẩm Trình cũng cười: “A? Cậu không cần hả? Dù gì cậu cũng phải đi tìm người thôi, từ khi biết Vương Thủ Ninh tới nay, bên cạnh cậu không trống vắng sao?”

Vương Cẩm Trình kéo tay Dương Giản, dùng ngón tay ma xát khe hở trên tay hắn, động tác có chút tình sắc: “Một khi đã như vậy, chúng ta đều ham một chút thuận lợi thì thế nào?”

Dương Giản hã thấp ánh mắt nhìn tay mình, nói: “Thuận lợi? Tôi không thích cùng bạn bè ở chung một chỗ.”

“Thỏ không ăn cỏ gần hang? Dương Giản, cậu là người có nguyên tắc như vậy sao?”

Dương Giản còn nói: “Vương Cẩm Trình, chúng ta đều rất quen thuộc lẫn nhau.” Hắn nâng tay kia lên, đặt vào môi của mình, cười đến rất ma quái, “Hôn cậu giống như tôi tự hôn mình, có hứng thú gì sao?”

Tay Vương Cẩm Trình cũng lần theo tay kia của gã, nắm chặt, thuận thế kéo hắn uống, cắn lấy môi hắn.

Dương Giản muốn tránh gã ra, kết quả bị tay gắt gao nắm giữ.

Một lát sau, Vương Cẩm Trình lui lại, liếm liếm môi: “Còn cảm thấy giống tự mình làm mình không?”

Trong mắt Dương Giản dâng lên sắc lửa, nhưng vẫn cười, đáp: “Cậu muốn mắt kia cũng thành màu đen sao? Dễ dàng gom được một đôi biển thành gấu trúc.”

Vương Cẩm Trình buông hắn ra lắc đầu: “Hôm qua là tôi nhường.”

Ngày hôm qua chính gã cũng có chút kích động, cho nên nhất thời thất thủ, thành ra bị đánh trúng một đấm, hôm nay cũng không thể tiếp tục như vậy.

“Vương Cẩm Trình, cậu muốn theo tôi lên giường, cũng không nhìn lại điều kiện của mình sao?”

“Nực cười. Tôi có gì không tốt? Còn hơn cái gà luộc như cậu trên giường, tôi thế nào cũng coi như một con vịt muối; thân thể tôi rất khỏe mạnh, không có bệnh tật, cậu không cần lo lắng. Hơn nữa. . .”

Vương Cẩm Trình cười: “Tất cả đều là người lớn hết rồi, với ai không là chơi?”

Dương Giản đột nhiên đẩy gã ra, vuốt cổ tay, lạnh lùng nói: “Vương Cẩm Trình, nói đùa cũng phải có mức độ. Cậu không phải loại người nói câu này.”

Vương Cẩm Trình nhìn gã, cầm điều thuốc, bỏ khỏi miệng: “Hả? Vậy cậu nói thì sẽ tốt hơn sao?” Đột nhiên động tác gã dừng lại, cổ quái mà quan sát Dương Giản, “Cậu không phải cho rằng tôi đối với cậu. . .”

Hắn phá lên cười: “Cậu suy nghĩ nhiều quá. Cậu là ai, tôi còn không rõ sao? Tôi tại sao lại không tự trọng, đụng đến nòng súng của cậu.”

Gã gầy gầy tàn thuốc, nói: “Thật sự không lo lắng chút nào sao?”

Dương Giản nhìn lại gã ánh mắt ẩn chứa điều khó hiểu, Vương Cẩm Trình hút thuốc ngay trước cái nhìn soi mói của hắn.

Một lát sau, Dương Giản xoay người, không nói tiếng nào rời đi.

Vương Cẩm Trình vẫn hút thuốc, có người đi đến bên cạnh gã, cười giễu cợt: “Đánh ngược cũng không tác dụng hả.”

Vương Cẩm Trình cũng cười đáp: “Đúng vậy.”

Muốn lên giường của hắn cứ khó khăn như vậy, muốn tâm của hắn đã khó càng thêm khó.

Vừa rồi chính là bị người kia trông thấy, tay đang hút thuốc đã muốn run rẩy.

Vương Cẩm Trình ngồi lại, rồi đứng dậy, ngậm thuốc, chậm rãi ra khỏi quán bar.

Vương Cẩm Trình thấy bóng dáng người kia dưới tán cây thì dường như muốn thở dài.

Tại sao mỗi lần đều là lúc gã muốn từ bỏ cho xuất hiện thì bước ngoặt lại xuất hiện. Con người không cần dùng đến cách gây sức ép như vậy.

Nhưng khi người kia cau mày chỉ chỉ điều thuốc trong tay gã, gã vẫn là tìm nơi dập thuốc, ném đi.

Sau đó người kia nở nụ cười, lại là cái kiểu cười có thể hạ gục gã.

Vương Cẩm Trình chậm rãi đi tới, kết quả là cổ bị ôm lấy.

Đây là lần hôn thứ ba của bọn họ trong suốt mười lăm năm quen biết đến nay.

Lần này, là Dương Giản chủ động.

Hôm nay, khóa luận của nhóm Vương Cẩm Trình sẽ bắt đầu họp.

Vương Cẩm Trình hí mắt, nghe học trò báo cáo. Vương Cẩm Trình vừa nhìn thấy sinh viên lần trước đã muốn cười, nhưng báo cáo của cậu ta làm không sai.

Ngoại trừ một sinh viên ngủ gà ngủ gật bị Vương Cẩm Trình tặng thẻ vàng ra ngoài, nhóm lần này coi như tính là thành công.

Vương Cẩm Trình đưa học trò một ít tiền, để bọn họ mua hoa quả liên hoan.

Giáo viên trong tổ nhìn, rồi cười hỏi: “Tâm tình không tệ nha? Có bạn gái à?”

Các người gặp gay có bạn gái rồi sao?

Vương Cẩm Trình rất muốn dùng những lời này đáp lại bọn họ, nhưng gã không làm vậy.

Vì thế gã nói: “Tôi luôn có bạn gái mà.”

Mọi người “Oa” một tiếng.

Vương Cẩm Trình cười, lộ ra một miệng răng: “Tên của nàng là ‘Hoá học’.”

Mọi người “Hả” một tiếng.

Vương Cẩm Trình cười ý vị.

Gã sờ sờ yết hầu, lại muốn hút thuốc.

Không biết đã thành thói quen từ lúc nào, tâm tình buồn bực hoặc là lúc chịu áp lực quá lớn lại muốn hút thuốc.

Gã đứng dậy hướng mọi người trong văn phòng cười cười: “Tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Vương Cẩm Trình đứng trong hoa viên, hút thuốc đầu độc cỏ cây. Đang suy nghĩ vài chuyện, thì di động vang lên.

Vương Cẩm Trình dập tắt điếu thuốc, hắng giọng một cái, nhận điện thoại.

“A lô.”

“Để tôi đến đón cậu đi, sau đó chúng ta đi ăn cơm, buổi tối về nhà tôi.”

“Được, chờ tôi tan ca rồi đi.”

“Uh.”

Vương Cẩm Trình cúp điện thoại di động, do dự một hồi, vẫn chưa đi, châm một điếu thuốc khác, tiếp tục hút.

000

Khi Dương Giản lái xe đến, Vương Cẩm Trình đang đứng trước khoa Hóa trò chuyện với người khác.

Gã mặc sơ mi trắng bên trong, quần âu sẫm màu, chân đi một đôi giày đá bóng.

Gã cười nói, vừa nói, vừa vỗ vỗ vai đối phương.

Dương Giản ở phía xa quan sát, mới xuống xe, Vương Cẩm Trình trông thấy hắn, phát phát tay với người kia, liền đi tới hướng Dương Giản.

“Này, Dương Giản, hôm nay cậu vẫn gọn gàng xinh đẹp như vậy.”

“Dùng sai từ rồi.”

“Cậu không thể nặng nề trách móc một kẻ học khoa học tự nhiên.”

“Chẳng lẽ học khoa học tự nhiên không được học văn sao? Cậu hẳn là nên về chỗ giáo viên tiểu học của cậu mà chịu đòn nhận tội.”

“Được lắm được lắm, không cần đứng trước viện hoá đàm luận ngữ văn, mấy bức tranh của các nhà hóa học trong khoa đều khốc cả rồi.”

“Cậu lại ở đây dùng mấy nhà hóa học để trốn tránh vấn đề.”

Vương Cẩm Trình rút cục đầu hàng: “Tôi thua, tôi thừa nhận ngữ văn tôi không tốt, chúng ta không cần lãng nhăng nữa, được không?”

Dương Giản đẩy đẩy gọng kính, rút cục nói: “Vậy lên xe đi.”

Vương Cẩm Trình ngồi xuống ghế phụ lái, hỏi Dương Giản: “Đi đâu ăn đây?”

Dương Giản hỏi lại: “Cậu có cái gì đặc biệt muốn ăn sao?”

Vương Cẩm Trình cười cười.

Dương Giản nhìn gã một cái: “Có ý gì đây?”

Vương Cẩm Trình đột nhiên dựa tới, ngã vào bên tai Dương Giản, thấp giọng đáp: “Tôi muốn ăn cậu.”

Dương Giản nhướn mày, nhất ga, đột nhiên khởi động ô tô.

“Này này, trong sân trường giới hạn tốc độ!”

000

Cơm nước xong, Dương Giản mang theo Vương Cẩm Trình lái xe về nhà.

Vương Cẩm Trình mở hết cửa sổ xe, đón gió thổi, híp mắt, nhẹ nhàng ngân nga hát.

“Tâm tình tốt lắm hả?” Dương Giản vừa lái xe vừa hỏi.

Vương Cẩm Trình xoay đầu lại, cười nói: “Ừ, chẳng lẽ cậu không vậy sao?”

Dương Giản cũng cười: “Đúng vậy.”

Vương Cẩm Trình thấy hắn không nói thêm câu nào, quay đầu đi, trông ra ngoài cửa xe, tiếp tục hát khe khẽ.

Vương Cẩm Trình nhắm mắt lại, kỳ thật gió tạt vào mặt có chút đau.

Dương Giản đánh xe vào ga ra, đột nhiên bảo: “Thực không thể nào tưởng tượng được, tôi muốn cùng người bạn tốt quen biết mười lăm năm ở trên giường.”

Vương Cẩm Trình hỏi: “Cậu hối hận hả?” Nói xong, gã kéo vai Dương Giản, nhìn thẳng vào hắn, “Tôi giúp cậu tìm lý do nhé. Cô đơn? Trống vắng? Hay là muốn mới mẻ?”

“Đủ rồi.” Dương Giản hạ tầm mắt, “Vương Cẩm Trình, tôi đột nhiên không quen cậu.”

Vương Cẩm Trình buông hắn ra, chỉ cười.

Nếu vẫn là Vương Cẩm Trình bình thường, cậu sẽ liếc mắt thêm một cái sao?

Vương Cẩm Trình đem những lời này nuốt vào trong bụng, chỉ nói là: “Cậu cũng thật phiền toái, rốt cuộc như thế nào? Không muốn coi như xong.”

Dương Giản mở cửa xe, rồi bảo: “Lên tầng đi.”

Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản dựa vào trong thang máy, cũng thấy được tình cảnh như thế này rất kỳ quái. Gã đột nhiên bật cười.

Dương Giản đưa mắt liếc gã một cái, rút cục cũng cười.

Dương Giản mở cửa, không bật đèn, tháo kính, liền kéo Vương Cẩm Trình tựa vào tường rồi hôn lên.

Lúc này đây nụ hôn không hề vội vàng. Vương Cẩm Trình có thể cảm nhận sâu sắc một chút hương vị của Dương Giản

Đột nhiên có điểm cảm động.

Hóa ra đứng hôn Dương Giản so với trong tưởng tượng thì cũng hoàn hảo như thế.

Càng về sau, hai người hôn nhau có chút hơi quá mức. Dương Giản rút lui trước, thở hổn hển, cúi đầu nói: “Vào trong phòng.”

Vương Cẩm Trình cười và theo hắn đi vào phòng ngủ. Đôi mắt đã có thể thích ứng bóng tối, thành phố này kỳ thật ban đêm cũng sáng ngời. Ánh đèn từ cửa sổ hắt vào khuôn mặt của Dương Giản, trong bóng mờ có thể thấy rõ hình dáng của hắn.

Vương Cẩm Trình đưa tay sờ sờ mặt hắn, kéo hắn qua, áp vào trán hắn, thở dài.

Dương Giản hỏi: “Làm sao vậy?”

Vương Cẩm Trình chỉ nhẹ nhàng hôn hắn, rất dịu dàng. Thế nhưng trong chuyện này dịu dàng kia không biết hắn có cảm nhận được không.

Quần áo trong lúc hôn đã được cởi ra, làn da lộ ra có chút lạnh lạnh, nhưng khi ôm nhau, lại cảm thấy ấm áp.

Khi Vương Cẩm Trình siết chặt Dương Giản, Dương Giản nhướn mày, hỏi: “Cậu đang chiếm phần trên sao?”

Vương Cẩm Trình hôn môi lông mày của hắn, động tác nhúu mày vừa rồi thật sự là gợi cảm.

“Tôi sẽ nhẹ nhàng.”

“Vương Cẩm Trình, có đôi khi làm tình không cần nhẹ nhàng.”

Nhưng gã làm sao có thể đối với hắn mà không nhẹ nhàng đây.

Biết hắn đối với sự dịu dàng như vậy không có chút khêu gợi, cái hắn cần chính là sự kích thích.

Những vẫn không tìm được.

Tìm không được dịu dàng hôn hắn, dựa vào tưởng tượng trong lòng gã nghĩ như vậy, phải thật cẩn thận sợ làm đau hắn.

Ai bảo gã yêu.

Động tác Vương Cẩm Trình gần như thành kính, gã ôm chặt eo Dương Giản, hơi hơi nâng lên, rồi trượt xuống.

Dương Giản ngẩng đầu, và nhắm mắt lại.

000

Nửa đêm Dương Giản tỉnh lại, bên người không có ai.

Hắn bước xuống giường, di chuyển một vòng trong phòng, mới phát hiện gã đang ở ngoài ban công.

Một tay gã chống hông, động tác tay kia thì rõ ràng đang hút thuốc lá. Đã quá nửa đêm, gã không khoác áo vào, còn quần thì mặc hững hờ nguy hiểm tại hông, lưng cùng cơ thể gã phập phồng theo động tác hút thuốc.

Trước người gã thấp thoáng ánh đèn khuya, gã đứng ở ban công, khiến Dương Giản có cảm giác gã đang đỡ cả bầu trời đêm.

Cảm giác gần đây Vương Cẩm Trình hút thuốc càng ngày càng nhiều, Dương Giản lại gần, giật điều thuốc khỏi môi gã, dụi tắt trên thành ban công.

Vương Cẩm Trình mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt trong suốt lại sáng ngời.

“Tại sao không ngủ được?” Dương Giản hỏi.

Vương Cẩm Trình cười đáp: “Quá kích động, ngủ không được.”

Dương Giản hừ một tiếng: “Kích động? Cũng chẳng phải mao đầu tiểu tử.” Dương Giản nhìn ngắm nửa thân trên của gã không hề có áo, “Kỹ thuật của cậu tương đối tốt.”

Vương Cẩm Trình cười to: “Có thể khiến cậu vui vẻ thật sự là quá tốt, tôi còn sợ cậu yêu cầu quá cao, không thể thỏa mãn được cậu cơ đấy.”

“Mấy lời này không cần lớn tiếng nói ra như vậy.”

“Cậu xấu hổ sao?”

“Là tôi sợ cậu làm phiền quần chúng thôi.”

Vương Cẩm Trình một tay ôm lấy Dương Giản, Dương Giản bắt lấy bờ vai gã, có điểm hờn giận: “Cậu làm gì thế?”

Vương Cẩm Trình cười hì hì mà bảo với hắn: “Cậu không biết đạo lý xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng sao?”

“Xuân cái . . .”

Nói còn chưa nói xong, đã bị một miệng khác nuốt vào.

“Buông tôi ra.”

“Dương Giản. . . Tôi không muốn rời giường.”

“Chuyện cậu không muốn dậy chả liên quan đến tôi, nhưng trước tiên cậu bỏ tôi ra đã.”

“Không muốn buông thì làm sao bây giờ?”

“Vậy chém đứt tay cậu thì thế nào?”

Vương Cẩm Trình nở nụ cười, thanh âm có chút khàn khàn dày đặc. Gã rút cục cũng buông Dương Giản, phóng thích hắn khỏi lòng gã.

Dương Giản trừng mắt liếc gã một cái, rồi giường mặc quần áo.

Vương Cẩm Trình nằm ở trên giường ngắm mỹ nam mặc đồ.

Dương Giản thay quần áo tử tế, đến phòng tắm rửa mặt. Một lát sau, Vương Cẩm Trình đi theo chạm qua hắn, Dương Giản trừng mắt nhìn gã, trông gã như đang ở nhà dùng kem đánh răng với bọt cạo râu.

“Dùng thì phải trả tiền.” Dương Giản quay đầu đi.

Vương Cẩm Trình một bên cạo râu, một bên hàm hàm hồ hồ nói: “Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, hôm qua cậu sử dụng cơ thể tôi, tôi cũng chưa tìm cậu đòi tiền.”

Dương Giản nhìn khi hắn trượt một đường cạo râu từ xuống cằm, bảo: “Tôi thật sự muốn đẩy cậu xuống.”

“Đừng.” Vương Cẩm Trình vội vàng dao cạo râu.

Dương Giản cười cười, ném cho gã lọ nước rửa mặt.

Vương Cẩm Trình chỉ mặc lại bộ quần áo ngày hôm qua, Dương Giản muốn đưa gã về trường, nhưng bị gã từ chối.

“Vì sao cậu vẫn không mua xe?”

Vương Cẩm Trình đáp: “Bình thường tôi đều ở trường, không cần dùng xe. Hơn nữa ——” giọng điệu của gã tản mát, thấp thoáng hoài niệm, “Ở trong trường chậm rãi tản bộ cũng rất tốt.”

Dương Giản nhú mày: “Là sao? Có kỉ niệm đẹp gì à?”

“Đúng vậy, thầy hướng dẫn của tôi từng nói cho tôi biết, sau khi ăn xong chạy bộ trăm bước, sống đến chín mươi chín tuổi.”

“Cậu là một tên nhóc rất nghe lời”

“Giờ cậu mới biết sao.”

Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản xuống lầu, khi muốn nói câu tạm biệt, Vương Cẩm Trình nhìn Dương Giản, hỏi: “Mọi thứ vẫn không thay đổi nhỉ?”

Dương Giản hỏi lại: “Cậu muốn thay đổi cái gì?”

Vương Cẩm Trình lắc đầu, vẫn chỉ có cười.

Dương Giản tung chìa khóa trong tay, xoay người rời đi.

Vương Cẩm Trình rất chậm rãi lui lại mấy bước, cũng quay người rời đi.

Kỳ thật, có nhiều thứ đã thay đổi rồi, cho dù hắn không thừa nhận.

Vương Cẩm Trình đột nhiên có xu hướng ép buộc trong lòng, đã đến bước này, tiếp tục khiến hắn không thể buông ra.

Tâm tình đột nhiên thoải mái hơn, phẳng phát sáng tỏ thông suốt.

Đời người vẫn còn rất dài, tuy rằng một người cũng có thể tự đi qua, nhưng nếu có Dương Giản làm bạn thì tốt hơn.

Chỉ là ngẫm lại cảnh tượng kia đã cảm thấy rất mỹ mãn.

Vương Cẩm Trình cúi đầu mỉm cười.

000

Vương Thủ Ninh quay lại.

Vẫn là Dương Giản mời, để Vương Thủ Ninh xuất hiện ngày tụ họp thứ sáu, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Lúc vừa bắt đầu Vương Thủ Ninh còn có chút ngại ngùng, nhưng sau lại lập tức hòa nhập. Dù sao trên đời này có mấy người có đỡ được chuyện cười nhạt nhẽo của Tạ Khánh?

Ngay cả Nghiêm Tích bình thường với cái gì đều phải soi xét ba phần, cũng khó có được sắc mặt hòa dịu, chịu tranh cãi cùng Tạ Khánh.

Kỳ thật tất cả mọi người đều thật vui vẻ.

Vương Cẩm Trình quan sát sắc mặt Dương Giản, quả nhiên vẫn hoàn mỹ không có khe hở. Thế nhưng không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì.

Dương Giản trong bụng có chín con đường, muốn làm rõ rốt cuộc là đường về đâu, ngay cả loại sinh vật giun đũa này cũng hiểu rằng chuyện đó rất khó.

Náo loạn một hồi, đám người liền chuyển sang phòng chơi mạt chược.

Thừa ra hai người, mọi người luân phiên thay nhau.

Vương Cẩm Trình nhân cơ hội ra ngoài hút thuốc.

Đang hút thuốc, An Đạt vỗ vỗ vai gã.

Vương Cẩm Trình vừa trông thấy cậu ta, lập tức trắng mặt: “Cậu ném Tạ Khánh một mình ở chỗ ấy sao?”

An Đạt thờ ơ: “Không sao đâu.”

“Cảm thấy không có chuyện gì chỉ có mình cậu thôi. . .”

An Đạt đổi đề tài: “Cẩm Trình, cậu vẫn tự mình cuộn lại.”

Vương Cẩm Trình cười cười: “Tớ tự thu mình vào đâu phải chuyện ngày một ngày hai.”

Thế nhưng An Đạt chỉ nhìn gã: “Tôi không yên tâm.”

Vương Cẩm Trình vẫn cười: “Lo lắng cho tớ hả? An Đạt, cậu còn không biết tớ sao?”

An Đạt nét mặt giữ nguyên không chút thay đổi: “Chính là biết thì mới lo lắng. Cẩm Trình, tình yêu không phải trò chơi trí tuệ.”

Vương Cẩm Trình gầy gầy điều thuốc trong tay, nói: “Tớ luôn có chừng mực.”

An Đạt biết nhiều lời vô ích, liền trở vào ngăn cản Tạ Khánh một thân muốn làm điên toàn bộ đám bạn.

Vương Cẩm Trình trông theo bóng lưng cậu ta, không khỏi có chút cảm thán.

Dương Giản từng nói qua, Vương Cẩm Trình là người hiểu rõ hẳn nhất. Tuy nhiên người hiểu rõ Vương Cẩm Trình nhất không phải Dương Giản.

Ngay cả An Đạt và Tạ Khánh so với Dương Giản đều hiểu rõ hơn.

Trong chuyện này, Vương Cẩm Trình cũng có sai lầm của mình.

000

An Đạt đi vào dãy ghế, Dương Giản hỏi: “Vương Cẩm Trình còn ở bên ngoài ư?”

“Uh, còn đang hút thuốc.” An Đạt đáp.

Dương Giản nhíu mày: “Cậu ta đã hút nhiều lắm, không muốn sống nữa rồi.”

“Cậu ra bảo cậu ấy cai thuốc, cậu ấy nhất định sẽ nghe lời cậu.” An Đạt thản nhiên nói.

Tất cả mọi người sững sốt.

Bầu không khí ngưng đọng, thực xấu hổ.

“Nói đến giới yên, tớ có chuyện. . .”

Nghiêm Tích liếc mắt đảo qua một cái sắc bén, miễn cưỡng che lại hai chữ “Chuyện cười” ở miệng Tạ Khánh.

Vương Thủ Ninh gương cười: “Dương Giản anh ra tìm Vương Cẩm Trình gọi vào đi, đến phiên anh ấy.”

Dương Giản đứng dậy, nhưng thật ra vẻ mặt vẫn đậm phong khinh.

Sau khi Dương Giản ra ngoài, Vương Thủ Ninh nhìn hai bên một chút, nhin không được đành hỏi: “Các cậu cũng biết Vương Cẩm Trình thích Dương Giản?”

Tạ Khánh gõ gõ cậu: “Đồ ngốc.”

Vương Thủ Ninh lại hỏi: “Dương Giản cũng biết sao?”

Tạ Khánh lại gõ thêm một chút: “Cậu cứ nói đi? Ngay cả cậu cũng biết.”

Vương Thủ Ninh ghen không nói nên chuyện.

“Tốt lắm tốt lắm, lặng lẽ như vậy làm gì chứ? Mau lên! Tớ đặt cho Vương Cẩm Trình.” Tạ Khánh sờ sờ cằm.

“Tôi cá là Dương Giản tiếp tục vô tâm vô phé.” Nghiêm Tích liếc mắt.

Vương Thủ Ninh khó xử nói: “Đương nhiên tôi hi vọng nhìn thấy bọn họ cùng một chỗ. . .”

“Được, coi như cậu về phía Vương Cẩm Trình. Tiểu Đạt Đạt, còn cậu?”

Ba người kia nhìn về phía An Đạt, An Đạt vẫn không có diễn cảm gì, trả lời: “Vương Cẩm Trình.”

“Vì sao mấy người đều cảm thấy Vương Cẩm Trình có thể thu phục Dương Giản hả? Nếu cậu ta có thể thu phục thì đã thu phục từ lâu, cần gì chờ đến bây giờ?” Nghiêm Tích dùng móng tay vừa lau hết sơn gỗ gõ trên bàn.

“Khà khà.”

“Hừ.”

Tạ Khánh cười âm trầm và An Đạt hừ khinh thường cùng một lúc.

Nghiêm Tích nhìn bọn họ chăm chăm, vội vàng hỏi: “Hai cậu muốn làm gì. . .”

Tạ Khánh lắc lắc ngón tay, đáp: “Chúng ta tiếp tục xem kịch đi.”

000

Dương Giản đi đến bên cạnh Vương Cẩm Trình, trông thấy điều thuốc trên tay gã, mở đầu một câu: “Cai thuốc đi.”

Vương Cẩm Trình ngẩn người, dụi tắt điều thuốc, nhưng chỉ cười, không đáp lại.

Dương Giản cũng không tiếp tục dồn ép gã, chỉ hỏi rằng: “Sao lại không vào trong?”

Vương Cẩm Trình lập tức xoay người: “Được, tôi đây vào ngay.”

Dương Giản giữ chặt gã một phen: “Tôi có nói muốn cậu đi vào sao?”

Vương Cẩm Trình biết phục thiện: “Tôi đây sẽ không đi.”

“Nhưng tôi cũng không nói không muốn cậu vào trong.”

Vương Cẩm Trình đột nhiên ôm chặt eo Dương Giản, vùi đầu vào bên vai hắn, trượt dần xuống, cắn lỗ tai của hắn rồi hỏi: “Rốt cuộc có muốn tôi đi vào hay không?”

Dương Giản cười một tiếng, kéo đầu gã, nâng cổ gã lên, rồi hôn tới.

Hai người mỉm cười vẫn tiếp tục hôn, miệng lưỡi quấn vào nhau.

Vừa hôn xong, Dương Giản dùng ngón cái miết qua môi Vương Cẩm Trình, nói: “Tôi hình như rất thích cơ thể cậu.”

Vương Cẩm Trình cắn ngón tay của hắn, hàm hồ đáp: “Tôi còn tưởng rằng chỉ có một mình tôi chờ mong lần tiếp theo.”

Dương Giản cười bảo: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Vương Cẩm Trình nhả ngón tay hắn ra rồi hỏi: “Vậy bọn họ thì sao?”

Dương Giản ngậm chặt ngón cái vừa vuốt ve môi gã, nháy mắt trái: “Để ý gì bọn họ.”

Vương Cẩm Trình đối Dương Giản hóa yêu ma, hoàn toàn không có sức chống cự.

3. Chương 3: Tình Yêu Của Học Sinh Tiểu Học

Địa điểm vẫn là nhà Dương Giản, có lẽ là một hồi sinh, hai hồi lại về quan hệ quen thuộc, hai người thậm chí so với lần trước còn muốn lao vào nhau.

Dương Giản cười mặc cho Vương Cẩm Trình cởi áo khoác của hắn, quần áo bên trong, sau đó nhìn lửa nóng mơ hồ thiêu đốt trong đôi mắt gã.

Vương Cẩm Trình cầm tay hắn, kéo đến bên môi và hôn lên từng ngón tay một, rất thành kính.

Dương Giản đột nhiên rút tay lại, ôm cổ gã, rồi kéo gã xuống.

Vương Cẩm Trình thuận thế hôn lên môi hắn, tinh tế cắn cắn môi dưới, đem đầu lưỡi tiến vào trong, dụ dỗ đầu lưỡi của hắn.

Mạnh mẽ lại dịu dàng hôn, hai người đều không đành lòng rời xa nhau.

Vương Cẩm Trình cởi bỏ quần áo của gã, cùng người bên dưới thân mật kề nhau.

Vuốt ve bờ vai của hắn, đôi ngực còn cả eo thon, cảm nhận sự run rẩy, Vương Cẩm Trình tách khỏi bờ môi hắn, nhìn người kia một lúc thật sâu, rồi hôn lên lồng ngực hắn.

Dương Giản thở dài thành tiếng.

Vương Cẩm Trình hôn dần xuống, lưu luyến nghiêng bên hông hắn. Dương Giản cắn môi, kìm nén rên rỉ.

Vương Cẩm Trình tiện đà khiêu khích vùng bụng bằng phẳng kia, sau đó ngậm lấy nơi sớm đã hưng phấn của hắn.

“A...”

Dương Giản chỉ kịp phát ra một đơn âm, đã rơi vào tay giặc.

Vương Cẩm Trình dùng miệng yêu chiều trước mặt hắn, ngón tay lại len lén lấn vào phía sau, nhẹ vào thăm dò lại tiếp tục rút ra, sau đó càng ngày càng sâu, càng ngày càng gấp.

Dương Giản nắm chặt ga trải giường dưới thân, eo vặn vẹo theo động tác của Vương Cẩm Trình. Lúc Dương Giản sắp đạt tới đỉnh, Vương Cẩm Trình đứng thẳng người dậy.

Dương Giản bắt màn vươn tay về phía gã, Vương Cẩm Trình nắm được, mỉm cười: “Dương Giản, cậu thật là có đủ dâm dăng.”

Dương Giản mềm nhũn đá gã một cái, khàn khàn nói: “Cậu thì không dâm dăng hả? Có gan thì lúc này cút ra ngoài xem.”

Vương Cẩm Trình lại cúi người, giữ lấy hông hắn, ở bên tai hắn mà thấp giọng nói: “Tôi so với cậu lại càng dâm dăng.”

Nói xong, động người một cái, Dương Giản kêu lên một tiếng đau đớn.

Đầu tiên Vương Cẩm Trình chậm rãi chuyển động, đợi đến khi Dương Giản đem đôi chân thon dài vòng qua hông gã thì Vương Cẩm Trình thở dài, động tác trở nên quyết liệt.

Lần trước đã mò được tới điểm mẫn cảm của Dương Giản, vì thế lần này Vương Cẩm Trình mỗi lần đều dùng sức đâm vào nơi này, ngay cả Dương Giản cũng chịu không nổi.

Khi chỉ còn lại có tiếng thở gấp rên rỉ cùng ôm ấp thì ngoài ra gã cũng chẳng muốn suy nghĩ thêm, truy đuổi cao trào vốn là mục đích của Dương Giản, thế nên gã cũng phải theo thác tùng.

Vương Cẩm Trình ôm Dương Giản, hắn từ từ nhắm hai mắt, hô hấp dần dần ổn định, nhưng trên gương mặt vẫn lưu lại nét hồng hưng phấn. Vương Cẩm Trình nhẹ nhàng lay hắn: “Đến phòng tắm đi.”

Dương Giản lười mở mắt ra, không chịu dịch chuyển.

Vương Cẩm Trình chỉ có nửa tha nửa ôm mà mang hắn vào phòng tắm, để hắn dựa vào người mình, giúp hắn tắm rửa sạch sẽ.

Nước ấm cùng bàn tay lớn vuốt ve khiến Dương Giản cảm thấy rất thoải mái, nhắm mắt lại rên khe một tiếng.

“Này, không cần phát ra thanh âm mê người như vậy đâu.”

Dương Giản rốt cục đành mở mắt ra, cười nhẹ nói: “Lần sau để tôi khiến cậu cũng phát ra âm thanh mê người như thế, được không?”

Nói xong hắn gặm cổ Vương Cẩm Trình, vừa liếm vừa cắn.

Bàn tay Vương Cẩm Trình từ hông hắn trượt xuống, luồn tới nơi gã vừa tiến vào, hỏi: “Cậu vẫn còn sức hả?”

Dương Giản rên rỉ một tiếng, bám víu lấy vai gã, nhấc đầu đặt lên trên đó, nói: “Không còn sức nữa.” Sau đó cả người bày ra trên thân Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình cười cười, dẫn xuất chất lỏng trong thân thể hắn ra ngoài, rửa sạch sẽ, dùng khăn tắm lau khô cả hai, rồi ôm Dương Giản cùng nhau ngã xuống giường.

Khi Dương Giản tỉnh giấc, Vương Cẩm Trình lại không thấy đâu, chẳng qua lần này đã hừng đông

Hắn rời giường, phát hiện Vương Cẩm Trình sững sờ đối diện tủ lạnh nhà hắn.

Vương Cẩm Trình trông thấy hắn đi tới, cau mày hỏi: “Vì sao trong tủ lạnh nhà cậu tất cả đều là cháo Bát Bảo ?”

“Ừ, để ăn mà.” Dương Giản thuận miệng đáp.

Vương Cẩm Trình lấy ra một lon, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi hắn: “Cậu thấy ăn rất ngon sao?”

“Không, rất khó ăn.”

“Thế sao lại tích trữ nhiều như vậy?”

“Bởi vì rất khó ăn, cho nên mỗi lần ăn một chút đã cảm thấy không muốn ăn đồ gì nữa, cho nên nó là phương tiện chống lại cái đói.”

Vương Cẩm Trình trầm mặc, đem lon cháo Bát Bảo trong tay đặt xuống, sau đó đi ra ngoài, mặc áo khoác, nói: “Tôi đi mua một ít đồ ăn.”

Dương Giản cười nhìn gã rời đi, đóng cửa lại, sau đó hắn vào phòng tắm rửa mặt.

A, hình như quên nói cho Vương Cẩm Trình, nhà hắn có một danh sách điện thoại gọi đồ ăn ngoài.

Ăn cơm xong, Vương Cẩm Trình ngồi trên ghế sa lon, nghênh ngang cầm điều khiển xem tivi.

Dương Giản khoanh tay, nhìn gã, hỏi: “Sao cậu vẫn chưa về?”

Vương Cẩm Trình đáp: “Hôm nay là thứ bảy.”

“Vậy thì sao?”

“Thứ bảy được nghỉ mà.”

“Sau đó thì sao? Cậu coi chỗ này của tôi là làng du lịch sao?”

Vương Cẩm Trình vươn người thư giãn, trả lời: “Đừng nhỏ mọn như vậy mà, dùng xong cơ thể tôi, cũng nên để một chút phúc lợi cho tôi chứ.”

Dương Giản chẳng thèm can thiệp, chính là ngồi xuống bên cạnh gã, đoạt lấy điều khiển trong tay gã, chỉnh đến kênh mình muốn xem.

Dương Giản đang xem bản tin tài chính và kinh tế, đột nhiên có cảm giác trên người nặng trĩu. Quay đầu nhìn lại, Vương Cẩm Trình đang ngủ, dựa vào người hắn.

Dương Giản có phần không kiên nhẫn, có phần muốn đẩy gã ra, nhưng trông thấy gương mặt gã.

Tuy rằng không có chút đẹp đẽ như mình, nhưng cũng là coi được.

Ôm ý nghĩ như vậy, Dương Giản thật cẩn thận nâng đầu gã dậy, sau đó để cho gã nằm xuống, gối ở trên đùi mình.

Dương Giản cảm giác mình thật sự rất hảo tâm.

Sau đó hắn liền tập trung vào tiết mục trên tivi, không trông thấy khóe miệng Vương Cẩm Trình thoáng hiện lên nét cười.

000

Vương Cẩm Trình cắn que gỗ đã hết kem, một bên cắn một bên xem báo cáo.

“Thầy Vương, gần đây thầy có khỏe không? Sao lại thấy thầy ngồi đây cắn que gỗ thế này?” Trong văn phòng, giảng viên trẻ ưu tâm lo lắng hỏi.

Vương Cẩm Trình ngậm que gỗ, đáp: “Ăn gỗ cũng tốt đấy, bổ sung chất xơ.”

“Chờ đến khi thầy biến thành một thì báo cho chúng tôi biết một tiếng nhé, chúng tôi sẽ liên hệ ngay với khoa nghiên cứu hiện tượng siêu nhiên.”

“Trường chúng ta có này khoa này sao?”

“Không có sao?”

“Có ư?”

Cuộc đối thoại nhàm chán lúc sau đã kết thúc, Vương Cẩm Trình nhả que kem ra, ngồi một lúc, thấy cổ họng ngứa không chịu nổi. Không thể tránh được, gã lấy ra điều thuốc từ trong ngăn kéo.

Thói quen thật thâm căn cố đế, nếu một sớm một chiều muốn bỏ thuốc, thực sự là rất khó chịu.

Vương Cẩm Trình cầm điều thuốc, ra khỏi văn phòng, mới đi ra bên ngoài, nghĩ nghĩ, lại quay trở lại.

Vẫn có thể nhịn thì nhịn đi, không thể nhịn được nữa thì nói sau.

Buổi chiều, Vương Cẩm Trình mời một vị cao thủ thư pháp từ khoa Trung văn để viết hai câu nói nổi tiếng, dán lên tường văn phòng, ghi: “Nhẫn tự cao lai nhẫn tự cao, nhẫn tự đầu thượng nhất bả đao.” (1)

Vương Cẩm Trình ngắm nghía mấy chữ trên tường, vừa lòng sờ sờ cằm.

Toàn bộ viện hoá học đều lan truyền, phó giáo sư Vương đại khái đã thể hồ quán đỉnh (2) rồi.

(1): , . – Chữ nhẫn cao tới chữ nhẫn cao, trên đầu chữ nhẫn một thanh đao: Chữ Nhẫn xét về chiết tự gồm hai chữ: nhẫn và tâm ghép lại. Chữ nhẫn là lưỡi dao, nằm ở trên chữ tâm là trái tim. Trái tim nằm dưới lưỡi dao, muốn thành công thì phải biết nhường nhịn, chịu đựng, kiên trì khôn khéo.

(2) Thể hồ quán đỉnh: trong Phật giáo ý chỉ những người đã qua khai sáng về mặt trí tuệ, trở nên hoàn toàn giác ngộ.

Quan hệ giữa Vương Cẩm Trình và Dương Giản trở nên thực vi diệu.

Trên lý thuyết hai người vẫn là bạn bè, trên thực tế lại thành bạn giường.

Vì hầu như qua đêm ở nhà Dương Giản, thế nên trong nhà Dương Giản không thể tránh khỏi một vài vật dụng Vương Cẩm Trình xuất hiện. Ban đầu là vài bộ quần áo để tắm rửa, sau lại là kem đánh răng, sữa tắm cả nước rửa mặt yêu thích của Vương Cẩm Trình, đến khi Dương Giản thấy từng lon cháo Bát Bão cũng biến mất trong tủ lạnh, đổi lại chính là hoa quả mà Vương Cẩm Trình thích ăn thì hẳn nhướn mày.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ngay cả không khí trong nhà cũng mang vị thuốc lá nhàn nhạt.

“Cậu là con một sao?” Dương Giản hỏi.

Vương Cẩm Trình đang cắn đũa ngẩng đầu lên, nhả đũa ra, bối rối đáp: “Cậu là ám chỉ tôi đang gặm gỗ hả?”

Dương Giản nâng nâng mắt kính, nói: “Không phải, tôi là ám chỉ nhà của tôi cũng mau chóng biến thành nhà cậu.”

“A, cái này gọi là thôn tính như tắm ăn rồi.”

“Hành vi sâu mọt.” Dương Giản khẳng khái.

“Được rồi.”

Vương Cẩm Trình lại đem đũa nhét vào miệng cắn.

Dương Giản nhìn chăm chăm đũa trong nhà, nói: “Lần sau nhớ mua đũa mới lại đây, toàn bộ vật có hình trụ trong nhà tôi đều bị cậu cắn đứt.”

Vương Cẩm Trình dời tầm mắt hướng về nửa mình dưới cửa Dương Giản: “Hử? Phải không vậy? Cắn đứt sao?”

Dương Giản tát qua một cái.

Vương Cẩm Trình cười tiếp chiêu, cầm tay hắn, thuận tay kéo lấy, đem Dương Giản ôm vào lòng gã, ngậm đũa, nheo mắt lại, đáng cười dương dương tự đắc.

Dương Giản nhìn gã, đột nhiên cảm thấy động tác gã ngậm đũa có chút quen thuộc, tâm niệm khẽ động, hỏi: “Gần đây cậu rất ít khi hút thuốc sao?”

Vương Cẩm Trình ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, trả lời: “Sức khỏe rất quan trọng.”

Ánh mắt Dương Giản có phần tối lại, Vương Cẩm Trình cười híp mắt nhìn hắn, Dương Giản liền cười đáp, ngậm đầu kia của đũa, kéo nó khỏi miệng Vương Cẩm Trình, hất đi, rồi hôn lên môi gã.

“Vương Cẩm Trình, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì?”

Trong lúc hôn, có một câu như vậy thoát ra, Vương Cẩm Trình làm bộ như không nghe thấy.

Không biết loại cảm giác thần bí này có thể làm cho Dương Giản thấy mới mẻ được bao lâu.

“Đúng rồi, tuần sau, công ty có thiết kế quan trọng cần bắt đầu, tôi sẽ nhiều việc bề bộn. Hiện tại tôi dự định chuẩn bị, nghỉ ngơi dưỡng sức, cậu hãy đi về trước đi.” Dương Giản từ trên người Vương Cẩm Trình, cười bảo.

Vương Cẩm Trình quan sát nét tươi cười của hắn, vẫn là không có kẽ hở.

Vương Cẩm Trình từ từ đứng dậy, cầm lấy áo khoác khi vào nhà tiện tay vắt trên ghế sa lon, nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Vương Cẩm Trình vừa mới ra ngoài, cửa liền đóng sầm một tiếng ở phía sau gã. Gã sờ sờ chóp mũi, thở dài.

Tính cách kì quái kiểu này của Dương Giản không biết vì sao lại hình thành, một khi không hợp ý hắn, liền có thù tất báo.

Gã đột nhiên cảm giác kỳ thật Dương Giản là cực ngốc, trên thế giới này, e là chỉ có mình gã mới có thể khoan dung cho tính khí của Dương Giản, đáng tiếc Dương Giản còn không biết quý trọng.

Dù sao người có hại chính là Dương Giản.

Vương Cẩm Trình ngâm nga hát, bước vào thang máy, theo bản năng đưa tay lục túi áo trên.

Kết quả, không có điều thuốc nào.

Lúc này mới nhớ ra chính mình đã lâu rồi không có mua thuốc lá.

000

Muốn làm trưng cầu, ngủ dậy vội vàng liền điên cuồng làm, hai tuần lễ này Dương Giản đều ở trên trời, thỉnh thoảng về nhà, cũng chỉ là đi tắm rửa thay quần áo, mọi việc khác cũng quên đi không còn sót lại chút gì.

Vương Cẩm Trình biết hắn vội, nhưng mà ngay cả điện thoại cũng không gọi cho mình, lại thấy bản thân nhỏ bé không đáng để nói.

Vương Cẩm Trình hai tay khoanh lại, đứng dưới lầu nhà Dương Giản, nghĩ, nhất định phải đánh một chiếc chìa khóa mới được.

Đứng một hồi, cảm giác mình giống thẳng ngốc.

Có lẽ, Dương Giản là cố ý, cố ý không để gã biết tin tức.

Lấy điện thoại di động ra, rút cục ấn số điện thoại của hân, kết quả không ai nhấc máy. Quả nhiên là cố ý. Thời gian Dương Giản đang làm việc nhất định là mở máy 24 giờ, điện thoại khách hàng đương nhiên là không thể bỏ sót, còn điện thoại Vương Cẩm Trình gọi tới thì không quan trọng.

Ngày đó chẳng qua là không để ý câu hỏi của hân, lúc sau đã ghi hận, nào có tâm tư mà để ý như vậy.

Song Vương Cẩm Trình trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ là thế nào, cố ý lạnh nhạt, chung quy so với vô tình quên đi thì vẫn tốt hơn.

Dương Giản cuối cùng cũng làm xong công việc ngày ấy, từ nơi khác trở về, về đến nhà liền ngã xuống giường.

Ngủ đến lúc trời tối mịt, khi tỉnh lại, bên ngoài đã tối không thấy hình.

Dương Giản đứng dậy, đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh, trong tủ lạnh còn có rất nhiều thức ăn.

Dương Giản ngẩn người, cảm giác mình vào nhầm nhà, tủ lạnh nhà mình không phải toàn là cháo Bát Bảo sao? Sau đó mới hậu tri hậu giác, nhớ lại Vương Cẩm Trình.

Dương Giản nhìn chằm chằm hộp thịt bò vừa mới mở ra, nhớ tới Vương Cẩm Trình ngày đó cười cười cầm cái thìa múc thịt bò lên, đưa đến khóe miệng hân, dáng vẻ mong muốn hân ăn.

“Ngu ngốc.” Dương Giản đóng cửa tủ lạnh lại, ra phòng khách, cầm lấy chìa khóa, bước khỏi cửa.

Lúc Vương Cẩm Trình nhận được điện thoại của Dương Giản thì gã đang ở trong túc xá đọc sách.

Từ chỗ ngồi của học sinh trong phòng thí nghiệm sờ qua sách cũng không tệ lắm, gã đang chứng kiến điểm tức cười ấy, ở trên giường lăn lộn, đột nhiên nhận được điện thoại của Dương Giản.

Vương Cẩm Trình cả kinh, thiếu chút nữa hít thở không thông, vội vàng nhấn mở khóa điện thoại.

“A lô?”

“Tôi đến trường cậu rồi.”

“Hả? Cậu đến trường tôi để làm gì? Tiếp tục đào tạo chuyên sâu sao? Muốn học ngành nào?”

“... Nếu cậu tiếp tục tán dóc kiểu đó, tôi sẽ ném Tạ Khánh vào trường các cậu.”

Vương Cẩm Trình cực kỳ hoảng sợ: “Đừng! Tha cho trường học đi!”

Dương Giản ở bên kia đầu dây cười.

Vương Cẩm Trình thanh âm mềm mỏng, hỏi: “Đã trở lại à? Có khỏe không?”

“Có thể có cái gì không tốt chứ? Tôi đã ở trường cậu, chẳng lẽ cậu không thể gặp qua tôi sao?”

“Cậu đại giá quang lâm (hạ cổ đến chơi), thật sự tôi được sung ái mà lo sợ, sợ choáng váng, cậu ở đâu rồi?”

Vương Cẩm Trình đến trước khoa Hóa, thấy Dương Giản đứng ở đó, có một nữ sinh đang cùng hân nói chuyện.

Vương Cẩm Trình lập tức đen mặt.

Nữ sinh kia trông thấy Vương Cẩm Trình, liền hỏi Dương Giản: “Anh quen thầy Vương bên khoa Hóa sao?”

Dương Giản gật gật đầu, nữ sinh tiếc hận nói: “Vậy không đùa nữa, bye bye.”

Đợi cô nàng đi rồi, Dương Giản quay đầu nói với Vương Cẩm Trình: “Cô ấy mời tôi làm người mẫu tạo hình cơ thể cho bên khoa mỹ thuật.”

Vương Cẩm Trình mặt đen đáp: “Cô ấy cũng mời qua tôi, tôi đem dung dịch amoniac mở ra đến mới bức lui được.”

Dương Giản liếc hân một cái, xa xăm: “Vì sao không nhận lời chứ? Một chút tình thần hiến thân làm nghệ thuật cũng không có.”

Vương Cẩm Trình khoát tay: “Quên đi, tôi sợ cởi quần áo ra sẽ cảm mạo.”

Dương Giản xem đồng hồ, nói: “Tôi còn chưa ăn cơm, cậu ăn chưa?”

Chính là ăn rồi cũng không dám nói, Vương Cẩm Trình lắc đầu, trả lời: “Chưa.”

Dương Giản nghĩ nghĩ, bảo: “Đây là địa bàn của cậu mà, cậu mời tôi ăn ở nhà ăn của trường đi.”

“Không thể nào? Cậu muốn qua nhà ăn của trường sao?”

Dương Giản nhú mày: “Thì sao? Không được hả?”

“Cậu cũng không phải chưa qua nhà ăn bao giờ, đó là dành cho người ăn ư?”

“... Cậu không phải con người sao?”

Vương Cẩm Trình không lay chuyển được Dương Giản, đành phải dẫn hắn đi, kết quả Dương Giản không nhìn thấy có khoai tây nấu thịt bò, xúc động muôn phần.

Chỉ có điều Dương Giản đúng là đói bụng, thật ra không hề xoi xét. Nhưng Vương Cẩm Trình trông thấy hắn cho dù đói khát, vẫn là bộ dáng rất tao nhã ăn cơm, trong lòng có chút đau lòng.

Dương Giản, cậu bảo coi cậu sống mệt mỏi như vậy để làm chi.

Dương Giản ăn xong, ngẩng đầu nhìn Vương Cẩm Trình, gã đang ôn nhu im lặng nhìn mình, không khỏi khẽ cười, hỏi: “Nhìn cái gì đấy?”

Vương Cẩm Trình đưa giấy ăn cho hắn, đáp: “Nhìn cậu thôi.”

Dương Giản nhận lấy giấy, hạ tầm mắt.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Dương Giản hỏi Vương Cẩm Trình: “Vì sao không về nhà ở? Không phải cậu có phòng sao?”

Vương Cẩm Trình lắc đầu: “Đó là của cha mẹ, khi nào hai người về còn có chỗ để ở. Hơn nữa ——” Vương Cẩm Trình ngẫm lại, nói tiếp, “Một người quá lạnh lẽo, ở trường rất được, có việc còn có thể trông nom.”

Trời đã tối, gió đêm bắt đầu lành lạnh, Dương Giản hất tóc đang che bên mắt, bảo: “Nói một người quá lạnh lẽo, vậy qua chỗ tôi thì thế nào?”

Vương Cẩm Trình sửng sốt.

Sau đó cười đến gập cả lưng.

Dương Giản bị gã hù dọa, vội vàng đi đỡ gã, nôn nóng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Vương Cẩm Trình vịn vào cánh tay hắn, thấp giọng nỉ non: “Tôi sao lại vô dụng thế này chứ...”

Cho dù muốn ở trước mặt hắn giả bộ bình tĩnh, thế nhưng đôi khi vẫn bị lộ chân tướng.

Biết hắn không phải vì yêu mình mà mời, tuy nhiên vẫn phần chấn đến mức tim cũng đau.

Dương Giản nghe xong lời gã nói, mỉm cười, hỏi: “Thế nào, không bằng lòng sao?”

Vương Cẩm Trình ngẩng đầu lên, ai oán nhìn hắn.

Sao mà không bằng lòng chứ? Thực sự là rất nguyện ý đi.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 08.02.2015, 16:43

Hình đại diện của thành viên

quynhnhung102

Thành viên xuất sắc

Thành viên xuất sắc

Ngày tham gia: 30.11.2014, 15:17

Tuổi: 18 Nữ

Bài viết: 4996

Được thanks: 845 lần

Điểm: 9.9

Có bài mới Re: [Hiện Đại, đam mỹ] Thiên kim bất hoán - Mạc Tâm Thương - Điểm: 10

Chương thứ ba: Tình yêu của học sinh tiểu học (tiếp)

3.

Vương Cẩm Trình chính thức đến ở nhà Dương Giản.

Nói là chính thức, kỳ thật cũng không có gì, gã vốn là cũng thiếu một số đồ, hơn nữa thực tế lúc trước đã chuyển đi một ít rồi, cho nên Vương Cẩm Trình cũng thoải mái, chỉ có điều hằng ngày ngược xuôi cũng có phần phiền toái.

Bất quá, mỗi ngày đều được nhìn thấy Dương Giản, là không gì có thể tốt hơn.

Để ăn mừng Vương Cẩm Trình chuyển đến nhà Dương Giản, bọn họ quyết định ra ngoài ăn một bữa.

“Cuộc sống cứ trôi thế này, giống như ngoại trừ ăn ra sẽ chẳng còn việc gì khác.” Vương Cẩm Trình vừa vươn người dưới ánh nắng mặt trời, vừa đi.

Dương Giản đi bên cạnh gã, vẫn là cười híp mắt: “Vậy cậu cũng đừng ăn nữa.”

Vương Cẩm Trình chống chống hông, nói: “Tôi chưa nói ăn không ngon mà.”

Dương Giản chẳng thêm phản ứng lại gã.

Thế nhưng, lúc bọn họ ăn cơm gặp phải hai người mà Vương Cẩm Trình vô cùng không muốn gặp.

Vương Thủ Ninh đi cùng ông xã nhà bọn họ.

... Thế giới quả thực là rất nhỏ nhỏ.

Vương Cẩm Trình không tự chủ được, cầm giấy ăn trên bàn xòe thành cây quạt che khuất mặt mình, ngược lại Dương Giản thì thản nhiên, nhìn Vương Cẩm Trình liếc mắt một cái, nói: “Đừng làm động tác ngu xuẩn.”

Vương Cẩm Trình buông giấy ăn, có phần nôn nóng bất an.

Thế nhưng hai người bên kia hình như không thấy gã và Dương Giản.

“Vì sao cậu bình tĩnh như thế?” Vương Cẩm Trình nhin không được đành hỏi Dương Giản.

Dương Giản cười nói: “Thế vì sao cậu lại như trên mông mọc thêm cái đinh?”

Vương Cẩm Trình há hốc mồm, cuối cùng vẫn là bỏ đi.

Người ta đã không để ý, tự mình tổn sức hành hạ làm gì. Có điều mỗi một lần đối mặt Vương Thủ Ninh lại có Dương Giản đồng thời ở đây, gã luôn không được tự nhiên.

Dù sao cảm giác mình có loại tâm tính như kẻ thứ ba, Vương Cẩm Trình đem điểm ấy quy kết đến bệnh cũ ngày trước của gã thói quen không tự trọng.

Vương Cẩm Trình ngấm dáng vẻ bình tĩnh của Dương Giản, thở dài, bảo: “Dương Giản à Dương Giản, đời này tôi không thể nhìn thấy hình dáng điên cuồng của cậu vì ai đó rồi.”

Dương Giản cười hỏi: “Rất thất vọng hả?”

“Có chút. Nếu có người nào có thể khiến cậu yêu như si như cuồng thì tốt rồi.” Cho dù người kia không phải gã cũng không sao cả.

Dương Giản, nếu là gã thì tốt hơn.

Dương Giản rất khó khăn mới phá lên cười: “Nếu quả thật có người này, tôi thật sự muốn giết hắn trước.”

Vương Cẩm Trình ngăn người, tiện đà chậm rãi nói: “Dương Giản, cậu cứ sợ mãi như vậy sao?”

Dương Giản thu hồi nụ cười, ánh mắt nặng trĩu nhìn lại gã.

Vương Cẩm Trình quyết định đổi lại đề tài, nói: “Nghe nói tài nấu nướng của Thủ Ninh tương đối khá, có tài nguyên tốt như vậy, tại sao còn muốn ra ngoài ăn.” Đối cái loại hàng năm ăn ngoài đường như gã, quả thực là không thể lý giải nổi.

Dương Giản nhú nhú mày, nói: “Nếu tôi là Quan An Viễn tôi cũng làm như vậy, sao có thể để ông xã một nhọc nấu nướng.”

“Oa, Dương Giản, nhìn không ra cậu là người săn sóc như vậy đấy.”

“Cái này cũng phải xem đối tượng.”

Vương Cẩm Trình ôm chặt tim, nói: “Trái tim tôi đang rỉ máu rồi.”

Dương Giản quét mắt nhìn gã một cái.

Vương Cẩm Trình biết cuộc đối thoại vừa rồi đã làm mất lòng hắn, liền ngoan ngoãn ăn đồ ăn của mình. Nhưng thật ra Dương Giản một dạng như có suy nghĩ, ánh mắt hướng về Vương Thủ Ninh đằng kia.

Có lẽ là dư tình vẫn còn?

Vương Cẩm Trình ăn ăn, có chút rầu rĩ không vui.

Bên kia thật ra đã ăn xong rồi, Vương Thủ Ninh cùng Quan An Viễn đứng lên phải đi. Dương Giản nói một câu “Đuổi theo”, khiến Vương Cẩm Trình mở to hai mắt.

Hành vi đi theo sau người khác tuy rằng với Vương Cẩm Trình không là lần đầu, phải nói rằng gã đã rất lão luyện. Nhưng mà đi bên cạnh Dương Giản một đội theo dõi người khác, cũng hiếm được thể nghiệm.

Vương Thủ Ninh và Quan An Viễn hai người như đang tản bộ, có đôi khi mỉm cười với nhau, lúc không ai chú ý còn có thể kéo kéo tay của đối phương.

Thật sự là... Rất ngọt ngào.

Dương Giản cố ý đi theo để tìm kích thích sao? Vương Cẩm Trình liếc mắt nhìn lên Dương Giản.

Thế nhưng Dương Giản hết sức chuyên chú nhìn hai người đằng trước mặt.

Sau đó, Vương Cẩm Trình phát hiện, chỉ cần Vương Thủ Ninh làm động tác hơi thân mật một chút, lỗ tai Quan An Viễn sẽ phớt hồng.

Có lắm hay không?

“Ngay cả loại vượt phạm vi như tôi cũng biết là kẻ có tiền, vì sao lại có phản ứng ngây thơ như vậy?” Vương Cẩm Trình nhin không được chỉ vào Quan An Viễn hỏi Dương Giản.

Dương Giản thản nhiên đáp: “Cái này gọi là trở về nguyên trạng.”

“...” Vương Cẩm Trình khinh thường, “Hừ, tình yêu học sinh tiểu học.”

“Cậu ghen sao.” Dương Giản liếc mắt một cái sang gã.

Vương Cẩm Trình quay đầu, dừng trước Dương Giản: “Cậu không ghen hả?”

Dương Giản cười.

Vương Cẩm Trình cũng cười.

Bọn họ cùng nhau nhìn hai người phía trước rồi đi với nhau.

Có chuyện, tuy rằng thoát nhìn có chút ngu xuẩn, nhưng khi nghĩ tới thì thật là rất ghen tị.

Nét mặt hạnh phúc như thế đó.

Cho dù ngày thường dùng lãnh khốc trang bị lên chính mình, nhưng khi ở bên cạnh người yêu, vẫn sẽ nhịn không được toát ra tâm tình nguyên thủy nhất.

“Trước đây khi bắt đầu quen Thủ Ninh tôi thực ngưỡng mộ cậu ấy, hiện tại cậu ấy cùng Quan An Viễn ở một chỗ, tôi bắt đầu ghen tị với hai người bọn họ.” Dương Giản chậm rãi nói.

“Loại hình này hoàn toàn tương phản với tôi, có đôi khi tôi cũng muốn, nếu tôi có thể biến thành người như bọn họ thì sẽ tốt bao nhiêu.”

Vương Cẩm Trình đột nhiên kéo vai Dương Giản một phen, nói: “Không phải còn có tôi sao? Lần sau lúc hối hận ngấm lại tôi. Vương Cẩm Trình cũng không phải người thành thật, có anh ta ở cùng cậu, thế giới này liền không còn nơi quanh quẽ.”

Dương Giản lạnh lùng nhìn cánh tay trên vai, nhưng cũng không đẩy sang bên, chỉ nói là: “Ồn muốn chết.”

Vương Cẩm Trình cười to, kỳ thật chính gã cũng từng ngưỡng mộ Vương Thủ Ninh, chẳng qua đã lớn lên thành kiểu người như thế này, cũng không thể trở lại thời thơ ấu một lần nữa.

Tình yêu của học sinh tiểu học dĩ nhiên rất ngọt ngào, nhưng người trưởng thành cũng có cách chơi của người trưởng thành.

“Dương Giản, chúng ta về nhà đi, tôi muốn làm tình với cậu.”

Dương Giản thúc một cùi chỏ vào bụng Vương Cẩm Trình, đau đến mức Vương Cẩm Trình buông ngay hân ra gập bụng không dậy nổi.

Dương Giản hai tay nhét vào túi quần, chậm rãi dạo bước ở đằng trước.

“Này này, chờ tôi với.” Vương Cẩm Trình xoa bụng kêu lên ở phía sau.

Dương Giản nhịn không được bật cười to.

Thật sự là ồn chết đi được.

4. Chương 4: Trò Chơi Đoán Tâm

Ở chung là phải cùng giường chung gối mới có ý nghĩa.

Nhưng mà Dương Giản cảm thấy không chịu nổi sự hỗn loạn này.

Vốn lúc trước ngủ cũng được, có đôi khi cậu sờ xuống tôi, rồi tôi sờ cậu một lúc sau đó, mọi người im lặng ngủ. Nhưng đến nửa đêm, Dương Giản luôn bị đánh thức.

Người bên cạnh trần trọc, khiến hân cũng bị hành hạ tỉnh giấc.

Lúc mới bắt đầu, Dương Giản tưởng Vương Cẩm Trình gập ác mộng, nhưng sau lại phát hiện kỳ thật gã tỉnh giấc, vì thế cảnh cáo gã đừng có xoay người nữa, nhưng đó là lúc gã đồng ý nghe theo, một lát sau lại chịu không nổi, đôi khi rõ ràng đứng dậy, không biết làm cái gì.

Ngủ vài đêm với cái kiểu này, Dương Giản cũng phiền, ngày trước hân đi ngủ trong này cũng với bộ dáng như thế, thêm một người dờ đến không thể ngủ ngon giấc.

Chẳng đợi đến khi Dương Giản dùng tài hùng biện, Vương Cẩm Trình liền chủ động bảo gã ra ngủ ngoài ghế sofa ở phòng khách.

Dương Giản đang cầu mà không được.

Thế nhưng một người ngủ mấy đêm, lại có cảm giác nhớ. Kể cả sau khi làm tình, Vương Cẩm Trình cũng sẽ trở lại phòng khách.

Vài ngày đã trôi qua, Vương Cẩm Trình hốc mắt rõ ràng đen một vòng, hơn nữa tinh thần cũng không được khá lắm, luôn mang trạng thái chìm vào cõi hư không.

Hỏi gã sao lại thế này, có phải mất ngủ không, gã liền pha trà, nói là gần đây suy nghĩ một đề tài, nên ngủ không yên.

Lại qua mấy buổi tối, Dương Giản rốt cục đành cam chịu.

Trần trọc đến nửa đêm còn chưa ngủ được, hần đứng dậy, vào trong phòng khách.

Chỉ có điều Vương Cẩm Trình cũng không ở phòng khách.

Gã lại ra ban công sao?

Dương Giản đến gần ban công, phát hiện Vương Cẩm Trình quả nhiên ở nơi này.

Gã ngồi xổm trên ban công, tay không ngừng ôm lấy tóc, ngậm đũa, thì thào đếm đếm: “Nghìn lẻ hai mươi ba, nghìn lẻ hai mươi bốn...”

“Cậu đang làm gì đó?” Dương Giản hỏi hần.

Vương Cẩm Trình hoảng hồn, vội vàng lấy đũa ra khỏi miệng, nói: “Tôi lại làm phiền cậu sao?”

Dương Giản lắc đầu, kiên trì hỏi: “Cậu đang làm gì đó?”

Vương Cẩm Trình dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp đũa, lại gãi gãi đầu, nói: “Tôi có chút không ngủ được.”

Dương Giản theo dõi động tác gã kẹp đũa rất giống hút thuốc, nheo mắt lại.

Lúc này mới nhớ ra, dường như gã đã một thời gian không hút thuốc.

“Cậu muốn hút thuốc hả?” Dương Giản hỏi.

Vương Cẩm Trình ngẩn người, lúc này mới ngượng ngùng đáp: “Tôi đang cai thuốc, song buổi tối có chút không chịu được.”

Dương Giản đánh giá gã từ trên xuống dưới một lượt, rồi xách cổ áo gã lên, tha về phòng ngủ, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Đi ngủ.”

Vương Cẩm Trình bị ném trên giường, một trận choáng váng hoa mắt, lập tức cảm thấy Dương Giản cũng bò lên giường, ôm lấy gã, thêm một lần nữa: “Đi ngủ.”

Vương Cẩm Trình ngẩn người, cảm nhận Dương Giản hơi thở sát bên cạnh, đột nhiên cảm giác yết hầu cũng không ngứa như vậy.

Vương Cẩm Trình cười cười, hôn một cái trên mặt Dương Giản.

Dương Giản nhắm mắt lại, không để ý tới gã.

Vương Cẩm Trình cũng ôm lấy hần, bình yên ngủ.

Ngày hôm sau, Vương Cẩm Trình ăn cơm xong, Dương Giản ném cho gã một hộp đồ gì đấy. Vương Cẩm Trình bắt được rồi nhìn kỹ, là một hộp kẹo mút, mọi khẩu vị đều có.

“Cắn đũa chẳng bằng cắn kẹo.” Dương Giản thoải mái thốt ra một câu.

Vương Cẩm Trình lập tức cười hì hì theo sau, nói: “Đừng như vậy khó chịu thế nha, quan tâm tôi cứ việc nói thẳng, có cái gì phải thẹn thùng.”

Dương Giản xoay người, cởi kính, cũng cười, tao nhã dịu dàng, sau đó đưa tay lấy một que kẹo từ chiếc hộp trong lòng Vương Cẩm Trình, lột vỏ kẹo nhét vào trong miệng của gã.

“Nhét vào miệng cậu.”

Vương Cẩm Trình nhìn hấn, hấn hơi hơi cong đuôi mắt, ánh mắt ướt át sáng ngời, khóe miệng nhẹ nâng lên.

Biểu tình ôn nhu như thế, cơ hồ khiến Vương Cẩm Trình có chút ảo giác, cho rằng hấn yêu chính gã.

Vương Cẩm Trình ngậm lấy kẹo que, hương vị ngọt ngào trong miệng tan ra

Chỉ có có điều không phải vị ngọt tự nhiên, Vương Cẩm Trình dù sao cũng chẳng dám quên.

Dương Giản là hạng người nào? Hấn hiện tại suy nghĩ chuyện gì?

Trước kia có bao nhiêu người cũng nghĩ rằng Dương Giản là yêu bọn họ, kết quả đâu?

Vương Cẩm Trình trông Dương Giản, muốn hỏi hấn, lúc này hấn có bao phần thật lòng?

Dương Giản tựa hồ cũng đã nhận ra mọi thứ, miễn cưỡng hạ tầm mắt xuống.

Không khí ẩm áp vừa nãy đột nhiên không còn sót lại chút gì, Vương Cẩm Trình có phần hồi hận. Vốn đang vui vẻ, tại sao lại bị gã trầm mặc thành cái kiểu này.

Gã tìm cách vớt vát, mà bảo: “Miệng bị nhét đầy làm sao hôn cậu được.”

Dương Giản nhẹ nhàng cười hừ một tiếng, đưa tay nắm cây kẹo tổng thẳng vào miệng Vương Cẩm Trình, động đến đầu họng Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình ra sức ho khan.

“Khụ khụ, mưu sát!”

Dương Giản chính là xoay người, đi vào phòng sách.

Dương Giản một mực ở trong phòng sách, Vương Cẩm Trình lật mấy trang tài liệu lịch sử, không có gì suy nghĩ, liền nằm xuống thăm trong phòng khách nghĩ vài chuyện.

Miệng còn ngậm kẹo que, xem như là vật thay thế cho thuốc lá.

Gã thấy dường như gã đã thành chuyên gia nghiên cứu Dương Giản, nhưng cho dù gã là chuyên gia, vẫn cảm thấy Dương Giản là một thách thức rất lớn.

Gã không biết nên “nay có rượu thì nay say” hay vẫn là từng bước vững chắc.

Suy tính hơn thiệt, càng tiếp cận gã lại càng sợ mất đi, cũng càng không muốn buông tay.

Vương Cẩm Trình nhắm mắt lại, dang rộng thân thể nằm trên thảm, vừa ăn kẹo, vừa nhâm nhâm hát.

Một lát sau, cảm giác có thứ gì đó áp trên bụng mình, còn xoa tới xoa lui.

Vương Cẩm Trình mở to mắt, thấy Dương Giản đạp một chân lên bụng gã.

Vương Cẩm Trình đành phải nói: “Nâng cao quý chân, coi chừng không giẫm nát dạ dày tôi.”

Dương Giản bộ dạng uể oải: “Tôi sẽ giẫm, thì sao?”

Vương Cẩm Trình trừng mắt nhìn hấn, từ khi nào Dương Giản cũng nói ra mấy câu vô lại kiểu này.

Động tác chân của Dương Giản trên bụng Vương Cẩm Trình có chút gợi tình, hơn nữa càng ngày càng có xu thế xuống dưới. Khi hấn tới trước khu vực nguy hiểm, Vương Cẩm Trình một phát bắt lấy chân hấn.

“Cậu thật là phiền toái. Đối với cậu xấu cũng không được, tốt cũng chẳng xong, rốt cuộc cậu muốn gì?”
Dương Giản trông xuống gã, hỏi.

Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, đáp: “Vậy muốn xem cậu có thể cho tôi cái gì.”

“Phần lớn thời gian nói cho cậu đều không có kết quả.”

“Không có cách mà, cao thủ đều là thế này.”

Dương Giản chế nhạo cười một tiếng, nói: “Vương Cẩm Trình, cậu bảo tôi khó chịu, cảm giác cậu không phải vậy sao? Cậu đừng cho rằng bản thân là người hiểu chuyện, rập khuôn mơ mơ màng màng.”

Vương Cẩm Trình nhếch miệng cười: “Người ở bốn phương, sao có thể nhìn thấu mọi chuyện.”

“Thôi đi.”

Bàn tay Vương Cẩm Trình chuyển động hướng về phía trước, tóm cổ chân Dương Giản,捏 mắt lại, mê đắm nói: “Trước tiên chờ động này.” Nói xong, một bên dùng ngón tay sờ chân Dương Giản.

Dương Giản lúc này mới hoàn toàn cười, tách mở chân, giạng chân trên người Vương Cẩm Trình, cúi người xuống, cắn trái cổ của gã, mơ hồ: “Cũng là, tận hưởng lạc thú trước mắt, hiểu không?”

Tay Vương Cẩm Trình trượt vào trong áo Dương Giản, mò lên tấm lưng mịn màng của hắn, thực là xúc cảm tuyệt vời

Áo quần trong khi va chạm đã cởi một nửa xuống. Vương Cẩm Trình đỡ lấy eo Dương Giản, tiến vào thân thể hắn, khi đó, Dương Giản ngửa đầu, trong mắt hiện lên ánh nước, môi khẽ nhếch, làn da ửng đỏ.

Loại cảnh tượng này đối với Vương Cẩm Trình mà nói, quả thực là hấp dẫn chết người.

Vì thế càng nghĩ càng kịch liệt kích thích vào nơi tuyệt vời đến không thể miêu tả, muốn siết chặt khiến gã không cách nào kìm nén tiếng rên rỉ.

Tại thời điểm đã leo tới đỉnh, Vương Cẩm Trình nghĩ, kỳ thật muốn tận hưởng lạc thú trước mắt cũng không tệ.

Chính là lúc sau Dương Giản gục xuống người Vương Cẩm Trình, thấy vết trắng đục trên thềm thì nhú mày, chậm rãi nói với Vương Cẩm Trình: “Chút nữa đi chà thềm.”

Vương Cẩm Trình mặt trắng không còn chút máu, cảm thấy lúc này Dương Giản vừa đáng yêu vừa đáng giận.

Đối với Vương Cẩm Trình mà nói, Vương Thủ Ninh có ý nghĩa đặc thù.

Đầu tiên, cả hai đều họ Vương.

Đây là điều rất quan trọng, năm trăm năm trước là một nhà cả thôi.

Sau đó, bọn họ là bạn bè.

Tiếp tục sau đó, Vương Thủ Ninh được tính tình dịch bên trong của Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình từng so sánh một chút chính gã với Vương Thủ Ninh, phát hiện dường như không có gì có thể đem ra so sánh. Phong cách hai người hoàn toàn bất đồng, một bên là theo khoa học giao tình du côn đường lối, một bên là kiểu hàng xóm thành thị đường lối.

Đương nhiên bọn họ đều là thực tế phái, gặp được Dương Giản này thần tượng phái.

Nhưng Vương Cẩm Trình không thể không thừa nhận, có hai hạng mục, đại khái gã vĩnh viễn so ra đều kém Vương Thủ Ninh.

Một là quần vợt.

Tuy rằng bình thường Vương Thủ Ninh thoát nhìn có chút lạnh, thế nhưng khi chơi quần vợt lại không hề mơ hồ chút nào. Giống như kiểu trong truyền thuyết, nắm chặt vợt bóng tựa như biến thành một người khác.

Bọn họ một đám người phạm này đánh thất bại thảm hại, mỗi lần bọn họ đi chơi tennis, bởi vì những người khác không thể khiến cậu hài lòng, Vương Thủ Ninh đành đi tìm huấn luyện viên sân bóng, trình độ cỡ này, Vương Cẩm Trình chỉ có thể ngược nhìn.

Ngoại trừ quần vợt, Vương Thủ Ninh còn có một đặc điểm nữa, Vương Cẩm Trình không thể đuổi kịp.

Chính là nấu ăn.

Vương Cẩm Trình lúc nhỏ trong nhà có mẹ nấu cơm, sau khi cả nhà đã sang Mỹ, Vương Cẩm Trình một mình ở lại nước, lúc đại học thì ăn ở nhà ăn của trường. Sau khi tốt nghiệp chính quy đi Mỹ, lại được ăn

dưới tay nghề của mẹ. Lúc sau đi học tiến sĩ, Vương Cẩm Trình khăng khăng về nước, kết quả là vào trường dạy học nghiên cứu.

Vẫn là một kẻ ăn ngoài đường.

Lại nói tiếp, tuy rằng Vương Cẩm Trình không có quá nhiều cơ hội tự mình động tay, nhưng kỳ thật, gã vẫn là kẻ lười. Gã cơ bản không biết nấu cơm, thế nhưng tay nghề nấu ăn của Vương Thủ Ninh lưu truyền rộng rãi trong cái vòng nhỏ hẹp này.

Mọi người đều nói, muốn có được một người đàn ông, đầu tiên phải giành được dạ dày của anh ta.

Dương Giản chắc là không nấu cơm, cho nên trong tủ lạnh mới xuất hiện cháo Bát Bảo nhiều như vậy.

Tuy nhiên hẳn đối với phương diện ăn uống lại nghiêm túc, đôi khi hẳn cùng Vương Cẩm Trình đi ăn cơm, nói: “Ai da, nhớ đồ ăn Thủ Ninh làm quá.”

Lời này có chút kích thích Vương Cẩm Trình.

Khi gã cùng mấy người bàn tới nhà Vương Thủ Ninh, rốt cục cũng ném được tay nghề của Vương Thủ Ninh, vì thế gã tuyệt vọng.

Cái này so sự chênh lệch trình độ chơi quần vợt của cả hai còn lớn hơn nữa.

Hai người đàn ông không biết nấu nướng ở chung một chỗ, nhưng thật ra rất xấu hổ.

Chẳng qua Dương Giản ra ngoài ăn quán, thật không hề gì, chỉ có Vương Cẩm Trình cảm thấy rằng, không thể mãi mãi ăn ở bên ngoài.

Gã muốn cùng Dương Giản có thời gian quan hệ lâu dài hơn.

Vạn nhất cả đời phải ăn ở ngoài thì làm sao giờ?

Chỉ có điều, dường như đã nghĩ quá xa.

000

Vương Cẩm Trình đang vào mạng trong phòng làm việc, muốn lên mạng mua một ít sách dạy nấu ăn.

Luôn phải thử một chút, không thử thử sao biết, nói không chừng chuyện gã nấu ăn này là vượt cả thiên phú siêu cấp.

Một sinh viên tiến vào, vẻ mặt oan ức đáng thương.

Vương Cẩm Trình trong lòng chợt nhói, học trò lộ ra vẻ mặt kiểu này liền không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, sinh viên kia muốn đổi đề tài.

Loại sự tình này quả thực trong thời gian ngắn sẽ phát sinh một lần, bởi vì thực nghiệm không có tiến triển sẽ có cảm giác thất bại, đa phần sinh viên đều muốn, có phải nên đổi lại đề tài sẽ khá hơn một chút không.

Vương Cẩm Trình kiên nhẫn làm việc cùng học trò.

Làm thầy cô giáo thật không dễ dàng.

Vô cùng vất vả khuyên lui ý tưởng của học trò, sinh viên kia thấy kẹo mút trên bàn Vương Cẩm Trình, nói: “Thầy Vương, thầy còn ăn cái này sao.”

Đại khái tuổi tác Vương Cẩm Trình cũng không chênh lệch quá lớn với sinh viên, hơn nữa cá tính của gã có chút du côn, sinh viên với gã không biết lớn nhỏ, cũng thành thói quen.

Vương Cẩm Trình chỉ hỏi lại: “Vì sao tôi không thể ăn?”

“Không có gì, chỉ giống đồ ăn của con nít.”

Trẻ con bây giờ, nói chuyện đều trắng ra như thế sao?

Vương Cẩm Trình cố nén ham muốn trợn trắng mắt, đáp: “Không có việc gì thì về đi, tự mình ngẫm nghĩ kĩ càng về chuyện thực nghiệm.”

Sinh viên kia đại khái tâm tình có điểm tốt, đưa tay qua lấy kẹo mút của Vương Cẩm Trình.

Wương Cẩm Trình vỗ tay hân.

“Sao lại nhỏ mọn như vậy. . .”

Wương Cẩm Trình trừng mắt nhìn hân, nói: “Kì này hữu cơ cao cấp có muốn qua không?”

Gã hù dọa học trò thành công, sinh viên kia vội vàng đáp: “Đừng đừng, em đi đây, thầy Vương tạm biệt.”

Wương Cẩm Trình trông thấy hân chuồn ra văn phòng cực kì mau lẹ, cười cười.

Có làm không chứ, đây chính là “kẹo mút tình yêu”, chỉ có gã mới được ăn.

Wương Cẩm Trình bóc vỏ một que, bỏ vào trong miệng, tiếp tục tìm sách nấu ăn.

Đối với đồng chí Vương Cẩm Trình làm khoa học tự nhiên kiểu này, am hiểu sâu sắc lý luận cùng thực hành luôn chênh lệch. Thế nhưng, cho dù tìm vấn đề trong thực nghiệm là điểm mạnh của Vương Cẩm Trình, gã vẫn không cách nào có thể hiểu được, vì sao rõ ràng là dựa theo sách dạy tiến hành từng bước một, nhưng hiệu quả vẫn quá tệ như vậy.

Wương Cẩm Trình ngấm nghĩa tác phẩm thất bại, đành bất đắc dĩ đồ hết đi, đem bát đĩa cùng xẻng chiên rửa sạch sẽ, chờ Dương Giản gọi điện với gã.

Mấy ngày nay công việc của Dương Giản lại rất nhiều, mỗi lần Vương Cẩm Trình luôn tới trước nhà, sau đó chờ Dương Giản gọi điện kêu gã đi ăn cơm.

Ăn ngoài đường nhiều năm như vậy, ở nhà ăn cơm vẫn có cảm giác hơn.

Cảm thấy chỉ có như vậy, trong lòng mới có thể kiên định.

Cùng Dương Giản ăn uống xong xuôi rồi về, hai người như thường lệ ở trong phòng sách chính mình làm việc riêng của mỗi người, nhưng lúc Vương Cẩm Trình đang hết sức chuyên chú giúp sinh viên sửa bài viết, Dương Giản đột nhiên đến bên cạnh gã, hỏi: “Cậu dùng qua phòng bếp sao?”

Wương Cẩm Trình hoảng sợ, ngây ngây ngô ngô đáp: “Đúng thế, làm sao vậy?”

Dương Giản nhìn nhìn gã, nói: “Không có gì, thấy cái nồi vụn năm không dùng lại sạch như kia đột nhiên có chút kỳ quái.”

“A, tôi vào nấu mì tôm.” Vương Cẩm Trình bình tĩnh trở lại, tinh thần ổn định nói.

“Không phải có lò vi sóng sao?”

“Tôi thích dùng nồi.”

“Oh.” Dương Giản lại nhìn gã một cái, sau đó trầm mặc về ngồi ở vị trí của mình.

Wương Cẩm Trình chợt dạ tiếp tục chăm chú vào việc, không nhận được lại miên man suy nghĩ, có điều cuối cùng đành thở dài.

Dương Giản xoay người lại nhìn gã, quan sát một hồi lâu, mới lại xoay qua chỗ khác.

000

Wương Cẩm Trình rốt cuộc hiểu rõ cái gọi là “Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công” (1) đạo lý.

Mặt khác những lời này, chính là mỗi người đều có một phương diện, là chính mình chết cũng không làm được.

Wương Cẩm Trình đối với trình độ nấu ăn của mình thấy tuyệt vọng.

“Rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào đây?” Gã buộc tạp dề, đứng bên cạnh nồi, một tay cầm sách nghiên cứu, một tay cầm xẻng chiên, vẫn là trăm mối không cách giải.

“Đây là vấn đề thiên phú.”

“Nói vậy! Chỉ số thông minh của tôi rõ ràng cao hơn trình độ trung bình.”

Vương Cẩm Trình cau mày tiếp tục xem, đột nhiên ý thức được chuyện gì, quay phắt lại, thấy Dương Giản ôm ngực, tựa vào khung cửa phòng bếp, cười híp mắt nhìn gã.

“Á.” Hắn về từ lúc nào? Sao lại như mèo không thấy tiếng động vậy.

Dương Giản đi qua, rút sách nấu ăn từ trong tay gã, nói: “Nấu ăn là phải dựa vào cảm giác, cậu máy móc làm thì sao được?”

“Nói hay như thể hiểu lắm ấy, cậu có sao?”

“Tôi không, nhưng mà chưa từng thấy heo, chẳng lẽ không từng ăn heo sao?”

Đây là logic gì vậy, sẽ ăn heo không có nghĩa sẽ xem xét heo.

Nếu Dương Giản đã muốn thấy, Vương Cẩm Trình đành kiên trì làm xong đồ ăn mang sang.

Trong lúc Dương Giản ném thử thức ăn, Vương Cẩm Trình cũng không có cái loại tâm tình không yên trong truyền thuyết. Dù thế nào đi nữa gã cũng đã biết kết quả.

“Không phải cho người ăn.” Dương Giản đặt đĩa xuống, bình thản nói.

Chính là dù biết sẽ có kết quả như vậy, vì Dương Giản nói ra lại vô cùng đả kích.

“Không sao.” Dương Giản nói, “Cậu ủ mì đi? Sau này vẫn còn có thể ủ mì cho tôi ăn.”

Vương Cẩm Trình dở khóc dở cười gật đầu: “Cũng không thể cả đời ăn mì tôm đi?”

Dương Giản cổ quái nhìn gã.

Vương Cẩm Trình vì thế mới biết bản thân lỗ miệng.

Cả đời ư, rất dài.

Cho dù gã có thể cấp được, chỉ không biết Dương Giản nhận nổi hay không thôi.

(1): Đây đủ là “Đệ tử bất tất bất như sư, sư bất tất hiển vu đệ tử, văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên cung.” Học trò không nhất định phải kém thầy, thầy chưa chắc đã giỏi hơn trò. Đạo lý thì có người hiểu trước, người hiểu sau nhưng mỗi người đều có thể có những thành tựu riêng trên con đường học vấn và tài năng.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 08.02.2015, 16:48

Hình đại diện của thành viên

quynhnhung102

Thành viên xuất sắc

Thành viên xuất sắc

Ngày tham gia: 30.11.2014, 15:17

Tuổi: 18 Nữ

Bài viết: 4996

Được thanks: 845 lần

Điểm: 9.9

Có bài mới Re: [Hiện Đại, đam mỹ] Thiên kim bất hoán - Mạc Tâm Thương - Điểm: 11

Chương thứ tư: Trò chơi đoán tâm (tiếp)

3.

Tạ Khánh lại muốn cả nhóm chạy tới trong rừng sâu núi thẳm chụp ảnh, vì để có thực tiễn, bọn Vương Cẩm Trình mời riêng hấn ăn cơm, sau đó buổi tối đi hát karaoke.

Quả nhiên thuật nghiệp có chuyên môn, trình độ ca hát Vương Thủ Ninh và Dương Giản cùng một dạng, chỉ cần bọn họ mở miệng, bỗng này chai bia này, cái gì cũng giáng về phía bọn họ hết.

Mà Vương Cẩm Trình tự nhận là giọng hát của mình cũng không tệ lắm.

Tạ Khánh được gọi là Mạch Phách(1), khi hấn đoạt lấy microphone, sẽ hát bằng âm rất cao, trước đây hấn thích cao nguyên Thanh Tàng(2), hiện tại hấn thích Vitas(3), quả là rất đáng sợ.

Hấn xướng ca, cùng chuyện cười của hấn rét lạnh như nhau.

An Đạt không thích mở miệng, kỳ thật trong mấy người bọn hấn thì hát hay nhất là Nghiêm Tích. Thanh âm Nghiêm Tích vốn tương đối trung tính, hát lên mang lại hương vị lưu luyến.

Tạ Khánh hát xong, bị Vương Cẩm Trình đoạt lấy micro ném cho Nghiêm Tích, để y hát một bài, gột rửa sạch lỗ tai. Tạ Khánh cười hì hì ngồi xuống, An Đạt hỏi hấn: “Hát thoải mái không?”

“Nào có! Vương Cẩm Trình không cho anh hát!”

Vương Cẩm Trình ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Tiếp tục để cậu hát tớ sẽ bị điếc.”

“Dù thế nào tớ cũng ở giọng cao, so với hai người kia tốt hơn nhiều!”

Vương Thủ Ninh then thùng vuốt mặt, Dương Giản thật ra mặt dạn mày dày, trăng tráo nói: “Đó là do cậu không biết thưởng thức.”

“Thôi đi, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều không có tai!”

An Đạt tiếp tục cùng Tạ Khánh nói: “Hay là anh cứ hát thỏa thích đi, bình thường làm khổ em coi như xong, không cần làm khổ đồng đội mình.”

Tạ Khánh ôm chặt tim, cực kỳ hoảng sợ: “Hóa ra bình thường anh hát bày tỏ tình yêu với em đều bị coi là làm khổ ư? Trái tim anh tan nát rồi.”

Vương Cẩm Trình một bên nghe xong, ha ha cười, bảo Dương Giản: “May mắn bình thường cậu ở nhà không thích ca hát.”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn gã, ngay cả Nghiêm Tích cũng ngừng hát.

“Cậu vừa nói cái gì?” Tạ Khánh mở miệng trước, hấn nghiêm trọng mà lắc lắc đầu, nói, “Cậu nói nhất định không phải sự thật.”

Vương Cẩm Trình sững sờ, mới kịp phản ứng bản thân nói cái gì.

“Cậu ấy bảo, tôi bình thường ở nhà không thích hát, cho nên lỗ tai của cậu ấy không phải chịu khổ.” Dương Giản chậm rì rì giải thích.

Vương Cẩm Trình xấu hổ nhìn hấn, trên mặt hiện lên “xin lỗi”.

Dương Giản không đồng ý: “Các cậu nhìn chúng tôi cái gì? Chúng tôi đã ở cùng một chỗ.”

Trầm mặc một hồi, Tạ Khánh vụt đứng lên, muốn lao ra, hét to: “Tôi đi xem mặt trời có phải lại mọc lên hay không!”

An Đạt một phen kéo hấn xuống.

Vương Thủ Ninh phấn khởi rạng rỡ ửng đỏ, hỏi Dương Giản: “Hai người ở chung một chỗ sao?”

Dương Giản nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Cẩm Trình trông thấy động tác gật đầu của hắn, tim đập vô cùng chậm rãi, gãi máy móc cầm lấy lon bia trên bàn uống một ngụm, nhắm mắt, mới hậu tri hậu giác cảm thấy vui sướng.

“Nghiêm Tích, cậu đã thua.” An Đạt nói với Nghiêm Tích.

Nghiêm Tích nhìn Dương Giản, bảo Vương Cẩm Trình: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Hiện tại chỉ là khởi đầu, chuyện sau này ai biết được.”

Vương Cẩm Trình nheo mắt lại, cười nói: “Tớ có Ngụ Công(4) làm gương.”

Nghiêm Tích hừ một tiếng, tiếp tục hát bài của y, nhưng là chuyển sang một bài hát nhẹ nhàng, khoe miệng cũng hơi hơi hiện ra nét cười.

Cuối cùng Tạ Khánh ồn ào muốn Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản trả tiền, Dương Giản đương nhiên không di chuyển, chẳng qua nhìn sang Vương Cẩm Trình. Vương Cẩm Trình sờ sờ chóp mũi, đành lấy ví tiền ra.

Bởi Tạ Khánh sáng mai phải lên đường, An Đạt liền mang hắn đi về trước. Vương Thủ Ninh cũng lo lắng vị kia ở nhà do cậu về muộn mà nổi đóa, vì thế cũng vội vàng cáo biệt.

Tuy rằng Vương Cẩm Trình không cho rằng Quan An Viễn đành lòng nổi đóa với cậu.

“Ha, chỉ có tôi làm bóng đèn.” Nghiêm Tích rất đắc ý.

Vương Cẩm Trình và Dương Giản đồng thời cười híp mắt nhìn y.

“Biết thành bóng đèn mà còn đắc ý như vậy, không cần cố ý thế đâu?” Vương Cẩm Trình nói.

Nghiêm Tích đáp: “Tôi đương nhiên là cố ý.”

“Tốt lắm rất thành thực.”

Dương Giản đem tầm mắt chuyển hướng ra chỗ khác, nói: “Chúng ta dứt khoát đi uống một chén đi.”

“Được thôi.” Nghiêm Tích đương nhiên đồng ý, Vương Cẩm Trình đành đi theo, không ngừng oán thầm Nghiêm Tích.

Vì thế, tổ hợp kỳ quái “Hai nam một nữ” trong mắt kẻ khác tiến quân đi quán bar mà bọn hắn thường hay đến.

Bọn hắn thường tới gay bar tên là “Điếu Ngữ Hoa Hương”. Vương Cẩm Trình cảm thấy đó là một cái tên rất dễ, nhưng Tạ Khánh nói “Dâm giả kiến dâm”(5).

Ba người uống rượu, Dương Giản nói muốn đi toilet, Nghiêm Tích lập tức áp sát.

Vương Cẩm Trình hỏi y: “Cậu có lời gì muốn nói?”

Nghiêm Tích ngẩn người: “Làm sao cậu biết?”

“Cậu đi theo bọn tôi, không phải có chuyện cần nói sao? Dương Giản có ý đặc biệt tạo cơ hội cho cậu, cậu nói mau đi.”

Nghiêm Tích bĩu môi: “Hừ, tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi.”

“Lo lắng cho tôi?” Vương Cẩm Trình hỏi lại.

Nghiêm Tích miễn cưỡng đáp: “Đúng vậy, Dương Giản là sinh vật rất nguy hiểm.”

Vương Cẩm Trình cười cười: “Tôi biết.”

“Vậy cậu đừng nên chờ mong.”

“Chờ mong cái gì?”

Nghiêm Tích hừ một tiếng: “Chờ mong hắn buông tình cảm thật với cậu.”

Vương Cẩm Trình tiếp tục cười: “Cám ơn, nhưng tôi vẫn muốn thử xem sao.”

“Ai da, cái giá quá quá lớn. Tuy rằng bây giờ các cậu là cùng một chỗ, nhưng không biết khi nào thì Dương Giản chán, liền rời khỏi cậu.”

Vương Cẩm Trình chậm rãi lay nhẹ ly rượu trong tay, lắc đầu: “Không, hiện tại cậu ấy còn không có. Nếu cậu ấy không có cảm tình với tôi, cậu ấy sẽ tiếp tục ở bên cạnh tôi, đây mới là an toàn.”

Nghiêm Tích trừng mắt nhìn gã, Vương Cẩm Trình thản nhiên nói: “Điều tôi sợ chính là cái khác.” Vương Cẩm Trình hạ mắt xuống, “Tôi sợ cậu ấy yêu tôi, sẽ thực sự rời tôi đi.”

Nghiêm Tích mở to mắt: “Cậu. . . Nhất định vậy sao?”

Vương Cẩm Trình cười: “Dương Giản chính là như vậy. Chẳng qua ngay cả như thế, tôi đang chuẩn bị một chút bước đi sau sẽ nói.”

Nghiêm Tích không thể tưởng tượng ra mà lắc đầu: “Cậu quá kinh khủng, ngay cả nói chuyện yêu đương cũng phải chơi trò trinh thám đoán ý nghĩ của đối phương. Thật sự là không biết cuối cùng là bất hạnh của cậu, hay là Dương Giản bất hạnh.”

“Bất hạnh gì cơ?” Dương Giản quay lại, đưa tay khoát lên vai Vương Cẩm Trình, Vương Cẩm Trình nghiêng đầu, mỉm cười với hắn, ánh mắt Dương Giản sau kính cũng chớp động ý cười.

Nghiêm Tích run lên, chần động nổi da gà, thì thào: “Thế giới này đều điên cả rồi.”

Vương Cẩm Trình cười to, vỗ vỗ lưng Nghiêm Tích, bảo: “Không cần lo lắng, mỗi người có vận may riêng.”

Nghiêm Tích nhún nhún vai, đem ly rượu đứng lên, đến góc phòng đi sẵn.

Tay Dương Giản trượt theo đường nét Vương Cẩm Trình đến trên cằm gã, nâng lên rồi hỏi: “Các cậu vừa nói chuyện gì?”

Vương Cẩm Trình nhìn hắn chăm chú, khóe môi nhếch lên, có chút khê cười: “Không nói cho cậu được.”

Dương Giản vuốt ve bờ môi gã: “Vương Cẩm Trình, cậu có biết mỗi ngày tôi đều hỏi chính mình ba lần không. Khi này Vương Cẩm Trình đã nghĩ gì? Hiện giờ Vương Cẩm Trình đang nghĩ ra sao? Đợi Vương Cẩm Trình sẽ nghĩ thế nào? Tôi sắp biến thành Khổng Tử mất.”

Vương Cẩm Trình cười ôm eo hắn, đáp: “Tôi mỗi ngày đều nhớ cậu, từng giờ từng khắc.”

Dương Giản nói: “Lời ngon tiếng ngọt cũ rích.”

Vương Cẩm Trình ôm chặt eo hắn, nói: “Thế nhưng cậu thích nghe, có phải không?”

Dương Giản chỉ cười.

Bên kia Nghiêm Tích đem trọng tâm đặt trên gót đôi giày cao gót treu đùa người khác. Vương Cẩm Trình ngắm Dương Giản, đột nhiên trong lòng ngập tràn xúc động.

Cả hai đều đang cẩn thận nghiền ngẫm suy nghĩ của nhau, là vì bọn họ đã coi trọng lẫn nhau.

Đối với Vương Cẩm Trình mà nói, chuyện này không phải trò chơi, mà là một cuộc chiến, một cuộc chiến giữa người trưởng thành.

Mà thắng lợi đối với gã, là tình thế bất buộc.

(1): Có ý xấu, chỉ người đi hát karaoke khi chiếm được micro thì không để người khác, bài gì cũng dám hát, không có thì cũng có thể tự mình biên khúc hát.

(2): Bài hát do nữ nghệ sĩ Lý Na thể hiện

(3): Nam ca sĩ tài năng người Nga tên thật Vitaliy Vladasovich Grachov. Đa phần âm nhạc của Vitas là Pop với sự ảnh hưởng của Techno nhưng ngoài ra anh còn trải nghiệm một thể loại vô cùng khó khăn khác là opera. Tháng 6/2006, kênh CCTV của Trung Quốc mời anh hát trong chương trình “The Year of Russia in China” tại Bắc Kinh. Chỉ với hai bài hát, Vitas đã tạo được một làn sóng hâm mộ tại đất nước này. Không phụ lòng khán giả hâm mộ, năm 2007 Vitas tổ chức nhiều show diễn tại Trung Quốc và anh đã gặt

hái thành công bất ngờ. Vinh quang cùng lòng mến mộ của công chúng tới tấp đến với chàng ca sỹ trẻ tuổi, và trong số đó phải kể đến sự kiện năm 2008, Vitas trở thành nghệ sĩ nước ngoài duy nhất được mời biểu diễn tại chương trình ca nhạc khởi động cho Olympic tại Bắc Kinh.

(4): “Ngu Công dời núi” – so sánh người không sợ khó khăn, làm việc có nghị lực.

(5): Ý chỉ người mà phóng túng thì sẽ thấy vệc như thế.

5. Chương 5: Vai Nam Phụ Xuất Sắc Nhất

Chỉ chớp mắt, ba tháng đã qua. Giữa đường có một kì nghỉ hè, lúc này thời tiết dần dần mát mẻ.

Vương Cẩm Trình mơ hồ nghe được chuông đồng hồ báo thức vang lên, nhưng lười nhúc nhích, tiếp tục ngủ.

Một lát sau có người xốc chăn lên, vỗ vỗ mặt gã, gọi gã thức dậy.

Vương Cẩm Trình vẫn không muốn động dậy.

Cho đến khi người nào đó rút cục nhện không được, một phen xách áo Vương Cẩm Trình, tha xuống giường. Vương Cẩm Trình rớt mòng xuống giường, lập tức tỉnh lại, hét to: “Này này, chết người đó!”

Dương Giản tiếp tục nắm áo tha gã ra ngoài phòng ngủ: “Tôi nói, rời giường.”

Vương Cẩm Trình vội vã vùng lên đấu tranh, sắp xếp sửa sang lại áo, đi theo sau Dương Giản vào phòng tắm.

Dương Giản đánh răng, gã cũng đánh răng; Dương Giản cạo râu, gã cũng cạo râu; đợi cho Dương Giản chuẩn bị rửa mặt, Vương Cẩm Trình lại gần cướp bồn nước.”Còn chưa ngủ tỉnh hả? Có muốn tôi qua giúp cậu tỉnh táo một chút không?”

Vương Cẩm Trình rút lui: “Cậu trước, cậu trước.”

Chờ sau khi rửa mặt xong, hai người ăn mặc chỉnh tề rồi rời khỏi nhà, tiếp đó đều tự xông đến vị trí công tác của mình.

Vương Cẩm Trình đến trường, vào văn phòng, trên đường gặp các giảng viên khác hoặc là học trò, nói một tiếng “Xin chào”, một ngày công tác liền hoàn mỹ bắt đầu.

Học kỳ mới bắt đầu, phòng thí nghiệm của Vương Cẩm Trình tiếp nhận sinh viên mới, thật tốt, hàng năm đều có người từ cái hồ này nhảy ra ngoài, lại có người nhảy vào trong.

Buổi sáng trong khoa phát xuống một tờ phương pháp liên lạc kiểu bảng biểu điều tra, để giáo viên viên chức đều điền với ghi. Đã là chuyện khi mở đầu mỗi kì sẽ làm, nhưng Vương Cẩm Trình vẫn cảm thấy có chút phiền phức.

Bọn họ là loại dân thành phố sống cẩn trọng, làm sao thường xuyên thay đổi như vậy chứ.

“Lại nhắc đến, thầy Vương, sau khi thầy không còn ở trường vẫn chưa nói cho chúng tôi biết nhà mới của thầy là ở đâu? Khi nào thì mời chúng tôi đi xem thế?”

Thái dương Vương Cẩm Trình đập thành thịch, đáp: “Bây giờ tôi ở chung với một người bạn, cậu đó bị khiết phích (ưa sạch sẽ), không có cách rồi.”

Giáo viên đặt câu hỏi nhún nhún vai, có vẻ như đã hiểu mà xoay qua chỗ khác không hề hỏi đến.

Vương Cẩm Trình vẫn là thành thành thật thật điền địa chỉ tòa nhà kia, tại phần người liên hệ khác, Vương Cẩm Trình trước kia đều là tùy tiện tóm số điện thoại đồng nghiệp điền vào, bất quá lần này...

Gã cười cười.

Dù thế nào đi nữa vốn gã cũng không có ai thân thích, chỉ có mấy người, bạn bè thân nhau. Đáng lẽ chỉ là làm theo phép điều tra, cũng không có người cẩn thận xem, thế nhưng Vương Cẩm Trình vẫn ôm một loại tâm trạng khó hiểu ghi tên Dương Giản cùng số di động.

Như thế làm vậy, trong lúc đó bọn họ có thể càng thêm liên hệ thân thiết, mặc dù gã chỉ theo ý mình, cũng thấy vô cùng ngọt ngào.

Sau khi tan tầm về nhà, Vương Cẩm Trình nhìn chằm chằm Dương Giản đi tới đi lui trong phòng, Dương Giản rất cục cựa chịu không nổi đành hỏi gã: “Cậu có gì muốn nói?”

Vương Cẩm Trình vội vàng cười đáp: “Tôi đang nghĩ xem mua loại xe nào?”

Dương Giản ngẩn người: “Ah, cậu mua đi.”

Vương Cẩm Trình nói tiếp: “Bởi vì chỗ này vẫn cách trường khá xa, mua xe sẽ thuận tiện hơn.”

Dương Giản không chút để ý mà bảo: “Muốn mua thì mua, không cần giải thích.”

Vương Cẩm Trình cười cười: “Vậy giúp tôi tham khảo một chút đi.”

Dương Giản mệt mỏi trả lời: “Tự cậu từ từ xem đi, tôi hơi mệt.”

Vương Cẩm Trình ở trên mạng xem ảnh xe và báo giá, Dương Giản vẫn tới đằng sau, nhìn màn hình máy tính một lát, khoe miệng hạ xuống, hỏi: “Cậu mua nổi sao?”

Vương Cẩm Trình quay đầu, đáp: “Ngắm cũng không được sao? Luật dùng mắt là quyền của người nghèo.”

Dương Giản tìm ghế, ngồi xuống bên cạnh gã, nói: “Như vậy cậu muốn ngắm bao nhiêu năm nữa?” Hắn đoạt lấy chuột, mở một trang web, xem xét hình ô tô đại chúng.

Vương Cẩm Trình nhìn hắn, nở nụ cười: “Dương Giản, cậu khó chịu thật đáng yêu!”

Dương Giản nheo mắt lại, cũng cười: “Vậy sao? Vậy cậu cứ tự mình từ từ xem đi.”

Vương Cẩm Trình vội vàng ôm lấy eo hắn: “Không được, tôi muốn cùng cậu hạnh phúc chọn xe.”

“Ghe tởm bắt tử cậu.”

“Ha ha.”

Tuy nhiên sau ngày đó, Dương Giản giống y như đang sa vào trạng thái trầm tư.

Vương Cẩm Trình biết mình đang ép hắn. Mua xe là vì muốn lâu dài cùng hắn, hắn tự nhiên hiểu rõ, chính là xem hắn biểu hiện như thế nào.

Vương Cẩm Trình trông thấy bộ dạng Dương Giản ngẩn người cầm máy hút bụi, đột nhiên muốn cười.

Hắn rất cục cựa phiền não, thật sự là — khiến người ta cảm thấy đặc biệt thích mà.

Dương Giản, đại khái cậu cũng không nghĩ tới bản thân cũng có ngày này đi.

Vương Cẩm Trình nghiêng chân, nhìn hắn đứng ngơ ngác. Dương Giản mặc đồ ở nhà nhẹ nhàng thoải mái, không đeo mắt kính, dáng vẻ xuất thần trông về một điểm, cả người bày ra một vẻ nhu hòa.

Vương Cẩm Trình đứng dậy, lấy máy hút bụi trên tay Dương Giản, khi Dương Giản nghi hoặc xoay đầu lại nhìn, thì gã hôn lên môi hắn.

Dương Giản do dự rồi bắt đầu đáp lại gã.

Vương Cẩm Trình vừa hôn hắn vừa cười, Dương Giản rất cục cựa chịu không nổi đẩy gã ra, cau mày, hỏi: “Cậu ăn phải một nửa bệnh điên mà cười sao?”

Vương Cẩm Trình càng cười vui vẻ hơn: “Đúng vậy, tôi đã sắp hết thuốc chữa.”

Dương Giản trừng gã liếc mắt một cái, muốn lấy lại máy hút bụi: “Cậu bổ sung lý lịch nhiễm bệnh cho tôi.”

Vương Cẩm Trình ngăn hắn lại, ôm chầm lấy hắn, một bên ôm hắn một bên đi về hướng phòng ngủ.

Dương Giản nheo mắt nhìn gã, rồi môi trong lúc hôn, hỏi: “Làm sao thời kì động dục của cậu cũng phát tiết kỳ quái như vậy?”

Vương Cẩm Trình cười híp mắt đáp: “Bởi đối tượng động dục là cậu thôi.”

Dương Giản quan sát gã nửa ngày, đành buông tha, mặc cho gã ôm ngã xuống giường.

Lúc này đây Vương Cẩm Trình đặc biệt ôn nhu, chậm rãi chuyển động, mỗi lần đem nơi đó cơ hồ hoàn toàn rút ra rồi tiếp tục chậm rãi đẩy mạnh vào. Một bên chuyển động thân dưới, một bên hôn lên điểm mẫn cảm của Dương Giản.

Tuy rằng động tác gã dịu dàng, nhưng đối với Dương Giản mà nói đó lại là một kiểu tra tấn khác. Toàn thân đều cảm thấy ngứa khó chịu, từng tế bào đều kêu gào muốn phải nhiều hơn.

“Cậu... Mẹ nó đây là làm tình sao...” Dương Giản bóp chặt cánh tay Vương Cẩm Trình, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Vương Cẩm Trình bắt chước hấn nhú mày, nửa mình dưới cổ động, khiến Dương Giản ngứa đầu thở gấp.

Vương Cẩm Trình cúi người, cắn lỗ tai của hắn, lời nói hàm chứa ý cười: “Chính là tôi muốn tra tấn cậu, làm sao giờ?”

Vương Cẩm Trình lại đứng dậy, ôm lấy hắn, nhìn thấy ánh mắt căm hờn của hắn, vừa cười, vừa ghì hắn vào lòng, từ dưới lên trên tiến công.

Dương Giản nhắm mắt lại, mặc gã đi.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn quynhnhung102 về bài viết trên: HanMiA

Có bài mới 08.02.2015, 16:52

Hình đại diện của thành viên

quynhnhung102

Thành viên xuất sắc

Thành viên xuất sắc

Ngày tham gia: 30.11.2014, 15:17

Tuổi: 18 Nữ

Bài viết: 4996

Được thanks: 845 lần

Điểm: 9.9

Có bài mới Re: [Hiện Đại, đam mỹ] Thiên kim bất hoán - Mạc Tâm Thương - Điểm: 10

Chương thứ năm (tiếp)

2.

Khi xem tv hoặc xem phim, luôn luôn có một kiểu người như vậy. Bọn họ phần diễn rất nhiều, cuối cùng thoáng qua trước mặt bạn, bạn nhớ rõ tên của họ, nhớ rõ diện mạo của họ, bọn họ yêu một trong những nhân vật chính, họ ở bên ngoài là diễn viên hạng ba.

Nhưng bất luận phần diễn của họ có nhiều bao nhiêu, lúc câu chuyện sắp kết thúc họ luôn bằng cách nào đó một mình tránh đi, không được vào hình ảnh kết cục.

Cũng không tồi, tuy rằng bọn họ nhất định không chiếm được tình yêu của diễn viên chính —— bất kể họ có muốn hay không muốn nhận, vẫn có giải thưởng —— vai phụ xuất sắc nhất —— giành cho bọn họ.

Đại khái Dương Giản trời sinh chính là diễn viên phụ.

Cho dù bề ngoài hần vẻ vang, bên người chưa bao giờ thiếu kẻ bầu bạn. Nhưng Dương Giản rốt cuộc không cách nào ở bên cạnh người khác tìm được cảm giác của vai chính.

Vì thế đôi khi là hần bỏ mặc người khác, đôi khi là người khác bỏ mặc hần.

Lúc người khác bỏ hần, hầu hết thời gian hần đều tùy theo người kia, dù sao bản thân cũng không tìm thấy cảm giác, nhưng có đôi khi chộc phải lòng tự trọng nhỏ hẹp của hần, hần cũng sẽ trả thù.

Khi đó, hần chính là vai nam hai phần diện trong truyền thuyết.

Dương Giản vẻ ngoài đẹp đẽ, nói như vậy, bộ dạng nhìn cực tốt cũng không đi làm diễn viên, bởi nếu như vậy, thì sẽ chẳng cách nào tuyên dương chuẩn mực đạo đức vẻ đẹp bên trong cao hơn nét đẹp bên ngoài rồi sao?

Cho nên, Dương Giản đẹp trai kiểu này, nội tâm âm u thích hợp nhất làm vai nam phụ.

Những yêu thương của hần, hoặc những người từng là yêu thương của hần, từng khóc vì hần, phần nộ vì hần, nhưng cuối cùng đều rời hần mà đi, nguyên nhân Dương Giản cũng chẳng phải yêu thương của người ta.

Dương Giản so với ngày bé mất đi cha mẹ, hần chẳng phải không chật vật, nhưng cũng không thể không sống. Đại khái là một người phải gánh vác quá nhiều việc, vì thế hình thành tính cách của hần có chút cổ quái. Bất quá kiểu tính cách này dù ít dù nhiều, giúp hần vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn.

Dương Giản đối với chuyện tình cảm, mười phần không có trung tiết (1), điểm này ngay cả hần cũng thừa nhận.

Hần đã biết tính hướng của mình từ rất sớm, thái độ với giới tính cũng tương đối thoáng. Tất cả mọi người là người thành phố tịnh mịch, ban đêm an ủi nhau một chút cũng không sai.

Chẳng qua rất là nhiều người trong quá trình này đã đánh mất trái tim, còn Dương Giản luôn luôn bảo vệ tim mình khá tốt thôi.

Vì thế, hần sau cùng vẫn không cách nào chính thức nhập diễn, nhất định chỉ là phụ diễn.

Quanh năm lưu luyến bụi hoa, khiến cho hần dưỡng thành thói quen đặc biệt hư hỏng. Hần đã quen tìm kiếm người đẹp không cùng dáng vẻ, một khoảng thời gian không nếm chút tươi mới, thân thể liền không thoải mái.

Vì thế, người bên cạnh hết thay lại đổi, hoa hoa công tử (Play Boy) chính là điểm này đó.

Có đôi khi, lương tâm Dương Giản phát hiện, sẽ có ý tưởng rất thuần lương, muốn tìm người ổn định. Nhưng ngay sau đó sự hấp dẫn trong tiệc rượu phòng hoa lại vấy mờ hần, thu hút hần lệch khỏi quỹ đạo đường ray.

Chỉ có điều bản thân hần cũng biết đem những kết luận cảm dỗ này ra ngoài là không thể thực hiện được.

Thế nhưng khi hần ngoảnh đầu lại, cũng cảm thấy có phần cô quạnh và xót xa.

Tại sao mình lại thành cái dạng này.

Hần lại nằm mơ. Mơ thấy tính hướng bản thân bình thường, mà cha mẹ còn khỏe mạnh. Hần vì cha mẹ mua căn hộ nhỏ phụng dưỡng tuổi già, sau đó hần kết hôn với một người giỏi giang lại có tính cách tốt chính là phụ nữ.

Công việc của bọn hần đều bề bộn nhiều chuyện, nhưng là bọn hần sẽ hàng năm nghỉ đông qua nước ngoài du lịch.

Nhưng chỉ là nằm mơ mà thôi, hần tỉnh lại, đối với phụ nữ bên cạnh vẫn không hề có cảm giác như trước.

Sau đó hắn gặp được Vương Thủ Ninh, cái người đem lại cho hắn bao hi vọng. Trong nháy mắt đó, Dương Giản cảm thấy người này có thể quản thúc hắn, hắn ở bên cạnh cậu ấy có thể bị tác động, mà trở thành kiểu người có cuộc sống đơn thuần.

Tuy nhiên Vương Thủ Ninh không để ý hắn.

Khó có được lần đầu hắn nghiêm túc đối xử một người như thế, không muốn dùng thủ đoạn xấu xa của chính mình.

Dương Giản nhận ra, có lẽ loại cuộc sống đơn thuần mà tốt đẹp thật không có duyên với bản thân hắn.

Nhưng hắn còn có sự nghiệp của hắn, bề ngoài của hắn vẫn vẻ vang như cũ.

Cuộc sống của hắn cũng phải tiếp tục.

000

Dương Giản quen biết Vương Cẩm Trình rất nhiều năm.

Trong mắt hắn, Vương Cẩm Trình dường như..... là một kẻ không giải thích được.

Từ năm mười sáu tuổi, sau khi Vương Cẩm Trình lao ra từ bồn hoa tặng hắn một đám, bọn hắn ngược lại trở thành bạn bè.

Đối với Dương Giản mà nói, có một người bạn như vậy quả thực không tồi.

Người khác có duyên, vì thế Dương Giản có thể hưởng chút hào quang của gã, tiết kiệm thời gian giao tiếp, không sẽ ra vẻ bản thân không hợp nhóm.

Gã rất thông minh, tiến lui thích hợp, nói chuyện xử sự đều rất phải đạo, với Dương Giản mà nói, cùng loại người thông minh này trao đổi là bớt đi phiền phức.

Gã cũng rất nghĩa khí, bè bạn muốn gã giúp đỡ, thông thường gã đều cũng đem hết sức mình có thể.

Thật tốt mà, có một Vương Cẩm Trình như thế bên cạnh Dương Giản, đem Dương Giản cùng thế giới bình thường gắn kết.

Cho nên, dù Dương Giản có đôi khi vui đùa quá chén, thấy Vương Cẩm Trình, đều sẽ có cảm giác kì diệu.

Sơ lược là cùng kiểu với, ngày mai còn phải đi làm đó, cảm giác như vậy.

Vương Cẩm Trình là người như thế, làm bạn là tốt nhất.

Dương Giản nhận thấy Vương Cẩm Trình đối với hắn có cảm tình đặc biệt, là sau khi Vương Cẩm Trình du học chính quy. Vương Cẩm Trình thừa dịp giảng sinh theo người nhà của gã về nước, thời điểm hai người gặp mặt trong nước, ánh mắt Vương Cẩm Trình nhìn hắn thêm chút lửa.

Dương Giản là nhân vật nào chứ, cho dù Vương Cẩm Trình ngoài mặt tỉnh bơ, vẫn bị hắn nhìn ra.

Phản ứng đầu tiên của Dương Giản là phiền lòng.

Phản ứng thứ hai là hắn muốn mất đi người bạn này.

Hắn cảm thấy rất tiếc, nhưng hắn không muốn để rắc rối dính vào người.

Kết quả, Vương Cẩm Trình cũng chẳng lựa chọn thẳng thắn, mà vẫn giống như trước đây.

Sau đó Vương Cẩm Trình hoàn thành khóa học cũng không ở lại Mĩ, thời gian hai người ở chung trở nên nhiều, nhưng Dương Giản nhìn Vương Cẩm Trình, càng ngày càng nhìn không ra tình cảm của gã đối với mình.

Vương Cẩm Trình coi như là đã luyện xong, trong ánh mắt rất ít khi bắt gặp dao động.

Song Dương Giản cảm thấy gã vẫn còn là thích mình, ngăn lại toàn bộ lịch sử phong lưu của Dương Giản.

Thời gian trôi qua, Dương Giản bắt đầu bội phục Vương Cẩm Trình, hơn nữa bắt đầu sợ gã nói ra miệng, chậm rãi biến thành chờ đợi gã, chờ gã khi nào thì có thể thẳng thắn.

Thế nhưng Dương Giản luôn luôn không đợi được.

Vì thế càng phát tâm ngứa khó chịu.

Vương Cẩm Trình càng nhìn không thấy dao động, Dương Giản lại càng muốn xem gã có thể chịu đựng tới trình độ nào. Thẳng đến lúc Vương Thủ Ninh xuất hiện, Vương Cẩm Trình rốt cuộc ngồi không yên.

Nhưng Dương Giản tuyệt đối không nghĩ tới việc Vương Cẩm Trình sẽ mở miệng mời hắn lên giường trước.

Dương Giản thấy dở khóc dở cười.

Tuy nhiên hắn vẫn đồng ý, hắn cũng không biết phần mong đợi trong lòng phần này là cái gì. Bất quá kết cục đã sớm định rồi, một khi bước thêm một bước, cuối cùng ngay cả bạn bè cũng không thể.

Bạn bè cũng tốt, không phải bạn bè cũng tốt, dù thế nào đi nữa hắn nhất định chỉ có thể là kiếp vai phụ.

Dương Giản cảm thấy cái giá phải trả như vậy là hợp lý, bởi hắn muốn xem Vương Cẩm Trình rốt cuộc muốn làm như thế nào.

Rõ ràng ôn nhu như vậy, nhưng đầu lưỡi không hề lơ là, một chút cũng không muốn thừa nhận tình cảm của bản thân.

Thật sự là không biết gã đang suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ một mực muốn đông dài sao?

Khiến Dương Giản phát hiện cho dù đông dài, thời điểm bản thân cũng không hề hao tổn, hắn đã nhận ra mối nguy hiểm.

Cái “Cả đời” mà Vương Cẩm Trình vô ý kia hơi có chút kinh tâm động phách (chấn động lòng người).

Hóa ra gã ôm lấy loại ý nghĩ này sao? Dương Giản dường như đã nhìn ra một ít manh mối.

Vì thế hắn không thể tránh khỏi việc sa vào nỗi phiền muộn chưa từng có trước đây.

Hiện tại, hai chân Dương Giản tách ra, tay bị tóm ở trên giường, người trên thân một mặt công thành chiếm đất, còn một mặt cười mang ý xấu.

Dương Giản cảm thấy đây cũng không phải là phiền muộn, mà là nguy hiểm.

Bất quá dục vọng vẫn rất mãnh liệt, nháy mắt bao phủ hắn, chỉ còn lại người đó có thể nói biểu cảm kêu gọi cùng dồn dập thở gấp.

Triều cường qua đi, Vương Cẩm Trình ghé xuống người Dương Giản không muốn dậy, sau khi Dương Giản từ từ nhắm hai mắt hít thở ổn định, gạt tóc đen dính trên trán hắn đầy mồ hôi, nói: “Nặng chết đi, mau đứng lên.”

“Không muốn.” Thanh âm Vương Cẩm Trình khàn khàn mà mang theo nét trẻ con.

Dương Giản nghĩ nghĩ, lại mặc kệ gã, tự mình càng ngày càng dung túng gã.

Nhưng ôm nhau như thế, trong không khí dần dần sinh ra hương vị lưu luyến, Dương Giản mơ mơ màng màng muốn ngủ, người phía trên rốt cục, cầm khăn mặt lau sạch thân thể hắn, sau đó lại dính sát, ôm hắn ngủ.

Có hơi nóng, Dương Giản đẩy đẩy gã, nhưng là đẩy không được.

Vương Cẩm Trình kỳ thật rất hay cậy mạnh, điểm ấy Dương Giản đã biết từ mười lăm năm trước.

Dương Giản cảm thấy rằng có chút ngứa, tuy nhiên ngủ quan trọng hơn, vì thế giật nhẹ tóc gã, liền chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm khi tỉnh lại, theo lẽ thường thì Dương Giản dậy trước. Vương Cẩm Trình ôm hắn không buông tay, say sưa ngủ.

Dương Giản đột nhiên sinh lòng ghen tị, đưa tay bóp mũi gã.

Vương Cẩm Trình vốn nhú mảy, sau đó tỉnh giấc, vuốt ve tay Dương Giản, nói: “Mưu sát.”

Dương Giản trước khi gã nhắm mắt muốn ngủ tiếp, hai tay kéo một cái mặt gã, đem mặt của gã kéo thành hình dạng kỳ quái: “Dậy mau.”

Vương Cẩm Trình ai oán nhìn hắn một cái, bắt đắ dĩ đứng dậy.

Dương Giản ngồi trên giường, nhìn thẳng vào gã, Vương Cẩm Trình đang mặc quần áo, cảm giác hắn nhìn mình chăm chú, xoay người lại, hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Giản cười cười, lắc đầu.

Vương Cẩm Trình lại gần quan sát hắn, sau khi phát hiện không có gì khác thường lại tiếp tục mặc quần áo.

Dương Giản đột nhiên không muốn đi làm, cũng muốn bảo Vương Cẩm Trình không nên đi.

000

Buổi tối trở về, Vương Cẩm Trình oán hận An Đạt.

“Cậu ta quả thực là quen giết người. Những người khác trong phòng trọng điểm của tôi tìm cậu ta, đôi khi còn thuận tay sửa dụng cụ mà không lấy tiền, vì sao tôi đến tìm, chẳng qua đổi lại dung môi mà thôi, cậu ta liền đòi tôi tiền phí cửa?”

Dương Giản cười nói: “Nhìn cậu thích bắt nạt.”

Vương Cẩm Trình nói tiếp: “Nhưng thu ai cũng phòng thí nghiệm trả, vì sao khẳng khẳng muốn thu từ tay tôi?”

“Bởi vì bắt nạt chính cậu.”

“...”

Vương Cẩm Trình khinh thường giật giật miệng, sau đó nói: “Chẳng qua An Đạt bị cảm, là Tạ Khánh lây bệnh cho cậu ta. Tôi nghi là Tạ Khánh từ Nam Mĩ trở về, mang theo bệnh độc của địa phương và mấy thứ nữa.”

Dương Giản nhướn mày, hỏi: “Hả? Mau nhốt hắn lại.”

Vương Cẩm Trình cười khan một tiếng: “Thôi đi, nhốt chặt hắn so với bắt hắn cầm miệng còn khó hơn.”

Đại khái là miệng rất độc, buổi tối lúc muốn đi ngủ, Vương Cẩm Trình đã cảm thấy yết hầu có phần không thoải mái, sáng hôm sau, giọng nói đã khàn.

Dương Giản lắc đầu, thở dài: “Báo ứng, báo ứng.”

Vương Cẩm Trình im lặng, trừng mắt, liếc hắn một cái, vẫn đi làm.

Kết quả sau lúc tan tầm cả người gục xuống.

“Siêu vi trùng nhất định tên ‘Tạ Khánh’, thật sự là đánh đầu thắng đó.” Vương Cẩm Trình khản giọng còn muốn đấu tranh cười nhạo Tạ Khánh, ngay cả Dương Giản cũng không biết cuối cùng là tinh thần kiêu gì.

Hắn rút cặp nhiệt độ dưới nách Vương Cẩm Trình ra, nhìn nhìn, đánh số: “Ba mươi tám độ rưỡi, chúc mừng cậu.”

“Cám ơn...”

“Đi viện đi.”

“Không cần, tôi muốn đi ngủ.”

Dương Giản tìm thuốc hạ sốt: “Uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Vương Cẩm Trình uống thuốc, mi mắt đã không thể mở nổi, nhưng vẫn nói: “Cậu sang phòng khác đi, cẩn thận tôi lây bệnh cho cậu...”

Bàn tay Dương Giản chụp lên mắt gã, nói: “Mau ngủ đi.”

Lời nói của Dương Giản tựa như câu thần chú, Vương Cẩm Trình lập tức liền ngủ mất.

Dương Giản trông gã cả đêm, lúc đầu gã ngủ không ngon, cau mày, dường như rất khó chịu. Dương Giản không ngừng giúp gã thay khăn, cho đến nửa đêm về sáng, Vương Cẩm Trình tỉnh lặng một chút, hắn mới tựa vào đầu giường thiếp đi một lát.

Khi Dương Giản tỉnh lại, trời đã sáng. Vương Cẩm Trình vẫn đang ngủ, Dương Giản lấy khăn mặt xuống, sờ sờ trán gã, nhiệt độ tựa hồ đã bình thường trở lại.

Hắn xoa xoa bả vai đau nhức, nhìn Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình trong lúc ngủ say... Và lúc tỉnh cũng không có gì khác biệt. Dương Giản không giống trong tiểu thuyết hay trên TV, ngắm gương mặt gã ngủ thì cảm thấy đặc biệt đẹp, hoặc là sinh ra tình cảm khác hay đại loại thế.

Hắn chỉ cảm giác mình cần có thời gian để nghỉ lại chuyện đã qua, mà lúc này vừa vặn thích hợp.

Có thể nhìn vào gã, nhưng cũng không phải chịu ánh mắt của gã hoặc lời nói bức bách.

Dương Giản cẩn thận quan sát Vương Cẩm Trình, giống xem quái vật.

Người này vì hắn bỏ mười lăm năm hút thuốc.

Người này vì hắn đi học nấu ăn.

Người này từng chạy đến trước mặt hắn nói tốt cho hắn.

Người này cùng hắn làm tình rất ôn nhu.

Người này yêu hắn rất lâu, cũng kìm nén rất lâu.

Dương Giản đối với từng câu dùng phép so sánh của mình cảm thấy khinh thường, song không thể không thừa nhận điều này đều là sự thật.

Loại sự thật này, khiến Dương Giản buồn rầu.

Muốn đáp lại sao?

Sau khi đáp lại hậu quả sẽ như thế nào.

Dương Giản phiền muộn đến muốn đánh người, đưa tay muốn vỗ mặt Vương Cẩm Trình, nhưng vẫn đặt xuống.

Quên đi, gã đang còn ốm.

Dương Giản đi ra ngoài mua cháo, đặt ở trên bàn, để lại giấy nhắn.

“Cháo dùng lò vi sóng hâm lại, giữa trưa mười hai giờ đúng có đồ ăn đưa đến, nếu như không có, 315 trách cứ bọn họ. Nếu thật sự khó chịu, không cần tìm tôi, trực tiếp gọi 120.”

Kết quả buổi tối hắn trở lại, Vương Cẩm Trình đang cuộn chăn, ngồi trên ghế sa lon xem TV.

“Sao không ở trong phòng xem TV.” Dương Giản hỏi.

Vương Cẩm Trình khịt khịt mũi, đáp: “Trong phòng khách không khí thoáng hơn.”

Dương Giản trông thấy chớp mũi đỏ rùng rục của gã, trong mắt ngập nước, khẽ cười, đưa tay tóm lấy mũi gã.

Vương Cẩm Trình trừng mắt liếc hắn một cái, bảo: “Tốt nhất cậu đừng tới gần tôi, cẩn thận bị siêu vi trùng cảm cúm ‘Đồ dân’ của Tạ Khánh lây bệnh.”

Dương Giản nói: “Không sao, loại siêu vi trùng này chỉ có kẻ ngốc mới có thể nhiễm phải.”

“Cậu mắng tôi cũng được, còn An Đạt thì sao!”

“Tạm thời cậu nói ít thôi, rõ ràng giận thở gấp không xong.”

Vương Cẩm Trình tủi thân đem chân quần chặt, thở phì phì xem tv.

Dương Giản ngồi xuống bên cạnh gã, Vương Cẩm Trình dịch sang bên kia một chút: “Tôi nói thật đấy, cậu đừng để lây bệnh từ tôi.”

Dương Giản lại một chút nhích gần về bên kia.

Vương Cẩm Trình trừng mắt nhìn hắn, lại dịch ra chút nữa, Dương Giản cũng dời theo.

“Dương Giản, cậu đừng giống con nít thế, tôi là nói thật, cậu đừng để bị ốm.” Vương Cẩm Trình nói xong muốn đứng dậy, Dương Giản một phen giữ chặt gã, ôm lấy cổ, rồi hôn lên môi gã.

Vương Cẩm Trình kinh ngạc đến ngây người.

Trong nụ hôn ngắn ngủi đó, Dương Giản tự hỏi vài chuyện.

Thứ nhất bản thân đang làm cái gì thế, tại sao ấu trĩ như vậy.

Hai là cho dù làm vậy, hắn cũng thấy không sai.

Ba là hắn vẫn muốn tiếp tục làm tiếp.

Chỉ có điều Vương Cẩm Trình vì nghẹt mũi không thể thở, cơ hồ cũng bị hôn chặn hết không khí. Dương Giản rút cục buông ra, gã gục trên đầu gối Dương Giản mà thở: “Cậu... Điên rồi...”

Có thể hắn điên rồi.

Đại khái tích lũy rất nhiều ý tưởng khác nhau, Vương Cẩm Trình lo nghĩ hành động của gã chắc chắn đạt tới điểm cháy cuối cùng.

Dương Giản xem như cuối cùng đã hiểu rõ, ngọn nguồn phiền não như vậy đến tột cùng là cái gì.

Hắn lập tức sững sốt.

Có một câu trong đầu hắn chậm rãi hiện lên.

Giống như có một người nói với hắn: “You lose.”

6. Chương 6: Hành Bách Lý Giả Bán Cừu Thập

Dương Giản vẫn rất chịu đựng.

Đại khái đúng là kẻ ngốc mới có thể bị Tạ Khánh lây bệnh cảm, Vương Cẩm Trình cho dù khỏi hắn, cũng canh cánh trong lòng.

Nhưng Vương Cẩm Trình vì nụ hôn kia mà tâm trạng lằng lằng rất nhiều ngày, đáng tiếc lúc sau Dương Giản dường như có chút lạnh nhạt, song Vương Cẩm Trình lý giải thành hắn đang giận dỗi.

Cuối thu tiết trời thoải mái, tựa hồ hết thảy đều đi theo quỹ đạo, cuộc sống sao có thể tốt đẹp như thế.

Tiếp tục tiến hành kế hoạch mua xe, Vương Cẩm Trình tranh thủ hỏi không ít cửa hàng xe, khoảng ba nhà thôi.

Chó mẹ trong nhà một nữ đồng nghiệp bên khoa Lý vừa sinh con, hỏi trong khoa Lý có ai muốn nuôi không. Vương Cẩm Trình đột nhiên động tâm, hỏi: “Xinh xắn không? Tôi muốn con xinh nhất.”

Đồng nghiệp liếc mắt: “Cũng chẳng phải tuyển vợ nhớ.”

Vương Cẩm Trình chỉ ha ha cười.

Ngay cả lúc tụ tập ngày thứ sáu, tất cả mọi người đều cảm thấy rõ rằng Vương Cẩm Trình đặc ý đến kỳ cục, ngay cả An Đạt luôn không đổi sắc mặt cũng phải lộ ra nét mặt ghê tởm, Tạ Khánh lại càng không nói đến.

Mà Dương Giản trông thấy bọn họ thay nhau vắng nước miếng công kích, vừa uống rượu vừa cười một chút.

Người phục vụ quầy bar một bên lau cốc, một bên hỏi Dương Giản: “Thật sự hoàn lương sao?”

Dương Giản chỉ cười, không trả lời.

Người phục vụ rượu lại nhìn Vương Cẩm Trình, nói: “Ây, cậu ta thoát nhìn rất phần khích, có hơi ngốc.”

Dương Giản cười đến mức gục xuống: “Đặc ý vênh vao.”

Người phục vụ cũng cười: “Có điều như vậy cũng tốt, người yêu kiểu này rất dễ lừa, thỉnh thoảng phạm lỗi, lừa dối một chút cũng sẽ bỏ qua.” Người hầu rượu nói xong, hướng Dương Giản nháy mắt mấy cái.

Dương Giản hoàn toàn được tiêu khiển: “Anh nghĩ thực đơn giản.”

Người hầu rượu sững sốt.

“Người như Vương Cẩm Trình, một khi đã dính vào sẽ ném không được.” Dương Giản lấy tay chồng cằm, híp mắt nói, “Chẳng qua hiện tại vẫn chưa đủ. . .”

Người phục vụ rượu nhìn Dương Giản, người đeo kính này mỉm cười, trông về phía Vương Cẩm Trình đằng xa, trong mắt mang vẻ khó hiểu, rất chuyên tâm, nhưng lại như đang suy tư điều gì.

Người phục vụ lại nhìn Vương Cẩm Trình, gã vẫn hồn nhiên không biết, chỉ lo chọc cười với bạn bè. Người hầu rượu này đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh đi.

Bị nhìn chăm chú như vậy, không biết là tốt hay xấu.

Lúc sau tan cuộc, Vương Cẩm Trình vừa chuẩn bị cùng Dương Giản cùng nhau về nhà, liền nhìn thấy Nghiêm Tích đằng kia trông về phía bọn họ.

Dương Giản cười bảo: “Nghiêm Tích, cậu lại có gì muốn nói? Nói thẳng đi, tôi tránh.” Nói xong bước ra phía khác.

Nghiêm Tích bĩu môi.

Vương Cẩm Trình buồn cười nói: “Cậu lo lắng sao hả?”

Nghiêm Tích đáp: “Người khác tôi sẽ không lo lắng đâu.”

Vương Cẩm Trình cười: “Cậu ấy, trước lo cho mình trước đi.”

Nghiêm Tích thở dài: “Được rồi, tôi chỉ nhắc nhở cậu. Dương Giản không hồi tâm dễ vậy đâu.”

Vương Cẩm Trình thu lại nét cười, trầm mặc một lát, nói: “Tôi biết.”

Cho tới giờ so với bất kỳ người nào gã cũng biết, nhưng bởi vì biết, cho dù gã vui vẻ, vẫn tồn tại phần cẩn thận thận kia.

Rất vất vả mới từng bước đến được điểm này, gã cảm nhận được Dương Giản cảm hóa. Chỉ là thêm một chút dịu dàng, khiến gã kích động không thôi, mà gã vẫn muốn nhiều hơn nữa.

Vương Cẩm Trình loáng thoáng cảm giác được đó là thời khắc mấu chốt, trải qua một thời gian dài gã phải nỗ lực tích lũy sắp thành bùng nổ, gã chờ đợi thời khắc này đã lâu, chỉ có điều không biết sẽ phát sinh thay đổi gì.

Hoặc tốt hoặc xấu gã đều chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng. . . Ai mà không hy vọng có thể đạt kết quả tốt.

Sau đó Vương Cẩm Trình rời khỏi chỗ Nghiêm Tích, đi tìm Dương Giản, nét mặt tối lại vạn lần phát hiện đã có người vây quanh hắn bắt chuyện.

Vương Cẩm Trình thấy hai tay Dương Giản nhét trong túi, khẽ cúi đầu, nghe người kia nói chuyện, có chút xa cách lơ đãng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Dương Giản như vậy, rõ ràng càng làm đối phương hưng phấn.

Vương Cẩm Trình đi qua, kéo Dương Giản, lạnh lùng nhìn kẻ đến bắt chuyện một cái, cười hỏi: “Thế nào? Muốn hết à?”

Người nọ miệng không biết lắm bấm điều gì liền lui ra.

Vương Cẩm Trình hỏi Dương Giản: “Tại sao không từ chối?”

Dương Giản miễn cưỡng đáp: “Dù sao chờ cậu cũng nhàm chán.”

Vương Cẩm Trình há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng vẫn là bỏ qua.

000

Đồng nghiệp mang ảnh chụp cún con nhà cô đến, Vương Cẩm Trình cẩn thận xem xét bức hình có thể dùng lượng từ “đoàn” để chỉ số lượng, sờ sờ cằm.

“Hai người đàn ông nuôi loại đáng yêu như này rất không thích hợp mà.”

“A? Anh nói cái gì?”

Vương Cẩm Trình vội vàng đáp: “Không có gì không có gì.” Gã chỉ vào một con màu trắng trong hình rồi bảo, “Cho tôi một con này.”

“Cái gì đó, không phải mua thịt à ghen.”

Vương Cẩm Trình cười cười.

“Chờ cún con ở cạnh mẹ thêm một thời gian, mấy ngày nữa tôi mang cho anh.”

“Được, không thành vấn đề.”

Sau khi đồng ý, Vương Cẩm Trình bắt đầu phiên nào nói chuyện với Dương Giản thế nào đây.

Bình thường chẳng thấy được tình cảm hẳn dành cho thú nuôi nhỏ ra sao, không biết hẳn có thể nhận cún con được không, dù sao cũng là nhà của hẳn.

Nhưng Vương Cẩm Trình quyết định tiền trăm hậu tấu, sau khi bắt chó thì mạnh liệt ỷ ôi hẳn, hẳn mới có thể chấp thuận.

Cùng lắm thì tự gã nuôi hết, không cần hẳn động tay.

Vương Cẩm Trình suy tính thấu đáo, sau khi về đến nhà, vui vẻ gặp Dương Giản.

Dương Giản không thể chịu đựng được loại hành vi thấp hơn chỉ số thông minh trung bình của nhân loại, hỏi: “Rốt cuộc cậu đang lén lút mừng thầm cái gì?”

Vương Cẩm Trình cười lớn lắc đầu: “Muốn biết sao? Xin tôi đi!”

Dương Giản cười lạnh một tiếng: “Tôi xin cậu đừng nói, ngàn vạn lần và vĩnh viễn cũng đừng nói.”

Vương Cẩm Trình ghen hờn.

Dương Giản tiếp tục cười, khi muốn đứng dậy, Vương Cẩm Trình đột nhiên giữ chặt hẳn.

“Cái gì đây?” Gã cau mày, lật áo ngoài Dương Giản ra, trên cổ áo trắng có một dấu son môi màu đỏ.

“A, do đồng nghiệp đùa thôi.” Dương Giản đẩy tay Vương Cẩm Trình hai bên ra, sửa sang chỉnh đốn lại quần áo, bình thản nói, “Bọn họ bảo muốn thí nghiệm tính cách người yêu tôi, nên để lại vết trên áo.”

Vương Cẩm Trình hít sâu một hơi: “Cậu để cho bọn họ làm vậy sao?”

Dương Giản nhìn gã: “Chẳng sao cả, mọi người đùa giỡn, tôi cũng không tiện làm trái ý của họ. Dù sao là đồng nghiệp nữ, họ cũng chẳng biết tôi không thích phụ nữ, nếu cậu không trông thấy, thì tôi cũng quên mất.”

Vương Cẩm Trình u ám nhìn hắn, bảo: “Tôi không thích như vậy.”

“Thế sao? Vậy sẽ không có lần sau.”

Phản ứng dễ chịu của Dương Giản trái lại càng khiến Vương Cẩm Trình không còn lời nào để nói.

“Tôi đi tắm đây.” Dương Giản nói xong liền đứng dậy.

Buổi tối khi giặt quần áo, Vương Cẩm Trình mang áo sơ mi của Dương Giản, đổ nửa bình nước giặt vào cổ áo.

Nếu nói không thể phạt ý trước mặt đồng nghiệp, cũng nên lúc giặt sạch dấu vết, đừng để hắn thấy được.

Ngay cả lừa một chút gã cũng không bằng lòng.

Được rồi, ít ra đây là một kiểu trung thực, bản thân mình không bị dối gạt.

Vương Cẩm Trình thở dài, sau đó quay đầu lại xem, Dương Giản đang ở phòng sách.

Gã nắm lấy áo sơ mi kia, ở chỗ đó trộm hôn một chút, sau đó ném vào máy giặt.

Lúc Vương Cẩm Trình nằm trên giường ngủ, Dương Giản nhìn gã, kéo cổ áo gã, kéo gã qua ngủ.

“Cậu ăn cái gì kì quái đấy? Có mùi lạ.”

Vương Cẩm Trình vội vàng chùi chùi miệng, đáp: “Đâu có, có lẽ là kem đánh răng thôi.”

Dương Giản nhìn gã một lát, một mạch nằm xuống ngủ.

Vương Cẩm Trình hai tay đặt trên ngực, nằm ngửa lên, bình tĩnh xoay người một cái, rốt cục cắn răng, hỏi: “Này, cậu ngủ chưa?”

“Đang ngủ.”

“...”

Dương Giản mở mắt ra, im lặng thở dài: “Có chuyện gì nói mau.”

Vương Cẩm Trình liền vội hỏi: “Cậu thích động vật nhỏ không?”

Dương Giản nghĩ nghĩ, đáp: “Tôi không thích con gián.”

“... Động vật lớn chút nữa, ví dụ như chó chẳng hạn.”

Dương Giản nói: “Không có cảm giác.”

“Vậy là không ghét sao?”

“Cũng không thích.”

“Ồ...” Vương Cẩm Trình thất vọng lên tiếng.

“Không việc gì chứ?”

“Không có gì.”

Dương Giản không biết làm thế nào lật mình, chống một tay đỡ đầu, một tay vỗ vỗ trán gã bảo: “Từ nơi nào cậu lấy ra nhiều ý tưởng vậy? Trút hết ra, ngủ mau.”

Vương Cẩm Trình bị vỗ đến ủy khuất.

Nghĩ nhiều thế còn không phải hắn sao.

Dương Giản vỗ đủ rồi, lại xoa xoa trán gã, nói: “Khiến cho cuối cùng tôi giống như bắt nạt cậu, có đôi khi không cần nghĩ quá nhiều. Đi ngủ là được.”

Vương Cẩm Trình chậm rãi chớp chớp mắt, trông thấy gương mặt Dương Giản, sau đó đành chọn cách yên lặng ngủ.

000

Ngày hôm sau, Dương Giản đi làm, đồng nghiệp đã lưu lại vết son môi trên cổ áo hắn phong tình vạn chủng đi qua phòng làm việc của hắn, hỏi: “Thế nào rồi? Bạn gái hiện nay của cậu phản ứng thế nào?”

Dương Giản tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay đan chéo đặt trên đùi, nói: “Người ấy rất tức giận.”

“Đó là bình thường, không tức giận mới không bình thường.”

“Nhưng không hề biểu hiện ra quá mức tức giận.” Dương Giản đẩy đẩy gọng kính, nói.

Nữ đồng nghiệp ngồi trên bàn hắn, khoanh tay trước ngực, rất hứng thú hỏi: “Hả? Mấy năm nay các cô gái kêu này cũng không nhiều.”

Dương Giản nhin cười, đáp: “Đúng vậy, rõ ràng rất tức giận, nhưng lại chỉ dám nói qua một chút thôi, tự mình kìm nén đến tổn thương, hiện tại tôi mới phát hiện người ấy khó chịu đến mức độ này.”

“Vậy người ta tin cậu giải thích sao?”

Dương Giản đột nhiên trầm mặc.

Một lát sau, hắn mới chậm rãi nói: “Đại khái là tin tưởng đi.”

Đồng nghiệp nhìn hắn, mặt như đưa đám, nói: “Vậy thật xin lỗi, dường như tôi tạo nên hiểu lầm của hai người.” Cô nghĩ nghĩ, “Tôi còn tưởng rằng lần này anh chỉ là chơi đùa, nhưng hình như không phải như vậy. Anh cố lên nhé.”

Đột nhiên cô cười khúc khích: “Thật muốn xem một chút rốt cuộc là quái vật kiểu gì, lại có thể thu phục kẻ sa đọa như anh.”

Nói xong, vỗ vỗ vai Dương Giản, bước ra ngoài.

Kẻ sa đọa... Được rồi, hắn sẽ nhận ca nợ như vậy.

Dương Giản gỡ kính xuống, nhắm mắt lại.

Bản thân còn rất buông thả, biết rõ gã sẽ mất hứng, nhưng lại thử gã.

Kết quả nhin không được thất vọng, quả nhiên vẫn thiếu chút nữa.

Cho dù biết Vương Cẩm Trình yêu hắn, thế nhưng trong tình yêu này vẫn có phần thiếu sót.

Một mà.

Từ sau khi hắn phát hiện ra tâm tư mình, cảm thấy càng ngày càng mệt.

Trơ mắt nhìn tên gốc kia từ từ đoán tâm tư của mình, nhưng bản thân nhưng không cách nào dẫn hắn phát triển hướng chính xác.

Thực sự là tự làm ngược không thể sống sao?

Có lẽ bản thân rất xảo quyệt, yêu cầu đối phương trả giá hết thấy, hắn mới bằng lòng thử trao đổi.

Nhưng nếu không phải vậy, hắn thà rằng không cần.

Nực cười, tâm của Dương Giản, nào có dễ dàng đổi thay như vậy.

000

Cái vòng luẩn quẩn của bọn hắn vốn nhỏ, hiện tại người biết tin, đại bộ phận cũng biết Vương Cẩm Trình ở chung một chỗ với Dương Giản.

Dương Giản từ trước đến nay là nhân vật quan trọng trong hội, vì thế lời đồn cũng nhiều hơn.

Có người cá Vương Cẩm Trình có thể khiến Dương Giản thấy mới mẻ bao lâu, cũng có người dùng khẩu khí mỉa mai châm chọc tầm nhìn thiển cận của Dương Giản.

Thế nhưng, cũng không có thiếu người, gặp Vương Cẩm Trình liền khuyên nhủ gã, không cần bỏ ra tình cảm thật, đến khi chia tay cũng được, đỡ phải đau lòng sau này.

Ở trong mắt bọn họ, Dương Giản quả thực là hổ sói.

Từng người đều nói tốt bên tai Vương Cẩm Trình nhưng mỗi người đó đều giữ lấy dáng vẻ trách trời thương dân nhắc nhở gã chú ý, ngay cả Vương Cẩm Trình đều cảm thấy rất phiền.

Hắn trước sau nhớ rõ đêm hôm đó, Dương Giản nói “Đừng nghĩ quá nhiều” .

Lần nữa khuyên chính mình đừng nghĩ ngợi quá, không phải sớm đã biết Dương Giản chính là kiểu nào sao? Bản thân không phải là đã có tin tưởng để trả lời bất kì tình huống nào sao?

Có điều tiếng nói người xung quanh chít chít méo mó vô cùng huyền ảo, nhưng gã lại không có lập trường mà phản bác.

Dương Giản bây giờ có cảm tình với gã, nhưng chung quy vẫn chưa tới mức yêu.

Nếu quả thật yêu, đại khái hắn sẽ muốn chạy trốn.

Vương Cẩm Trình vừa chờ mong, vừa sợ hãi ngày này đến.

Vì thế, gã đành ai oán ôm lấy ghế tựa, ngắm Dương Giản, nhưng khi hắn xoay người lại, lập tức đổi qua về mặt không để ý.

Dương Giản nhú mày, hỏi: “Sao thế? Nội tiết mất cân đối? Bao ngày một tháng?”

Vương Cẩm Trình bắt chước hắn nhú mày: “Lời cậu nói càng ngày càng ác độc.” Đặc biệt với gã, có loại cảm giác thích lấy roi quật gã làm thú vui.

Dương Giản cười cười, đáp: “Bởi vì yêu cậu nên muốn bắt nạt cậu mà.”

Vương Cẩm Trình trong lòng đột nhiên nhảy dựng, kích động muốn xông ra dõn non lấp bể, lại bị gã cứng nhắc ngăn lại. Phải vững vàng, hắn thích nói đùa chứ.

Vương Cẩm Trình âm thầm hít vào một hơi, cười cợt nói: “Haha, cậu rốt cục đã thông suốt, tôi đây đành cố gắng tiếp nhận cậu.”

Dương Giản cong cong đôi mắt, điềm đạm nói: “Thật là làm khó cậu rồi, hay là thôi đi, ép buộc quá cũng không tốt.” Nói xong, đi về phía phòng làm việc, sau đó liền đóng sầm cửa.

Vương Cẩm Trình sờ sờ chóp mũi.

Nói sai rồi?

Lời nói ác độc, âm tình bất định, còn luôn xem nhẹ gã.

Truyền thuyết kể rằng Dương Giản đối đãi với tình nhân trước kia rất dịu dàng, cho dù bị đã, vẫn có khối người khen không dứt miệng. Nhưng vì sao với hắn lại không giống thế?

Đối xử khác biệt, kháng cự nghiêm túc.

Xe Vương Cẩm Trình định mua mãi vẫn chưa thành.

Không biết vì lẽ gì, gã cũng không cần vội vã như vậy, đại khái là sợ hãi trong tiềm thức xe này mua cũng không dùng được.

Chỉ có điều vẫn thích chó.

Đồng nghiệp gọi gã về nhà nhận hàng, Vương Cẩm Trình vui mừng hơn hở đến, thấy trong ổ chó cuộn tròn thành một đám xù bông.

“A, là con này.” Vương Cẩm Trình nói xong, muốn đưa tay ôm cún nhỏ, bị đồng sự một phen bắt lấy bàn tay định vuốt ve.

“Tôi báo rõ trước một việc thế này.”

Vương Cẩm Trình gật gật đầu: “Cô nói đi.”

“Đầu tiên, cậu phải đối xử với nó thật tốt. Yêu nó, trung thành với nó, bất kể nó nghèo khó, bị bệnh hoặc tàn tật, cho đến chết.”

Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, hỏi: “Nó là đực hay cái?”

Đồng nghiệp hung tợn nói: “Giới tính không là vấn đề.”

Nhưng gã là đồng tính luyến ái mà.

Vương Cẩm Trình bị áp bức đe dọa đành gật gật đầu.

“Tiếp theo, mặc kệ cậu đặt tên gì cho nó, nó đều phải họ Mạc.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi họ Mạc!” Nói xong, vị đồng nghiệp họ Mạc này ôm cún nhỏ, đau đớn vịn phần nói, “Mẹ rất xin lỗi con. Mẹ nghèo quá, không thể nuôi con, đành để con ăn nhờ ở đậu, thế nhưng mẹ mãi mãi yêu con!”

Chịu không nổi...

“Nó cũng không phải do cô sinh ra...”

Đồng nghiệp trừng gã liếc mắt một cái, nói: “Cậu phải coi nó như chính mình sinh ra!”

Vương Cẩm Trình sửng sốt, nhìn ánh mắt đồng nghiệp như cương bức lợi dụng, rốt cục máy móc gật đầu.

Vương Cẩm Trình bỏ cún con vào thùng giấy, ôm về nhà.

Dọc trên đường đi không ít người vây xem, khiến Vương Cẩm Trình có cảm giác rất thành tựu.

Lúc ở trên xe buýt, gã ôm thùng, có người tới xem: “Người anh em, trong này là gì thế?” Sau đó ló đầu vào nhìn, cún con đang cuộn mình ngủ.

“Chú cún thật đáng yêu!”

Nói xong, lại một đồng nghiệp vây quanh, tán thưởng cún nhỏ trong tay Vương Cẩm Trình.

Có người đứng lên nhường chỗ, Vương Cẩm Trình cảm kích muốn ngồi xuống, kết quả đã bị ngăn cản.

“Cũng không phải để anh ngồi.” Nói xong, cầm chiếc thùng trên tay Vương Cẩm Trình, đặt lên trên ghế.

Vương Cẩm Trình đứng một bên, chỉ có thể trầm mặc.

Thật vất vả về đến cửa nhà, Vương Cẩm Trình tuy rằng vẫn có chút sợ Dương Giản sẽ không đồng ý, nhưng người nào cũng khen đáng yêu, Dương Giản cho dù chán ghét cũng sẽ không chán ghét đến mức đẩy đi?

Vương Cẩm Trình một tay ôm thùng, một tay sờ chìa khóa, kết quả phát hiện quên mang theo.

Gã đành nhấn chuông cửa.

Cửa mở ra, người ra mở lại là người Vương Cẩm Trình không quen biết.

Trong nháy mắt đó, Vương Cẩm Trình muốn cười.

Trong phim truyền hình đã từng xuất hiện qua màn ảnh rất nhiều lần, một ngày nào đó nhân vật chính về nhà, đều sẽ thấy một người đàn ông vừa tắm rửa xong, ở trần, trên đầu tóc tai còn ướt nhỏ giọt ra mở cửa.

Hơn nữa trên mình người này còn mang theo vết đỏ hự hự thực thực như dấu hôn hay đại loại thế.

A, đúng rồi, kẻ đó còn mặc đồ ngủ của mình.

“Anh là ai?” Người đàn ông kia hỏi.

Vương Cẩm Trình cảm thấy loại vấn đề khách đòi đoạt chủ này thật sự là cũ. Gã buông chiếc thùng trên tay, cún nhỏ trong thùng ngước lên tò mò nhìn gã.

Gã đối người nam kia cười cười, người kia sững sốt, cũng cười cười.

Sau đó Vương Cẩm Trình một quyền đâm vào gương mặt người đó.

Vương Cẩm Trình kỳ thật rất hay cây mạnh, điều này đã lặp lại vài lần, vì thế người đàn ông kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, té trên mặt đất.

Vương Cẩm Trình xoay người muốn đi.

Một khắc này, Vương Cẩm Trình rốt cuộc hiểu rõ, khả năng nhẫn nại của bản thân cũng không được như gã tưởng.

Bình thường bị tận lực xem nhẹ hay gì đó, kỳ thật cũng không quên, mà là tích tụ. Uất ức cùng đau lòng, thậm chí cả tức giận chỉ cần một chút là bùng phát.

Chịu không nổi, thật sự là chịu không nổi.

Cho dù là cam tâm tình nguyện bị coi thường cũng sẽ có giới hạn.

Đại khái là chính mình thành yếu đuối, rõ ràng đã đến bước này, nhưng lại càng ngày càng nôn nóng, ngược lại cảm thấy cách mục tiêu càng ngày càng xa.

Uể oải cùng bị ai song hành, vốn muốn tiếp tục duy trì bình tĩnh để biểu hiện giả dối, song bản thân vẫn không đủ trình độ.

Nhưng lòng người không phải dùng để bị giẫm đạp như vậy.

Vương Cẩm Trình vừa đi, trong phòng xông xao tràn ra năm sáu người. Bọn họ vội vàng nâng người ngã trên mặt đất dậy, Dương Giản cũng đi tới, nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy? Vừa rồi là ai?”

Người nam kia nhe răng trợn mắt nói: “Không biết, một gã đàn ông ôm cái thùng, sau lại đâm tôi một cái, mẹ nó!”

Dương Giản trong lòng chợt nhói, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu ra mở cửa cũng không thềm mặc xong quần áo hả!”

“Tôi mới vừa tắm rửa xong, đi qua cửa, thuận tay sẽ mở cửa thôi! Mẹ nó, hôm nay năm hạn đen đủi, lúc trước thì bị sơn đổ vào, lúc này lại không hiểu sao bị đâm một cái...”

Dương Giản không hề nghe cậu ta dông dài, một mạch đuổi theo.

Hắn đang đuổi theo Vương Cẩm Trình trong tiểu khu.

“Này, cậu chờ một chút.” Hắn kéo Vương Cẩm Trình lại.

Vương Cẩm Trình xoay người, giơ tay phải lên.

Dương Giản dõi theo cánh tay gã, diễn cảm thực bình tĩnh hỏi: “Hôm nay sao về sớm vậy?”

Vương Cẩm Trình cũng nhìn hắn, một lát sau buông tay.

Vẫn là luyến tiếc.

Vương Cẩm Trình cười nói: “Vốn muốn quay về dọa cậu kinh sợ, kết quả bị cậu hù sợ.”

Dương Giản thần nhiên đáp: “Cậu hiểu lầm rồi.”

“Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là ... Tôi phát hiện mình đã mệt mỏi.”

Dương Giản không nói gì.

Vương Cẩm Trình thăm dò: “Tôi đã chán ngán. Quá mệt mỏi, Dương Giản, tôi đột nhiên không muốn tiếp tục chơi cùng cậu nữa.”

Bởi vì với gã mà nói, đây dù sao cũng chẳng phải trò chơi.

Ẩn nhẫn và bao dung của gã tựa hồ cũng không cách nào khiến hắn cảm động, cũng đúng, người như Dương Giản cần gì ẩn nhẫn với bao dung.

Vương Cẩm Trình cảm thấy nản lòng chưa từng có, cho dù dùng hết tất cả phương pháp đến bước này, còn lại cũng không cách nào tiếp tục đi.

Dương Giản mím chặt môi, vẫn không nói chuyện.

Vương Cẩm Trình đột nhiên nâng chặt mặt hấn lên, nghiêm túc nhìn chăm chú vào hấn: “Dương Giản, tôi...”

Dương Giản ánh mắt rất sâu, không thấy rõ tâm tư.

Quên đi, có nói ra mấy lời ngược lại tự khiến mình nhục nhã.

Vương Cẩm Trình vẫn là buông hấn ra, cười nói: “Cậu tự do rồi, tạm biệt.”

Dương Giản trông theo Vương Cẩm Trình rời đi, nhưng chỉ đứng nguyên tại chỗ không hề cử động.

Qua một lúc lâu, hấn chậm rãi xoay người, di chuyển bước chân trở về nhà, phát hiện đồng nghiệp ở trong phòng chờ hấn, trên mặt đều thấp thỏm. Cậu đồng nghiệp bị Vương Cẩm Trình đánh bị thương khoe miệng cũng đã xử lý.

“Hay hôm nay chúng ta đến khách sạn đặt một phòng tiếp tục thảo luận dự án đi.”

Dương Giản lắc đầu, bảo: “Tôi trong phòng làm việc đều chuẩn bị xong rồi, lấy tư liệu ra hết thôi.”

Đám đồng sự nhìn nhau, đều rất ăn ý không đề cập tới chuyện vừa nãy, chẳng qua chỉ vào thùng giấy trên mặt đất: “Đúng rồi, cái này là do người kia để lại.”

Dương Giản cúi đầu nhìn vào đồng giấy trong thùng, cún nhỏ kia ngược đầu nhìn hấn.

Bốn mắt đối hai mắt.

Dương Giản đưa tay ôm lấy cún con, thì thào nói với nó: “Mấy ngày hôm trước cậu ấy dò xét cả buổi, hóa ra là vì mày sao.”

Cún con mở to đôi mắt ướt sũng nhìn hấn, cảm giác thực vô tội.

“Thiệt là, cậu ấy ngay cả mày cũng không cần đâu.”

7. Chương 7: Gã Độc Thân Và Chú Chó

“Trở về đi, trở về nhé, kẻ lãng tử lưu lạc chân trời ... Trở về đi, trở về nhé, đừng phiêu bạt khắp nơi...”

Tạ Khánh cầm micro, đầy ắp thâm tình biểu diễn.

Vương Thủ Ninh, An Đạt còn có Nghiêm Tích ba người ở phía sau chơi Đấu địa chủ*, căn bản không nghe hấn hát. Vương Cẩm Trình ăn bồng từng viên lại từng viên, như đi vào cõi thần tiên hư vô.

Chỉ có Dương Giản mỉm cười, lắng nghe thực cẩn thận.

Chờ Tạ Khánh hát xong, hấn xoay người lại, hoa lệ chào cảm ơn, nhưng chỉ mỗi Dương Giản vì hấn mà vỗ tay.

“Các cậu rất không biết thưởng thức!”

Nghiêm Tích cười lạnh lạnh nói: “Chúng tôi chính là biết thưởng thức mới không để ý cậu.”

Tạ Khánh hô to một tiếng: “Oa này này, tức chết tôi đi.”

An Đạt cũng không ngẩng đầu lên, vỗ vỗ sô pha, nói: “Lại đây, đưa micro cho Dương Giản, ngồi xuống đánh bài.”

Tạ Khánh vội vàng đáp: “Không cần, anh tình nguyện đưa Tiểu Trình Trình.” Nói xong, đem micro giao cho Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình còn đang ngẩn người, ném từng viên bóng nhét hướng miệng, đối diện micro nhìn mà không thấy.

Tạ Khánh cực kỳ hoảng sợ: “Đồng chí Vương Cẩm Trình đồng chí ngây ngốc.”

Vương Cẩm Trình nháy mắt mấy cái, phục hồi tinh thần lại, nhìn lại Tạ Khánh, rút cục đón lấy microphone.

“Làm sao vậy? Sóng điện não bị người ngoài hành tinh quấy nhiễu sao?”

Vương Cẩm Trình cười cười, đáp: “Không phải vậy, vừa rồi ý thức của tôi đi tiêu dao Bắc Hải.” Nói xong, liền cướp lấy micro, ngồi vào phía trước.

Kết quả gã vẫn là chọn bài vừa này. Mây cổ hương.

Tạ Khánh đã tham dự cùng ba người kia đánh bài, Dương Giản lại nghe xong “Trở về đi, trở về nhé” một lần.

Vương Cẩm Trình hát xong sau, Dương Giản đứng lên, cười nói với gã: “Tôi cũng hát một bài.”

Vương Cẩm Trình nhìn hắn, không hề nhúc nhích.

Dương Giản cười: “Sao nào?”

Vương Cẩm Trình hạ tầm mắt, đem microphone giao cho hắn.

Ai biết Dương Giản đem bài kia hát lại một lần.

“Trở về đi, trở về nhé, kẻ lãng tử lưu lạc chân trời. Trở về đi, trở về nhé, tôi đã chán ngán sự phiêu bạt...”

Chờ Dương Giản hát xong, Nghiêm Tích muốn bạo phát tại chỗ: “Ai tiếp tục hát bài này, lập tức lăn ra đi!”

Vương Thủ Ninh tủi thân nói: “Nhưng tôi còn chưa được hát, bài này thật dễ nghe.”

“Đổi bài đi!”

“Không được bắt nạt Tiểu Ninh Ninh.” Tạ Khánh lập tức đứng lên, đưa microphone cho Vương Thủ Ninh, “Hát đi hát đi, hát vài bài, tức chết cậu ta.”

“Cậu –!” Nghiêm Tích quay đầu bảo An Đạt, “Dạy dỗ không nghiêm.”

An Đạt sắc mặt không chút thay đổi: “Không có quan hệ tới tôi.”

Dương Giản hí mắt xem bọn họ trêu đùa châm chọc, cười đến thực dịu dàng. Vương Cẩm Trình quay mặt dõi theo hắn, im lặng.

Dương Giản ý thức được tầm mắt của gã, nghiêng đầu. Ánh mắt hai người giao nhau, đây đưa một hồi, đều không có ý rút lui.

Cuối cùng, vẫn là Vương Cẩm Trình thay đổi tầm mắt đầu tiên.

Dương Giản cười cười cũng quay đầu đi.

Lúc tan cuộc, Dương Giản lần này khởi động xe, hỏi Vương Thủ Ninh: “Có muốn anh đưa cậu về không?”

Vương Thủ Ninh đỏ mặt lắc đầu: “Không cần, tôi bắt xe về là được rồi, anh cùng Cẩm Trình mau trở về đi.”

... Nếu để Dương Giản tiễn cậu về, bị người trong nhà chờ kia bắt gặp thì sao?

Dương Giản nghe vậy, quay đầu hỏi Vương Cẩm Trình: “Vậy tôi tiễn cậu?”

Vương Cẩm Trình trong lòng tức giận có chút ngứa, trên mặt lại không hề phản ứng, chỉ khách khí đáp: “Thôi, tôi cũng tự mình bắt xe.”

Tạ Khánh trông vào hai người, ghen hòng trăn trối: “Các cậu... Không còn ở chung sao?”

Dương Giản gật gật đầu.

“Quá, quá nhanh...”

Nghiêm Tích âm trầm cười lạnh: “Nhanh hả? Sống đến giờ đã là không tồi rồi.”

Dương Giản cũng cười, nói với Nghiêm Tích: “Hình như cậu rất không ưa tôi ở điểm này, chẳng qua mỗi người có cách sống riêng.”

Nghiêm Tích nói : “Cậu đối với người khác thế nào là chuyện của cậu, nhưng cậu đối xử với bạn tốt của mình cũng chẳng coi trọng. Có việc, một khi đã xảy ra, sẽ rất khó trở về. Chẳng lẽ lại muốn ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao?”

Giọng điệu Nghiêm Tích có phần nghiêm khắc, Vương Thủ Ninh bị dọa đến nhìn trái nhìn phải. Tạ Khánh cùng An Đạt luôn luôn trầm mặc, sau đó cũng chỉ nhìn nhau một thoáng.

Dương Giản thở dài, nói: “Ai nói không thể làm bạn nào.” Hắn hỏi Vương Cẩm Trình, “Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

Dương Giản a Dương Giản, trình độ bức ép người khác của cậu quả nhiên hạng nhất.

Vương Cẩm Trình tức giận đến nhắm mắt, hít sâu một hơi, đáp: “Ừ.”

“Cậu xem, không phải vẫn tốt sao?” Dương Giản cười híp mắt.

Nghiêm Tích bị chặn được không còn lời nào để nói, đành trừng mắt hung hăng nhìn Vương Cẩm Trình.

“Hơn nữa –” Dương Giản cười, “Lúc trước là cậu ấy dụ dỗ tôi, hiện tại bị đá cũng là tôi.”

Nghiêm Tích mở to mắt, há hốc mồm, nói không nên lời.

“Được rồi được rồi, còn về nhà nữa? Anh muốn đi ngủ, em cũng muốn ngủ, có phải không? Tiểu Đạt Đạt.” Tạ Khánh đột nhiên mở miệng.

An Đạt gật gật đầu.

“A, đúng rồi, tôi còn phải về chăm chó.” Dương Giản hướng những người còn lại khoát tay, lái xe rời đi trước.

“Chó? Chó nào cơ?” Tạ Khánh hỏi.

Vương Cẩm Trình không trả lời, nét mặt u ám.

“Cậu nữa cậu à, cậu xem bản thân còn muốn biến mình thành loại gì nữa đây.” Nghiêm Tích tức giận ném một câu nói rồi xoay người bỏ đi.

Tạ Khánh vỗ vỗ bả vai Vương Cẩm Trình: “Cậu tự thu xếp ổn thoả nhé.” Sau đó cũng mang theo An Đạt rời khỏi.

Chỉ còn lại Vương Cẩm Trình và Vương Thủ Ninh.

Vương Cẩm Trình cười khổ mà bảo: “Cậu cũng mau về nhà đi.”

Vương Thủ Ninh đem biểu cảm thương tâm mà trông gã.

Vương Cẩm Trình kiên cường giữ vững tinh thần, nói: “Không có gì đâu, cậu đừng lo lắng.”

“Vì sao phải chia tay?” Vương Thủ Ninh hỏi.

Một luồng ác khí nghẹn lại trong cổ họng, gã nói không nên lời. Cũng không thể nói là vì gã nhất thời xúc động.

Chẳng qua là... Xúc động cũng không sao nói được.

“Có một số việc kìm nén đã lâu, tôi đúng thật chịu không nổi nữa.”

Vương Thủ Ninh đối với đáp án kiểu này chỗ hiểu chỗ không.

Chỉ có điều cậu nói: “Thật sự không còn đường cứu vãn sao? Dương Giản...” Cậu đưa tay ra, chỉ chỉ hai mắt của mình, bảo, “Thoạt nhìn anh ấy rất mệt mỏi.”

Vương Cẩm Trình lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Vương Thủ Ninh tiếp tục: “Dưới mắt anh ấy có vết thâm, hơn nữa trong mắt có tơ máu.”

“...”

Đại khái là cứ tự mình liếm láp miệng vết thương cũ như thế, không chú ý tới việc khác. Vương Cẩm Trình không thể tranh được tim nhói đau, gãi mới đi vài ngày...

Vương Thủ Ninh hạ tầm mắt, đá đá viên sỏi trên đường, nhỏ giọng nói: “Tôi rất hi vọng hai người có thể luôn luôn ở cùng nhau, bởi vì tôi cảm Dương Giản cần người như anh bên cạnh. Nếu như ngay cả anh cũng không cần anh ấy, vậy anh ấy không phải rất cô đơn sao?”

Thật là một người dịu dàng.

Trái tim Vương Cẩm Trình lập tức cũng trở nên ôn hòa,: “Nếu quả thật dễ dàng như vậy mà buông tay, tôi đã sớm được giải thoát rồi.”

Vương Thủ Ninh ngẩng đầu, đột nhiên mỉm cười: “Như thế là tốt rồi.” Cậu nắm tay thành tư thế cổ vũ, “Quá trình là khúc chiết (quanh co vất vả), kết cục là quang minh!”

Vương Cẩm Trình bật cười lớn.

Dương Giản có một giấc mơ.

Vốn là hần đứng trong một đám sương mù, không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

Hần nghe thấy Vương Cẩm Trình gọi hắn, vì thế hắn chạy theo âm thanh ở phía trước, nhưng dù thế nào cũng không tìm ra Vương Cẩm Trình.

Dương Giản có phần nôn nóng, tuy nhiên càng gấp lại càng tìm không ra phương hướng.

Lúc sau hắn rốt cục trông thấy Vương Cẩm Trình, vừa mới bước qua, liền thấy Vương Cẩm Trình trừng mắt với hắn, nói: “Tôi mệt rồi.” Tiếp đó gơ tay phải lên.

Dương Giản cho rằng gã muốn đánh hắn, nghĩ thầm, đánh đi đánh đi, đánh thì cậu sẽ thoải mái, vì thế đứng im không động đậy.

Kết quả trong tay Vương Cẩm Trình xuất hiện một chú chó.

Sau đó gã đem cún nhỏ trong tay hung hăng ném về phía Dương Giản.

Chó con đập vào người Dương Giản, rất nặng, Dương Giản bị đè trên mặt đất.

Tiếp theo Dương Giản tỉnh giấc.

Lúc sau hắn thấy trước mắt hắn xuất hiện một chú cún.

Dương Giản thở dài, phát hiện mình đang ngủ nằm úp sấp trong văn phòng từ ngày hôm qua. Hắn tự tay gãi gãi lông cún, nói: “Đói bụng hử.”

Cún còn quá nhỏ, ăn gì cũng phải xử lý trước, Dương Giản cho tới giờ chưa từng nuôi qua thú cưng, còn lên mạng tìm một đồng tư liệu tải về nghiên cứu.

Lúc Dương Giản đem thức ăn cho chó con ngâm mềm, cún nhỏ liền đứng bên cạnh tha thiết chờ mong. Dương Giản xem bộ dáng tham ăn của nó, cười nói: “Chưa thấy mày quý tao ăn.”

Rốt cục lúc sau chuẩn bị xong xuôi, cún con vục đầu vào bát, dường như muốn ngả vào trong.

Dương Giản xấu xa nhìn nó giãy dụa dùng chân trước đỡ lấy bát, dáng vẻ càng muốn cố ăn không chịu ngẩng đầu lên, trong lòng rất thích, nhưng không muốn đi giúp nó một tay.

Bản thân quả nhiên ở phương diện nào đó có chỗ thiếu hụt.

Chờ cún như thế đã ăn no, hần ôm nó, bỏ vào ổ chó, ngồi xổm xuống, bảo với nó: “Không được phép chạy lung tung, biết chưa?” Sau đó đem thức ăn một ngày cùng nước và đồ chơi hình xương đặt bên cạnh.

Cún ăn no, liền mặc kệ hần, hai chân trước bắt chéo, đầu đặt ở phía trước, mắt lim dim.

Dương Giản cười không thành tiếng, đứng lên đi vào phòng tắm, tự xử lý bản thân.

Cuối cùng sau khi thu xếp ổn thỏa, cầm lấy đồ đạc tối qua đã chuẩn bị, đóng chặt cửa phòng tắm, đỡ cho cún con rơi vào nơi không nên.

Sau đó mới cầm chìa khóa ra khỏi cửa.

Lát sau tới công ty, chào hỏi đồng nghiệp, vào văn phòng, cũng không như ngày thường vội vã làm việc, mà là ngồi trên ghế, xuyên qua cửa sổ xuống mặt đất, ngắm nhìn thành phố vào sáng sớm.

Bầu không khí vẫn đục mờ như trước, nhưng ánh mặt trời đi qua từng viên khúc xạ, vào lúc này, lại khiến cái thành phố đây trở nên đáng yêu.

Dương Giản đan mười ngón vào nhau, mỉm cười trông ra cảnh sắc ngoài cửa sổ, vô cùng thư giãn.

Chờ đến khi thời gian không còn nhiều, hần rút từ đơn xin từ chức trong ngăn kéo đã sớm viết xong ra, ôm mấy ngày thức đêm đẩy nhanh tiến độ tổng kết, đi vào văn phòng quản lý.

Có một số việc ở thời điểm tổng kết, không bằng do tự tay hần làm thì hơn.

Dỡ xuống gánh nặng trên người, tuy rằng muốn tạm biệt chính nơi bản thân dốc sức làm nhiều năm như vậy, nhưng trút bỏ phiền muộn ra ngoài, còn có khó có thể ung dung chào hỏi.

Bất kể như thế nào, có câu châm ngôn nói rất hay, là kết thúc, cũng là bắt đầu.

Tuy rằng còn muốn lưu lại công ty tiến hành xã giao, nhưng dù sao tâm tính bất đồng.

Buổi tối khi trở về, mở cửa, cún con đã đứng sẵn ở cửa, trông thấy hần, lập tức xoay người muốn chạy tới.

Dương Giản cười to bước từng bước, thuận tay túm lên, bế nó lắc: “Một ngày không thấy đã nhớ tao hả? Con cún kì quặc này.”

Cho cún nhỏ ăn no, ép nó nằm úp sấp trên đùi cùng hần xem tv.

Chó cũng cần thêm hiểu biết, cho nên xem tin tức phát sóng là có ích.

Xem hết tin tức, Dương Giản liếc cái rổ dưới bàn trà, bên trong bày mấy quyển dạy nấu ăn. Hần lấy ra lật xem, lúc này mới nhớ là Vương Cẩm Trình để lại.

Trong tủ lạnh còn đồ gà thích ăn, có phần có lẽ đã qua hạn sử dụng.

Kem đánh răng của hần và nước súc miệng vẫn là dùng là nhãn hiệu gà thích, nhưng cũng sắp dùng hết.

Quần áo gà đang treo trong tủ để lại cũng không tới lấy, cho dù như vậy, hương vị trong phòng hần vẫn dần dần phai nhạt.

Dương Giản cho đến giờ không biết bản thân cũng sẽ rơi vào nhớ như vậy, nhớ gà từng mặc tạp dề, trong phòng bếp gà mờ mờ đầm đìa quơ xẻng chiên mà muốn cười.

Hiện tại, gian phòng trống rỗng tạo cho người ta một loại khoảng trống cảm giác rối loạn. Như thể người kia vẫn ở bên, nhưng kỳ thật gà đã vắng mặt.

Dương Giản ôm cún, lọt thỏm vào sofa, chung quy cuộc đời có rất nhiều chuyện bất lực, trong đó có sự cô độc không hiểu vì sao, còn có một tình yêu vô phương cứu chữa.

Đại khái là báo ứng, báo ứng hần trước kia ăn chơi trác táng. Vì thế hiện tại hần chỉ có ôm một con chó kì quặc, một mình ngồi trên ghế sa lon.

Bất quá Dương Giản cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt.

Để báo ứng tới càng thêm mãnh liệt đi, hiện tại càng dày vò, sẽ càng đáng giá chờ mong. Chờ những ngày xích mích đi qua, đại khái chính là kết cục.

Dương Giản lật xem sách dạy nấu ăn, sau đó nói với cún: “Thoạt nhìn không phải rất khó mà.”

Vì thế, ngày hôm sau lúc hân tan ca, có ý tạt qua siêu thị, chọn rau dưa còn mới, mua cân thịt. Tiếp đó trở về cho chó ăn trước, rồi lấy tạp dề ra, mặc lên, đi vào phòng bếp.

Thời gian hân nấu nướng, cún con luôn ngồi cạnh dựa vào chân hân, theo mùi hương rán dầu tàn ra bốn phía, cún bắt đầu cọ cọ chân hân.

Dương Giản quệt quệt mồ hôi chớp mũi, cúi đầu cười hỏi nó: “Rất thơm, đúng không?”

Hân làm khoai tây và thịt rất đơn giản, chờ khi đại công cáo thành, hân lấy đĩa gấp một miếng thịt, đưa ra trước quan sát.

Bởi vì chưa từng làm qua thức ăn, thuần túy là dựa trên ấn tượng trong đầu để làm, thịt xắt thành hình thù kỳ quái, bất kể thế nào thì hân bảo vệ ngón tay rất tốt.

Được rồi, so với đồ đem bán thì kém một chút.

Hân ấp ủ tâm tình thấy chết không sờn lòng, ném thử, sau đó nhếch lông mày: “Mình thực sự là thiên tài.”

Chưa nói tới mỹ vị, song rõ ràng đạt tới trình độ ăn được, dù sao cũng lần đầu tiên của hân, so với Vương Cẩm Trình thì quả thật là tốt hơn nhiều.

“Nói không chừng tao có tiềm chất của thực thần.” Hân gấp một miếng thịt đưa cho cún nhỏ ngáp nghe đã lâu, cún con vội không kìm nổi mà nhai nuốt, sau đó lè lưỡi vì nóng.

“A, với mày mà nói thì hình như rất mặn.” Dương Giản xách nó lên, đi đến bên ổ chó, để nó uống nước, “Thấy bảo rụng lông sẽ trở nên rất xấu. Nếu mày thành quá xấu, Vương Cẩm Trình quay về nhìn thấy, sẽ oán trách tao.”

Cún con cúi đầu uống nước, Dương Giản đưa tay vuốt ve sau gáy nó, nhột nhạt mà cười.

Lại là một ngày thứ sáu.

“Này, Dương Giản có phải bị người ngoài hành tinh bắt rồi không?” Tạ Khánh trộm hỏi Vương Cẩm Trình.

Wương Cẩm Trình trừng mắt liếc hân một cái: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao?”

Tạ Khánh chỉ chỉ Dương Giản: “Cậu không thấy hành vi của cậu ấy rất khác thường sao?”

“Tôi cũng thấy thế.” Nghiêm Tích sờ sờ cằm.

Tạ Khánh lé mắt nhìn y: “Cậu là từ nơi nào xuất hiện?”

Nghiêm Tích cười lạnh một tiếng, dám lé mắt nhìn tôi hả?

“Từ trong bụng mẹ ra, sao nào? Có ý kiến gì?”

“... Không có ý kiến.”

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?” Vương Thủ Ninh buồn rầu hỏi.

“... Cậu lại là từ nơi nào xuất hiện...”

000

An Đạt nhìn một đồng người đang trông về phía bên này xem, bảo với Dương Giản: “Bọn họ đều đang nhìn anh.”

Dương Giản cười: “Đại khái bề ngoài tôi đẹp đi.”

An Đạt bình tĩnh nói: “Cho dù coi được, nhìn nhiều năm như vậy cũng kém đi nhiều.”

“Ày, cậu cứ lừa lừa tôi không được sao?”

“Tôi thông thường đều khá thành thực.”

Dương Giản cười lắc đầu.

“Nghe nói anh ngoại trừ ở cùng chúng tôi, cũng không đến quán bar sao?” Quả nhiên là An Đạt, đi thẳng vào vấn đề.

Dương Giản gật đầu: “Không đến quán bar, cũng không sẵn đuối.”

“Vì sao?”

Dương Giản cười đáp: “Bởi vì tôi phải hoàn lương nuôi chó.”

An Đạt nhìn hần, hỏi: “Vì Vương Cẩm Trình ư?”

Dương Giản lắc đầu: “Không, vì chính tôi.”

Đời người tới giai đoạn khác, đều sẽ thay đổi một chút, vì càng tương lai phía trước.

000

“Trước nay chưa từng thấy Dương Giản không thể hiểu được như vậy.” Nghiêm Tích cảm giận nói, “Thằng thán sẽ chết à.”

Tạ Khánh cười nói: “Bị cậu nhìn thấu cũng không phải Dương Giản.”

Nghiêm Tích chỉ chỉ Vương Cẩm Trình: “Thật không rõ, làm sao cậu lại vừa ý cậu ta.”

“Ah, tôi là M.” Vương Cẩm Trình lạnh lạnh nói.

“Được rồi được rồi” Tạ Khánh che miệng Nghiêm Tích muốn phản bác, “Gần đây cậu càng lúc càng giống gà mái. Tình yêu tựa như uống nước, ấm lạnh tự biết, cậu cũng đừng để ý người khác.”

Tạ Khánh kéo Nghiêm Tích sang một bên, cười nói với Vương Thủ Ninh: “Tiểu Ninh Ninh, tôi kể chuyện cười cho cậu được không?”

Vương Thủ Ninh trắng bệch mặt, bảo: “A, bên kia có máy bay!”

Tạ Khánh u buồn nhìn cậu: “Lần sau đổi chiều khác đi, chiều này cũ rích rồi.”

Thời điểm tan cuộc, Vương Cẩm Trình giữ chặt Dương Giản: “Chúng ta nói chuyện chút đi.”

Dương Giản nhìn gã, cười rồi gật đầu.

Bọn họ phát phát tay với những người khác, đến dưới bóng cây. Dương Giản thấy trong túi Vương Cẩm Trình lộ ra hộp thuốc lá, bèn hỏi: “Lại bắt đầu hút thuốc sao?”

Vương Cẩm Trình chỉ đáp là: “Nhiều năm như vậy, không bỏ được.”

Dương Giản thở dài.

Vương Cẩm Trình đột nhiên rất buồn rầu: “Cậu thở dài cái gì!”

Dương Giản cổ quái nhìn gã, nói: “Cậu nói xem?”

Vương Cẩm Trình lại bị ghen nói không ra lời.

Hồi lâu, gã mới bật ra một câu: “Tôi chắc là M...”

Dương Giản bật cười: “Đừng bảo với tôi S tương ứng là tôi.”

Vương Cẩm Trình nhìn hần thật sâu.

Hần hiện tại vẻ mặt thoải mái, vẻ mặt mỗi ngày đó hoàn toàn tan biến, tựa hồ còn mập lên.

Thật sự là, dường như hần quả thật rất tốt. Lo lắng của gã hoàn toàn dư thừa, trái lại chính bản thân gã, mỗi ngày buồn rầu càng hút nhiều thuốc lá.

“Nói đi, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Vương Cẩm Trình hắng giọng, xoay mặt hướng về một bên, hỏi: “Đem chó trả lại cho tôi đi.”

Dương Giản híp mắt đáp: “Rõ ràng là cậu ném ở cửa nhà tôi, hiện tại lại muốn tôi ‘trả lại cho’ cậu ư?”

“Tôi hôm đó quá kích động.”

Dương Giản lắc đầu: “Hiện tại nó rất quen theo tôi, hàng ngày tôi không có việc gì làm thì nuôi chó cún được.”

“Công việc của cậu bận rộn như vậy, nên đưa tôi nuôi đi.”

Dương Giản tiếp tục lắc đầu: “Tôi không bận, đã từ chức rồi.”

Vương Cẩm Trình há hốc mồm.

“Sâu phi vào miệng.”

Vương Cẩm Trình vội vàng khép lại miệng, còn nói: “Cậu—— vì sao?”

Dương Giản thản nhiên đáp: “À, bởi vì ngày đó cậu đánh đồng nghiệp của tôi một đám, mọi người đều biết tôi là đồng tính luyến ái, lời đồn đãi trong công ty rất khó nghe, tôi liền từ chức.”

Vương Cẩm Trình lại há to mồm: “Tôi, tôi...”

Dương Giản đưa tay khép miệng gã lại, hỏi: “Còn có chuyện gì nữa không? Không có thì tôi đi.”

Vương Cẩm Trình lại giữ chặt hần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dương Giản, nhận thua chẳng lẽ cứ khó như vậy sao?”

Gã cũng không tin hần thật sự đối với gã một chút cảm tình cũng chẳng có, nhưng vì sao vẫn muốn gã nhượng bộ.

Chẳng lẽ chủ động một lần cũng không được?

Dương Giản xem gã giữ chặt tay của mình, lại ngẩng đầu lên, đẩy đẩy gọng kính, nói: “Vương Cẩm Trình, cậu cho đến giờ vẫn cho là như thế sao. Đấy cũng chẳng phải trò chơi, sao lại có thắng thua.”

Vương Cẩm Trình buông tay hần ra.

Hai người cũng không di chuyển, chính là cứ đứng như vậy.

Vương Cẩm Trình có cảm giác ngạt thở, đầu óc mờ mịt, cảm thấy có gì đó rất sống động, nhưng lại nhìn không rõ.

Qua một lát, Dương Giản lại thở dài, nói: “Cậu muốn tôi nhận thua như thế nào? Nói ‘Tôi yêu cậu’ chẳng? Hiện tại tôi nói, sau đó thì sao?”

Vương Cẩm Trình còn không cử động, cũng là không cử động được.

Dương Giản cười cười: “Tạm biệt, Vương Cẩm Trình.” Sau đó hạ tầm mắt, xoay người rời đi.

Dương Giản về đến nhà, vẫn chỉ như trước có cún con kỳ quặc là nghe thấy tiếng hần mở cửa, sau đó ngồi xổm trước cửa, đợi trông thấy hần thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

Dương Giản như thường lệ đi bắt nó, ôm lấy nó, đột nhiên ra: “A, đã quên hỏi tên mày rồi.”

Chẳng qua... Có nghĩ cũng sẽ không ra tên nào hay.

Dương Giản ôm cún con, ngồi xuống sô pha, nhắm mắt lại.

Còn thiếu một chút... Hiện tại cảm giác như đang câu cá, ném một ít mồi, người kia lại gần một chút, rõ ràng phía trước chính là trung điểm, nhưng không biết khi nào thì mới có thể đến đó.

Dương Giản nâng cún con lên, hỏi nó: “Mày nói xem, phải mệt tới khi nào?”

Cún con chính là như ngây ngốc nhìn hần.

Dương Giản rốt cục chịu không nổi đứng dậy, cún nhỏ đi theo sau hần, sang phòng bếp.

Hần nhanh nhẹn rửa rồi thái rau và bật bếp chờ nước sôi.

Chẳng thể trách Vương Cẩm Trình bỏ không được thuốc, một khi đã nghiện, làm sao cũng không thể khống chế.

Từ sau khi biết làm cơm, tưởng chừng như có bệnh ép buộc thành tật, trong lòng phiền muộn, bất kể lúc nào, đều không tự chủ đứng trong phòng bếp.

Dương Giản nghĩ có nên gặp bác sĩ tâm lý hay không.

... Nhưng là loại ham mê này, thật sự là khó có thể mở miệng.

Hắn bận việc nửa ngày, rốt cục cảm thấy sáng khoái một chút, vừa quay đầu lại, mới thấy rõ trên bàn bày la liệt bát đĩa thức ăn.

Trong căn phòng vắng vẻ, đồ ăn đầy bàn, hiện tại còn có một gã độc thân và một chú chó.

Dương Giản nhíu mày, xách cùn lên, hỏi: “Mày đói không?”

Cùn con nức nở một tiếng, thực bất đắc dĩ cũng rất đáng thương.

8. Chương 8: Tiền Đồ Gấm Vóc

Lễ Giáng Sinh tràn ngập, trong trường học đã dần dần bắt đầu có loại không khí lãng mạn.

Đây là tuổi thanh xuân đó.

Vương Cẩm Trình bưng ly trà còn bốc hơi nóng, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cười ngốc nghếch.

“Thầy Vương, mọi người nói mùa xuân mới là mùa phát tình, làm sao thầy lại không giống các loài động vật khác đây?”

Vương Cẩm Trình không để ý.

“Thầy Vương?”

Vương Cẩm Trình vẫn là không để ý.

“Không thể nào, thầy Vương!”

Vương Cẩm Trình đột nhiên đứng dậy, khiến những người khác hoảng sợ. Gã buông chén, vừa cười vừa đi ra ngoài.

“... Đại khái là bị cái gì kích thích đi.”

Vương Cẩm Trình cười, trong lòng phỏng đoán, giáng sinh đã tới rồi, người nhà cũng muốn trở về.

Nhà gã ở lúc dọn vào đã quét tước qua, cũng không cần mất công lần nữa.

Mặc dù cha mẹ cùng anh trai đều ở Mi, nhưng hàng năm họ vẫn sẽ về thăm người thân. Những năm qua Vương Cẩm Trình đều gọi người quen đến quét dọn phòng ở, trái lại năm nay không cần.

Sau khi từ chỗ Dương Giản rời khỏi, vốn định lại ở trong ký túc xá của trường. Nhưng chỗ người quản lý nói, phải xin từ kì trước, học kỳ sau mới có thể đến ở, vì thế Vương Cẩm Trình đành về ở nơi này.

Một năm không gặp lại người thân, lập tức có thể gặp được, Vương Cẩm Trình bất giác tươi vui hẳn lên, nhưng anh trai có thêm đứa nhỏ, không biết năm nay có phải vẫn bị ném như vậy.

Thời điểm đó đại khái có thể rất náo nhiệt, không vắng vẻ như lúc này.

Vương Cẩm Trình lại không thể tránh khỏi nhớ đến Dương Giản...

Câu nói kia của hắn rốt cuộc có ý gì?

Rốt cuộc ba chữ “Tôi yêu cậu” hắn nói có không ?

... Thật sự là cao thủ, như đã nói lại giống như chưa nói.

Song không biết vì lẽ gì, tâm tình trở nên phấn khích, cảm giác lập tức có thể đạt đến một hình dạng nào đó.

Vương Cẩm Trình lật bật đến phòng thí nghiệm, sinh viên bên trong vội vàng chỉnh đốn lại bản thân trong vòng một giây, Vương Cẩm Trình quyết định nhắm một mắt mở một mắt, hỏi: “Thực nghiệm thế nào rồi?”

“Rất tốt rất tốt ạ.”

“Thế nào là phương pháp tốt??”

“Không vậy không rắc không rơi, cái lọ cũng không hỏng.”

“... Quả thật rất tốt.”

Vương Cẩm Trình nhăn nhăn mũi, nói: “Mùi a-xê-tôn nồng quá.”

“A, vừa rồi em dùng a-xê-tôn để tẩy lọ kia mà.” Một sinh viên nói.

“Bật thông gió lên.” Vương Cẩm Trình nói.

“Đợi một chút! Cậu nói cái lọ, hóa ra là đặt bên cạnh ao sao?” Một nữ sinh viên liền vội hỏi.

Sinh viên kia gật đầu: “Đúng thế. A? Tại sao không thấy rồi?”

“Tớ, tớ đem tất cả bỏ vào lò sấy!” Cô nói rồi nhaim về phía lò sấy mở cửa lò sấy ra.

Vương Cẩm Trình cảm thấy đầu óc “Ầm” một thoáng, kéo nữ sinh kia một phen, sau đó gã liền nghe thấy một tiếng nổ thật lớn.

000

Dương Giản đang ở trong nhà chơi với cún con, đột nhiên nhận được điện thoại.

“A lô... Xin, xin hỏi là Dương Giản tiên sinh phải không...”

Giọng nói trong điện thoại kịch liệt run rẩy, Dương Giản còn có thể nghe thấy tiếng răng đập vào nhau “lách cách”.

“Là tôi, xin hỏi ai vậy?”

“Vương, thầy Vương...” Người trong điện thoại còn chưa nói xong liền “Oa” một tiếng bật khóc.

Dương Giản kinh hoàng, sau đó lại chậm rãi nặng nề.

“Cậu bình tĩnh một chút, rốt cuộc sao lại thế này?” Dương Giản trầm giọng hỏi.

“Thầy Vương hiện tại ở bệnh viện... Sấy, lò sấy nổ mạnh...”

Dương Giản cảm thấy có cái gì thoáng qua trước mắt, khiến hấn vầng đầu hoa mắt, cơ hồ đứng không vững.

“Bệnh viện nào?”

Hắn nghe thấy chính mình còn có thể bình tĩnh hỏi chuyện, thế nhưng cảm giác lại giống ý nghĩ rời khỏi thân thể.

Sau khi hắn nghe được địa chỉ, cúp điện thoại, cầm ví, xuống lầu lái xe.

Lúc này đây hắn lái xe so với ngày trước đều phải nhanh hơn một chút, so với ngày trước cũng cẩn thận hơn một chút.

Lúc đến bệnh viện, bên ngoài phòng cấp cứu một đầy một đám sinh viên còn mặc đồ thí nghiệm, Dương Giản kéo một người hỏi: “Vương Cẩm Trình thế nào?”

Sinh viên kia mang theo biểu cảm bị hù sợ, nói: “Đang, đang cấp cứu...”

Có một bác sĩ vội vàng đi tới, sinh viên kia lập tức nhào qua, nói: “Bác sĩ! Bệnh nhân bên trong tiếp xúc thuốc thử hoá học dài ngày, lượng thuốc mê các bác sĩ dùng phải tăng thêm!”

Bác sĩ nhìn cậu ta một cái, gật đầu, sau đó đi vào trong.

“Tôi là người phụ trách trong trường của Vương Cẩm Trình, xin hỏi có phải là Dương Giản tiên sinh không?”
Rốt cuộc người giống như giáo viên đã tới, kéo Dương Giản qua một bên, “Bởi vì Vương Cẩm Trình đến người liên hệ khác là anh, cho nên tôi đã bảo sinh viên gọi điện thoại bảo anh đến.”

Người này đơn giản kể lại sự việc đã qua, Dương Giản sau khi nghe xong, hỏi: “Thương tích của cậu ấy thế nào?”

Trong mắt thầy giáo kia hiện lên sự bối rối trong khoảnh khắc, chỉ đáp là: “Chảy rất nhiều máu.”

Dương Giản quay đầu, trông theo cánh cửa cuối hành lang, không nói lời nào.

Bọn Tạ Khánh lập tức cũng chạy tới, Dương Giản chỉ từ từ nhắm hai mắt, tựa vào tường đứng không nhúc nhích.

“Tại sao lại như vậy?” Nghiêm Tích xông lên trước nắm chặt Dương Giản, lớn tiếng hỏi.

Dương Giản mở to mắt, lạnh lùng nhìn y.

“Cậu nói đi! Đến giờ sao cậu vẫn không thêm quan tâm như thế!”

Dương Giản một phen đẩy y ra: “Tôi [bad word] quan tâm, chẳng lẽ cậu quan tâm?”

Tạ Khánh vội vàng đỡ Nghiêm Tích, kéo y sang một bên, nói: “Bình tĩnh chút đi.”

Dương Giản lại tựa vào tường, nhắm mắt lại.

“Cẩm Trình nhất định không có chuyện gì.” Tạ Khánh nói với Nghiêm Tích, sau đó nhìn An Đạt, mà cậu đang nghiêm mặt phờ phạc.

Cho đến khi bác sĩ chính thức đi ra thông báo Vương Cẩm Trình thoát khỏi nguy hiểm, đám sinh viên luôn luôn chờ đợi mới thở phào nhẹ nhõm mà ngồi xuống, có một nữ sinh “Oa” một tiếng khóc lên.

Dương Giản rốt cuộc cũng rời khỏi mặt tường, chậm rãi ra ngoài bệnh viện.

Đến khi gió lạnh thổi qua, hắn mới biết hắn đổ không ít mồ hôi.

Tạ Khánh đi tới, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Cậu xem, đừng nói tôi già mồm, đời người có rất nhiều khả năng bad ending, bình thường được chút gì đó, nhắm một mắt mở một mắt đã trôi qua rồi. Nếu nói tình cảm ở nơi này, có gì không thể hòa hợp?”

Dương Giản nhìn hắn thật sâu, Tạ Khánh cười nói: “Không nên hoài nghi, cậu còn cơ hội có happy ending.”

“Vậy sao?” Dương Giản rốt cuộc mở miệng nói chuyện, thanh âm lại khàn khàn.

Chờ con đường này đi đến cuối, có lẽ chính là kết cục hoàn mỹ.

Ngày Vương Cẩm Trình xảy ra sự cố, Vương Thủ Ninh đang ở nước ngoài, sau khi cậu trở về, lao vào trong bệnh viện, thấy Dương Giản, bật người nhào đến: “Vương Cẩm Trình đâu!”

Dương Giản nói: “Không việc gì, chỉ có điều vẫn tĩnh.”

Vương Thủ Ninh thân thể mềm nhũn, muốn ngồi phịch xuống lòng Dương Giản, Quan An Viễn theo ở đằng sau tóm cậu dậy một cái.

Dương Giản nhìn Quan An Viễn, nói: “Hai người đi về trước đi, Vương Cẩm Trình có tôi chăm sóc, từ nơi khác trở về chắc vẫn rất mệt.”

Quan An Viễn thấy bọn họ ở trong này cũng không giúp đỡ được gì, liền gật đầu, sau đó bảo Vương Thủ Ninh: “Chúng ta về trước, ngày mai lại đến.”

Vương Thủ Ninh gật gật đầu.

Dương Giản nhìn theo hai người cùng nhau rời đi, quay lưng vào tầng hồi sức. Đẩy cửa phòng bệnh ra, thấy Vương Cẩm Trình nằm trên giường bệnh.

Hắn gặp qua đủ kiểu dáng vẻ của Vương Cẩm Trình, song chưa từng thấy loại này.

Suy yếu nằm ở trên giường, trên người cảm đầy ồng, trên đầu băng gạc quấn quanh. Dương Giản bất kể thế nào cũng chẳng cách nào đem Vương Cẩm Trình trên giường bệnh cùng Vương Cẩm Trình bình thường liên hệ tới nhau.

Dương Giản lấy miếng khăn ướt, thấm bờ môi của gã.

Ngoại trừ da dễ bắt thịt những bộ phận tổn thương bên ngoài, phổi và khí quản cũng có tổn thương. May mắn lúc ấy lò sấy không nổ tan tành, những người khác phòng thí nghiệm ở gần nên bị thương ngoài da cũng đã lành. Nhưng vì Vương Cẩm Trình do kéo nữ sinh kia, xông tới chính diện, cho nên trực tiếp tiếp xúc ở cự ly gần rồi va đập.

Thiếu chút nữa người này liền ở trên lưng mọc hai cái cánh một mạch thẳng thiên.

Nghĩ đến đây, Dương Giản đã cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

Thật là không thể chịu nổi.

Đột nhiên thấy rất buồn cười.

Này trước kia luôn là một người vững chắc, hiện tại xem ra, sinh mệnh và sức khỏe ở phía trước sao tính được.

Hắn ngồi bên giường, lấy tay đỡ lấy đầu, nhìn Vương Cẩm Trình chật vật, nói: “Mau bình phục để đứng dậy nào.”

000

Tuy rằng người nhà Vương Cẩm Trình đều ở nước ngoài, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, Dương Giản cảm thấy cần phải báo tin cho người nhà dù một chút cũng được.

Di động của Vương Cẩm Trình lúc sự cố đã đi tong, Dương Giản đến nhà Vương Cẩm Trình lục lọi nửa ngày mới tìm ra số điện thoại, gọi điện sang nước ngoài.

Người nhà Vương Cẩm Trình lập tức liền đưa ra quyết định, để anh trai Vương Cẩm Trình lập tức về nước.

Kỳ thật cả nhà Vương Cẩm Trình từ lớn tới bé đã sớm quen biết Dương Giản, lúc Dương Giản còn là thiếu niên hay đến nhà Vương Cẩm Trình ăn cơm, sau đó cả nhà họ Vương đều đi Mỹ, Dương Giản có đôi khi sang Mỹ công tác, cũng tiện đường thăm họ.

Khi Vương Cẩm Trình tỉnh lại, bác sĩ y tá còn có Dương Giản đều vây quanh ở trước mặt gã.

Gã dường như không thể mở to mắt, ánh mắt thực rồi rạc.

Bác sĩ kiểm tra một chút, nói với Dương Giản: “Kế tiếp chính là quá trình khôi phục.”

Dương Giản rốt cục cười cười, vừa mệt mỏi vừa vui mừng.

Vương Cẩm Trình chớp mắt môi dưới, Dương Giản ghé sát vào gã, nhẹ giọng hỏi: “Muốn cái gì sao?”

Vương Cẩm Trình chỉ có thể phát ra khí suy yếu, Dương Giản cố sức nghe, vẫn nghe không ra gã đang nói cái gì.

Vương Cẩm Trình bặm riết không buông muốn nói chuyện, đổi lại y tá lại gần nghe, y tá nhíu mày, chần chờ lặp lại: “Từ... Mạn... ?”

Dương Giản sửng sốt.

Từ Mạn là ai?

Chờ đến khi Dương Giản biết ai là Từ Mạn, hắn cơ hồ đỡ khóc đỡ cười. Lại vừa buồn cười, vừa đau lòng.

Mặc dù có đám Tạ Khánh hỗ trợ, nhưng chỉ có Dương Giản có thời gian nhiều nhất, một mình hắn chăm sóc Vương Cẩm Trình có đôi khi cũng kham không nổi. Lúc sau có anh trai Vương Cẩm Trình đến liền đỡ hơn nhiều.

Bất kể nói thế nào, thời gian trôi đi, Vương Cẩm Trình đúng là khỏe lên.

Chờ Vương Cẩm Trình hồi phục đến có thể dựa vào giường chậm rãi nói chuyện, thì học trò của Vương Cẩm Trình đến thăm.

Dương Giản giữ lại ở cửa phòng bệnh, mặt lạnh, gọi: “Sinh viên Từ Mạn, cô vào trước đi.”

Một nữ sinh đứng ra, ánh mắt đỏ rưng rưng, của một biểu cảm đã khóc nay lại muốn khóc.

Dương Giản tránh sang một bên, nữ sinh tên Từ Mạn tiến vào phòng bệnh, gào khóc một tiếng: “Thầy Vương!”

Dương Giản chưa khép chặt cửa, tiếng nói bên trong truyền ra.

Sau đó sinh viên trước cửa đều nghe đến ngây người.

Wang Cẩm Trình vẫn còn rất yếu, nhưng gã dứt quãng trên giảng giải từ phía trên, giảng về người, rồi từ người giảng đến mọi sự vạn vật. Đọc theo con đường không nghĩ qua là có thể đạt con kiến đến phát tán ra ý thức trách nhiệm xã hội, tiếp tục phóng đại thành ảnh hưởng của nhân loại đối với thế giới phát triển.

Gã nói mãi khi cần phải nghỉ, sau lúc nghỉ vẫn tiếp tục giảng, thanh âm khàn khàn và lại càng ngày càng nhỏ, khiến cho người nghe xong bực bội muốn chết.

Sinh viên Từ Mạn một bên khóc một bên nghe, vừa nói: “Thầy Vương, rất xin lỗi, em sai rồi, lần sau em nhất định sẽ thử thử nước để xem có phải a-xê-tôn không, sau đó sẽ tạo phúc cho xã hội tạo phúc cho nhân loại tạo phúc cho toàn bộ vũ trụ! Thầy đừng nói nữa! Thầy tức giận cũng đừng dằn vặt chính mình mà!”

Dương Giản đi vào, bảo với Vương Cẩm Trình: “Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Sau đó rót một chén nước ấm cho Vương Cẩm Trình, giúp đỡ gã, để gã từ từ uống hết.

Đồng sợ hãi đứng ở cửa, Dương Giản hướng bọn họ vẫy tay, họ mới dám vào.

Đôi mắt Từ Mạn khóc thành quả đào, Vương Cẩm Trình uống nước xong lúc sau rốt cục nói: “May mắn thầy phản ứng nhanh, nếu nổ đến em, hủy hoại lung tung, sau này không gả đi được.”

Từ Mạn vừa khóc vừa đáp: “Không sao cả, thầy Vương, nếu như sau này thầy không cưới được vợ, em gả cho thầy!”

Mấy sinh viên bên cạnh nghe xong muốn cười, lại sợ ồn đến người bệnh, đành im lặng cào tường.

Dương Giản chậm rãi nhướn mày, sau đó cầm lấy cái chén Vương Cẩm Trình vừa uống qua nước, uống một ngụm hết chỗ nước còn lại.

Từ Mạn trông thấy cảnh này, lui về phía sau ba bước, vội vàng nói: “Em lại sai rồi, vừa nãy cái gì em cũng chưa nói!”

“A a, nhưng chúng em nghe thấy.” Các nam sinh thiếu nhạy bén bắt đầu ồn ào.

... Người trẻ tuổi thật là có sức sống mà.

Dương Giản nhìn thấy đám nhí đồng này, tìm cơ hội, ra khỏi phòng bệnh.

Đại khái là nói nhiều lắm, Vương Cẩm Trình khi học sinh về rồi liền lập tức ngủ. Dương Giản thở dài, ngồi bên cạnh gã.

Ít nhiều nhờ Quan An Viễn, phòng Vương Cẩm Trình nằm chính là phòng bệnh đơn, có thể để một người ở lại trông.

Tuy rằng có thể gọi người giúp, nhưng Dương Giản cảm thấy cái loại quan hệ tạo dựng từ tiền bạc, chung quy vẫn thiếu chút gì đó.

Bất quá, thật đúng là. Cùng học sinh một chỗ, cho dù mệt chết đi, còn nhiều lời như vậy, chỉ có điều từ sau khi gã tỉnh, thời gian cả hai ở chung nhiều như vậy, gã vẫn chưa nghiêm túc nói chuyện với hắn trong chốc lát.

Dương Giản có chút buồn bực.

Được rồi, dù cho bản thân chẳng lẽ cũng sẽ vội vàng một lần, nhưng vẫn phải chờ gã khỏe hẳn rồi nói sau. Sau khi Vương Cẩm Trình khá lên một chút, vì thế mà bắt đầu tự do sai bảo Dương Giản.

“Dương Giản, tôi muốn uống nước.”

“Được được.”

“Dương Giản, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Vâng, lão gia.”

“Dương Giản, giúp tôi gọt táo đi.”

Dương Giản chống hông, lạnh lùng nhìn gã, nhưng sau đó xoay người lấy một quả táo từ trong rổ, cầm lấy dao con ngồi bên giường gã bắt đầu gọt vỏ.

Vương Cẩm Trình cười híp mắt ngắm hán, nói: “Dương Giản, cậu thật hiền lành nha.”

Con dao trong tay Dương Giản dừng một cái, rồi lại tiếp tục lột vỏ.

Vừa mới gọt được một nửa, Vương Cẩm Trình lại có yêu cầu.

“Dương Giản, tôi muốn hôn cậu.”

Dương Giản ngẩng đầu, nhìn gã một lát, sau đó buông táo và dao xuống, ngồi bên mép giường của gã.

Vương Cẩm Trình nâng tay lên, tháo kính của hán xuống, đỡ lấy cổ hán, hôn môi của hán.

Dương Giản trong mắt lướt qua một tia dao động, sau đó hán nhắm mắt lại, hé miệng.

Miệng lưỡi quấn lấy nhau, từ lúc ban đầu mềm nhẹ đã có thêm chút vội vàng, hai bên tìm kiếm đối phương, không phân rõ là ai khiêu khích ai, ai nắm quyền chủ động, chính là hôn lại hôn, gần như ngậy ngất.

Vương Cẩm Trình chậm rãi lui lại, ngã xuống giường, thở gấp nói: “Hôn đúng là việc của sức khỏe.”

Dương Giản vuốt ve bờ môi gã, rồi bảo: “Cậu cũng vẫn có rất nhiều thời gian để chậm chậm hôn mà.”

“A? Với ai?”

“Cậu nói thử xem.”

Vương Cẩm Trình nheo mắt lại: “Dương Giản tôi muốn làm tình.”

Dương Giản nhướn mày, lần này, hán cự tuyệt gã: “Chuyện này. . . Tương lai còn dài.”

Vương Cẩm Trình mỉm cười, nói: “Dương Giản, nên nói một chút cho tôi biết đi.”

Trong nháy mắt đó, Dương Giản cảm thấy có cảm giác kì quái, cổ họng như có cái gì muốn toát ra. Có lẽ hán cũng bị Vương Cẩm Trình lây bệnh, có một kiểu muốn kể ra nguyện vọng.

Có một số việc quả thật muốn nói rõ ràng.

“Chó đâu?”

Vấn đề thứ nhất về cún con.

“Gửi nhờ chỗ Thủ Ninh.” Dương Giản trả lời.

“Ồ, vậy Quan An Viễn thăm rồi.”

Dương Giản gật đầu đồng ý, là hán cố tình.

Sau đó là trầm mặc ngắn ngủi.

“ . . . Ngày đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Vấn đề thứ hai.

“Ngày đó?”

Vương Cẩm Trình hít sâu một hơi: “Cậu có hiểu tôi đang chuyện gì không?”

“À.” Dương Giản bình thản đáp, “Ngày đó, mấy đồng sự thân nhau bảo muốn tới nhà tôi chơi, tiện thảo luận vài việc. Cái nhau nên không có cơ hội gọi điện cho cậu, cũng không biết cậu lại về sớm.”

“Vậy tên kia. . .” Vương Cẩm Trình tạo ra một biểu cảm ghê tởm, “Tên lỏa thể kia?”

“Cái gì mà lỏa thể.” Dương Giản liếc gã một cái, “Cậu ta không may, trong tiểu khu có người sơn lan can ban công, thùng sơn rơi xuống, đổ vào người cậu ta. Dù sao cũng ở nhà, tôi phải để cậu ta đi tắm chứ.”

“Vậy tại sao trên người hắn nhiều dấu vết bắt lương như vậy!”

“Bắt lương chính là cậu ấy, người ta một mình toàn sơn, chà xát tẩy rửa một chút cũng có thể bị cậu hiểu lầm.”

“ . . .” Vương Cẩm Trình khó chịu quay đầu đi, “Nói như vậy, ngày đó còn có mấy người khác ở nhà sao?”

“Cậu nói coi? Vì thế tất cả mọi người đều chứng kiến tôi cùng một phần tử bạo lực ở chung một chỗ.”

“ . . . Cậu ngang nhiên công khai.”

Dương Giản không có gì khê động khoe miệng: “Dù sao người trong đó đã biết, tôi cũng không tính gạt họ. Sau này là người cần làm việc với nhau, nhân phẩm của họ tôi đều hiểu rõ. Hơn nữa đều ra ngoài gây dựng sự nghiệp, còn cần cẩn thận nghiêm túc, sẽ rất mệt mỏi.”

“A?” Vương Cẩm Trình kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, “Cậu, cậu không phải từ chức sao?”

Dương Giản gật đầu: “Tôi từ chức, sau khi từ chức thì cùng đám đồng sự kiêm bạn bè kia chuẩn bị cùng nhau mở công ty.”

Vương Cẩm Trình thất kinh: “Cậu gạt tôi?”

“Thế cậu tưởng thật hả?”

Vương Cẩm Trình không biết nên tức giận hay nên buồn bực.

Nghĩ cũng biết là hắn ăn nói ba hoa, Dương Giản làm sao có thể để bản thân bị vây hoàn cảnh ủy khuất này. Nhưng quan tâm sẽ bị loạn mà, hiểu không?

Dương Giản rốt cục mỉm cười.

“Cậu là đồ biến thái, lần nào chỉ có người khác khó chịu mới có thể khiến cậu vui mừng.” Vương Cẩm Trình lên án.

Dương Giản thu hồi nét cười, lần nữa cầm lấy quả táo và dao gọt hoa quả, nói: “Tôi chính là người như thế.”

Vương Cẩm Trình ngây người.

“Ích kỷ, giả dối lại ham hưởng lạc.” Dương Giản tỉ mỉ quan sát Vương Cẩm Trình, nói, “Sẽ khiến cho không ai có thể chịu được.”

Vương Cẩm Trình nhú mày: “Nói đùa gì vậy, tôi quen cậu đã mười lăm năm.”

Dương Giản lắc đầu, sau đó bắt đầu gọt táo: “Quen biết dù sao cùng ở chung một chỗ không giống nhau.”

Vương Cẩm Trình đưa tay, giữ chặt hắn: “Nếu cậu vì chuyện lần trước mà canh cánh trong lòng, tôi sẽ vì cậu giải thích, tôi cũng đã quá vội vàng.”

Dương Giản cúi đầu, động tác trên tay không ngừng, nói: “Cậu không cần xin lỗi. Nếu không phải do hành vi trước của tôi, cũng sẽ không khiến cậu sinh ra bất an. Nhưng ngay cả như thế, ngày đó tôi cũng chẳng có suy nghĩ ân hận. Chẳng qua —— “

Hắn không ngừng đầu, tiếp tục gọt vỏ: “Nếu như ngay cả cậu cũng không tin tưởng tôi, tôi chẳng biết mình nên đi tiếp thế nào.”

Vương Cẩm Trình ngẩn người.

Gã nghi ngờ bản thân có phải vì nổ mạnh khiến lỗ tai sinh ra vấn đề không, nảy sinh việc nghe nhầm.

Đây là lần đầu. . . Lần đầu Dương Giản ở trước mặt gã nói ra lời nói mang theo hàm ý yếu thế.

Bởi vì quả táo lúc trước gọt một nửa, nên phần kia có điểm thâm, Dương Giản lấy dao gọt sạch phần bên ngoài bị ô-xy hoá.

Vương Cẩm Trình trông thấy động tác của hắn, vẫn là cảm thấy không chân thật.

Ngón tay thon dài cầm con dao gọt trái cây mang theo ánh sáng lạnh lẽo, nhưng bất khả tư nghị (khó tin) lại khiến người ta cảm thấy an bình.

Dương Giản nghe gã không có phản ứng, trong lòng có phần xót xa.

Hóa ra vẫn là không được, tựa như còn muốn tiếp tục dần vật.

Hắn đem quả táo đã gọt vỏ xong xuôi cắt thành miếng, đặt vào đĩa, rồi bảo: “Nhanh ăn đi, lại bị ô-xy hoá sẽ không tốt. Về mặt này, cậu hắn là hiểu hơn tôi.”

Vương Cẩm Trình vẫn không nói chuyện.

Dương Giản đem đĩa đặt trên chiếc tủ đầu giường, nói: “Muốn ăn thì ăn đi, tôi ra ngoài trước đã”

Vương Cẩm Trình chỉ là nhìn hắn chăm chú.

Cho đến giờ, Vương Cẩm Trình đều cảm thấy rất tủi thân, yêu một người, hoặc nghĩ đến một người, lại cần trả giá bằng cố gắng gian khổ như vậy.

Nhưng hiện tại, gã cảm giác mình cũng là người xấu, nhìn xem, ép Dương Giản đến mức này.

Người đàn ông ích kỷ, giả dối lại ham hưởng lạc này, bởi chính gã không chọn lựa tin tưởng hắn mà đau lòng.

Dương Giản đợi xem chốc lát, vẫn là đứng dậy, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn lại Vương Cẩm Trình một lần.

Vương Cẩm Trình thấy hắn chậm rãi đi về phía cửa, nghĩ, lại muốn quay lại một lần sao?

Lại một lần nữa cho nhau phỏng đoán, lại một lần nữa để nhau dò xét, lại một lần nữa khiến nhau tổn thương?

Nghĩ đến đây, Vương Cẩm Trình trong lòng căng thẳng.

Từ bỏ rồi, cũng đã chạy tới bước này.

Khi Dương Giản vừa đặt tay lên cửa, nghe thấy Vương Cẩm Trình gọi hắn: “Dương Giản.”

Hắn chậm rãi xoay đầu lại, thấy Vương Cẩm Trình ngoắc ngoắc tay về phía hắn: “Lại đây.”

Thái độ thật là đầy kiêu ngạo.

Vương Cẩm Trình kiên nhẫn đợi, giống như đợi một năm ánh sáng.

Không đúng, một năm ánh sáng là một đơn vị khoảng cách, thân là nghiên cứu sinh khoa học tự nhiên gã lại có thể phạm vào sai lầm kiểu này.

Trong lúc Vương Cẩm Trình sám hối sai lầm của bản thân, Dương Giản rút cục di chuyển.

Hắn lại từ từ trở lại, Vương Cẩm Trình mỉm cười, duỗi hai cánh tay ra, nói: “Dương Giản, tôi yêu cậu.”

Dương Giản ôm cổ gã: “Đồ ngốc, tôi sớm đã biết rồi.”

Vương Cẩm Trình cảm giác, vật rất khó khăn để có kia đã nằm trong lòng bàn tay, vì thế gã vĩnh viễn không muốn buông tay.

9. Chương 9:

Chuông điện thoại vang lên, Dương Giản ngẩn người, không nhắc máy.

Cho đến khi vang thêm vài tiếng, hần mới quệt mồ hôi trên trán, nghe điện thoại.

“A lô, Dương Giản đây.” Tiếng người trong điện thoại đặc ý lại thích thú, Dương Giản cảm thấy buồn cười, liền hỏi: “Làm sao, tôi lập tức tới bệnh viện đây.”

Vương Cẩm Trình cười nói: “Thế nên mới gọi cho cậu, để cậu mang chút đồ ăn ngon vào đây.”

Dương Giản giễu cợt: “Chỉ nghĩ đến ăn thôi.”

“Được rồi được rồi, anh trai ở cạnh người, quả thực là địa ngục, việc này không thể cứ để như vậy được, cậu qua giải cứu tôi đi.”

“Vết thương của cậu còn chưa khỏi hoàn toàn, đương nhiên phải ăn kiêng, đừng có như con nít nữa.”

“Tôi sẽ giống con nít, sẽ làm nũng với cậu!”

“... Để tôi đi tìm bác sĩ, kiểm tra xem não bộ của cậu có còn lại di chứng không.”

Lại chuyện trò linh tinh một lát, Dương Giản rốt cục dứt ra, để hần còn mang canh vào, Vương Cẩm Trình mới vui sướng bye bye.

Dương Giản cúp điện, thở dài. Trong khoảng thời gian này hần luôn sợ nghe tiếng chuông điện thoại, sợ rằng lại nhận điện thoại như ngày đó, có một thanh âm nghẹn ngào, nói với chính gã, Vương Cẩm Trình đã xảy ra chuyện.

Sự sợ hãi trong thoáng đó còn là ký ức mới mẻ, giống như nhớ tới trước đây, hần đang đi học, đột nhiên có người đến lớp gọi hần ra ngoài, sau đó đứng ở hành lang báo với hần, cha mẹ gặp nhau rồi tai nạn xe, tử vong tại chỗ.

Thực cảm thấy được cả bầu trời sụp đổ xuống, có lẽ hần không nghĩ rằng bản thân sẽ lại trải qua lần nữa.

Nếu lúc ấy Vương Cẩm Trình xảy ra chuyện gì không hay, chính mình chỉ sợ sẽ điên mất.

Thế nhưng hần vẫn nắm được một tia hi vọng. Người báo tin cũng không nói Vương Cẩm Trình đã chết, hần tự nhủ với bản thân, phải bình tĩnh, còn chưa tới lúc tuyệt vọng.

Hần không biết làm sao mình đến được bệnh viện, hần cảm giác khi đó bản thân tách thành hai nửa. Một nửa bình tĩnh chạy tới bệnh viện, hỏi thăm thương thế của Vương Cẩm Trình, cùng bọn Tạ Khánh nói chuyện.

Còn một nửa khác bất lực ngồi trong góc tối âm u của cõi lòng, ôm đầu, tan vỡ... Bật khóc.

Nghiêm Tịch trách mắng bình tĩnh của hần. Nhưng nếu nói không biểu hiện bình tĩnh, cái nửa bị che giấu bí mật kia sẽ bộc lộ ra ngoài. Một nửa yếu đuối, miễn cảm, mong ngóng Vương Cẩm Trình.

May thay hần vẫn còn lý trí mà hần luôn tự kiêu nhất, lẳng lặng chờ đợi trước cửa phòng phẫu thuật, tự nói với chính mình, không được hoảng sợ, không sao đâu, nếu lúc này hần suy sụp, Vương Cẩm Trình tỉnh lại sẽ cười nhạo hần.

Khi tin Vương Cẩm Trình thoát hiểm truyền đến, bước chân hần nhẹ bẫng, vô tri vô giác, nhưng thật là tốt quá...

Hần không tìm được mà cảm tạ ông trời, không đoạt lại điều quan trọng của hần.

Chăm sóc Vương Cẩm Trình thì nhìn thấy gương mặt ngủ say của gã, nắm lấy ngón tay gã lộ ra. Dương Giản vui mắt trong lòng bàn tay gã, yên lặng mà đôi mắt ướt ươn ướt. Thế nên hần mới biết bản thân yêu người này đến cỡ nào.

Cái gì là dò xét, cái gì là kiêu ngạo đều đi chết đi, chỉ có người này ở bên cạnh thì tốt rồi, nếu người ấy không còn tin tưởng thì tự mình sẽ giải thích cho người ấy nghe là được, về điểm này lòng tự trọng của bản thân thực rất ngu ngốc. Không có Vương Cẩm Trình quan trọng, hần có thể chấp nhận bị nghi ngờ, cũng

có thể chấp nhận lời đồn đãi nhằm hí, thậm chí không được yêu cũng không sao cả, đúng là không cách nào tha thứ.

Dương Giản day day huyết thái dương, vào phòng bếp xem canh trong nồi hầm, nghĩ thầm hẳn là không tệ lắm đâu.

Vẫn có thể có cơ hội đưa canh cho tên ngu ngốc kia, thực là một loại ân huệ.

Dương Giản dùng bình giữ nhiệt đựng canh, xách đến bệnh viện, vừa lúc anh trai Vương Cẩm Trình ở đó.

“A Giản, vất vả cho cậu rồi.” Vương anh áy náy nói.

“Không sao đâu không sao đâu, cậu ấy cam tâm tình nguyện mà.” Vương Cẩm Trình nằm trên giường bệnh lên tiếng.

Dương Giản cười híp mắt: “Dù sao hiện tại em cũng không đi làm, rảnh rồi nên không sao cả.”

Wương Cẩm Trình trở mình mắt trợn trắng.

Dương Giản nói tiếp: “Em tới là ổn rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Wương anh đứng dậy, nói: “VẬY được, thằng nhóc này cũng nhanh khỏe thôi, nếu cậu không có thời gian thì cũng không cần đến.”

“Này này, nói cái gì cơ, anh không đến cũng được, cậu ấy thì không được thể.” Vương Cẩm Trình ở một bên nói.

Wương anh trừng gãi liếc mắt một cái: “Tiểu tử thú vị.” Sau đó anh quay lại bảo Dương Giản, “Dù sao cậu còn phải dây dưa cả một đời cùng nó, mấy ngày nay cũng không cần vội.”

Dương Giản: “...”

Wương anh đi rồi, Dương Giản đến bên cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống Vương Cẩm Trình, hỏi: “Cậu cùng anh trai nói những chuyện gì?”

Wương Cẩm Trình khinh thường đáp: “Còn muốn tôi kể sao? Người nào có mắt đều thấy được, là ai muốn sống muốn chết khi tôi gặp tai nạn.”

Dương Giản cười: “A? Là ai đó?”

Wương Cẩm Trình có ngu nữa cũng biết sắc mặt Dương Giản không tốt, vội vàng chỉ chỉ bình giữ ấm: “VẬY cái gì đây? Ăn ngon không?”

Dương Giản thở dài: “Chờ đến khi cậu xuất viện có lẽ đã biến thành heo.”

Wương Cẩm Trình nổi giận: “Đây còn không phải là do cậu ép!”

“Hả?” Dương Giản nhú mày, lấy lại bình giữ ấm, “VẬY cậu đừng ăn nữa.”

“Đừng đừng, cứ để tôi biến thành heo đi.”

Wương Cẩm Trình tha thiết mong chờ nhìn bình giữ nhiệt, Dương Giản đến gần gã, cười lạnh một tiếng, đưa tay sờ xuống dưới gối gã.

Wương Cẩm Trình lập tức trắng mặt, vội vàng ngăn cản hẳn, nhưng vẫn chậm một bước.

Dương Giản lấy ra một gói thuốc lá, nói: “Vừa đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc lá, anh trai cậu rất chiều cậu rồi.”

Wương Cẩm Trình cười hì hì, nói: “Không nhịn được.”

Dương Giản trầm ngâm. Hẳn biết, kiêng kị nhất khi cai thuốc là hút lại, muốn bỏ thuốc sẽ càng khó, miễn bàn đến loại hút thuốc nhiều năm như Vương Cẩm Trình.

Song hẳn vẫn bảo: “Bỏ đi... Một lần cuối cùng thôi.”

Vương Cẩm Trình trông thấy dịu dàng trong mắt hắn, nghĩ thầm, nếu cậu thường xuyên nhìn tôi như vậy, hơn cả bỏ thuốc, muốn mạng của tôi cũng được.

Chẳng qua Vương Cẩm Trình ngoài miệng sẽ không tỏ ra yếu thế, làm bộ như chẳng bằng lòng: “Vậy cậu cần cho tôi nhiều đồ ngon.”

Dương Giản thấy Vương Cẩm Trình vui mừng khắp khối ôm lấy cái bình, ngồi xuống mép giường bệnh.

“Oa, đậu tương hầm chân giò.” Vương Cẩm Trình lấy muối múc chân giò lên gặm, sau đó say sưa hứng thú húp canh, vừa húp vừa hỏi: “Mua ở hàng nào vậy, mùi vị không tệ.”

Dương Giản cười nói: “Chính là cửa tiệm ở tiểu khu.”

“Hử? Sao ngày trước thấy không có ngon như vậy?”

“Hiện tại cậu thành heo, đương nhiên cảm thấy cái gì ăn cũng ngon.”

Vương Cẩm Trình xù lông.

Dương Giản ngồi trên ghế, hơi hơi híp mắt xem, cười khê một tiếng.

Vương Cẩm Trình trực ngoắc ngoắc mà nhìn vào hắn.

Dương Giản nghiêng đầu một chút, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Vương Cẩm Trình cười: “Nhìn cậu. Mắt kính của cậu sẽ phản quang.”

Bởi vì như vậy, diện mạo xinh đẹp này càng thêm chói mắt. Vương Cẩm Trình hướng Dương Giản vươn tay, Dương Giản nhắc kính, để sang bên. Dương Giản nhẹ rử mắt xuống, khóe miệng nhếch lên, Dương Giản kiểu này thật sự khiến người ta khao khát.

Vương Cẩm Trình cắn lên khóe miệng của hắn, hàm hàm hồ hồ nói: “Khi nào mới có thể ra viện, thực là chết ngạt tôi rồi.”

Dương Giản cười nhẹ: “Không ra viện cũng được mà.”

Vương Cẩm Trình hơi hơi mở to hai mắt. Dương Giản cười đẩy gã nằm lại trên giường, sau đó đứng dậy, bước ra cửa, khóa lại, sau đó lại chậm rãi quay về.

Thần thái Dương Giản tự nhiên, trước sau đều cười, tao nhã khiến Vương Cẩm Trình có ảo giác hắn cùng gã không chung một thế giới.

Đáng giận, rõ ràng là cùng nhau lớn lên, nhưng bất luận là khi chất hay suy nghĩ của người này đều không giống mình.

Dương Giản bước tới giường bệnh, hướng Vương Cẩm Trình cười: “Cậu đã bình phục đến mức có thể vận động mạnh chưa?”

Vương Cẩm Trình ôm lấy eo hắn, cũng cười: “Vẫn chưa đâu, làm sao giờ, vậy phải làm phiền cậu rồi.”

Ánh mắt Dương Giản đảo qua quần áo bệnh nhân rộng rãi của gã, cúi xuống áp môi lên cổ gã, thở dài nói: “Đôi khi thực muốn cắn đứt cổ của cậu.”

Vương Cẩm Trình cả kinh, bảo: “Ghét tôi như vậy sao?”

Không phải ghét, chỉ là không biết nên làm thế nào bây giờ, nghĩ nếu cắn đứt cổ gã, sẽ không phiền lòng như vậy.

Dương Giản hừ một tiếng, dù sao hắn chính là loại người kỳ quặc lại lập dị, kiểu suy nghĩ này cũng chẳng có gì lạ.

Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, kéo hắn qua, hôn hắn. Cắn chết gã cũng được, dù sao hiện tại gã chỉ muốn hôn hắn, và làm tình.

Đầu lưỡi tiến vào trong miệng đối phương, mơn trớn hàm răng, sau đó quấn lấy đầu lưỡi đối phương. Tiếng nước dính dính thực tình sắc, nhưng lại làm tâm tình Vương Cẩm Trình rất tốt.

Trong khi hôn Vương Cẩm Trình chiếm quyền chủ động, Dương Giản cũng không nghĩ tới việc đoạt lại, nhưng tay thì thăm dò dưới quần áo bệnh nhân của Vương Cẩm Trình, sờ soạng hai bên, nghĩ thầm mấy ngày này đồ tốt đổ vào không ít, rốt cuộc cũng mập lên, da dẻ cũng sờ rất thích.

Chỉ có điều tên ngọc nữ này, mỗi ngày ăn đồ hắc nấu, còn hỏi mua ở đâu.

Dương Giản nghĩ đến đây thì tức giận, mò lên nụ hoa của gã, nhéo một cái.

“A!” Vương Cẩm Trình rời khỏi môi Dương Giản, kêu một tiếng.

Dương Giản mỉm cười: “Kêu lên cũng giống làm thịt heo.”

Wương Cẩm Trình một phen vén quần áo Dương Giản lên, nói: “Kêu thế nào cơ? Cậu làm mẫu cho tôi nghe.”

Bắt đầu từ bả vai, từng chút từng chút lộ ra, lồng ngực trắng trẻo điểm xuyết hai chấm nhỏ, thực là mê người. Vương Cẩm Trình cũng không còn bình tĩnh, giữ chặt hông hắc áp vào người gã, môi cắn cắn đường nét mềm mại bờ vai của hắc.

Dương Giản rút cuộc chăm sóc cơ thể hắc, chủ động nâng eo, tự mình vươn ngón tay ra giúp mở rộng thân thể.

Wương Cẩm Trình trông thấy hắc nhẹ nhàng nhú mào, đôi mắt rũ xuống, phía dưới lay động, cảm giác chỗ kia của mình muốn bùng nổ.

Dương Giản đỡ lấy tính khí của Vương Cẩm Trình, tự mình ngồi xuống. Khoảnh khắc kết hợp, hai người đều bật ra một tiếng thở kinh ngạc.

“Mẹ nó, thực thích.” Vương Cẩm Trình thở gấp.

Dương Giản trừng mắt liếc gã một cái, đồ dã man này, thực sự là giảng viên đại học sao?

“Tự mình chuyển động, được không?” Vương Cẩm Trình xoa nắn hông và eo hắc, đúng là yêu không buông tay. Cậu nhỏ của gã cứng rắn chôn trong thân thể hắc, dường như muốn hòa tan, nghĩ đến người này từ nay về sau là của mình, nửa dưới càng thêm hưng phấn.

Cảm giác được vật trong cơ thể càng thêm lớn, Dương Giản rên rỉ một tiếng, một tay vịn chặt vai Vương Cẩm Trình, một tay chống xuống giường, eo chuyển động lên xuống. Vương Cẩm Trình mê đắm ngắm nhìn ánh mắt Dương Giản dần dần ướt át, làn da cũng dần dần nhiễm hồng. Gã nắm lấy phân thân của Dương Giản, khuấy động, hài lòng nghe thấy tiếng rên rỉ không thể kìm nén của hắc.

Động tác Dương Giản càng ngày càng vô lực, không thể duy trì bản thân mà ngã xuống người Vương Cẩm Trình, Vương Cẩm Trình đỡ lấy hông hắc, dồn sức thẳng tiến về phía trước.

“A...” Dương Giản vui chặt vào cổ Vương Cẩm Trình, ghé vào bên tai gã thở gấp rên rỉ: “Đáng chết... Uhm...”

Wương Cẩm Trình cúi đầu, thấy hắc nhấp nhô vai trần sáng lấp lánh theo chính mình, nhịn không được gia tăng lực đẩy, nhìn đường cong pháp phồng kia càng thêm kịch liệt.

Trong phòng bệnh hết thấy đều không khổng chế được, có thể đã lâu lắm chưa được gần gũi, hơn nữa lần này vừa xuất hiện chuyện như thế, hai người đều khao khát đối phương, muốn đem đối phương lẫn vào máu thịt mình, muốn khiến đối phương vì chính mình mà điên cuồng.

Thời điểm tính khí Dương Giản rốt cục đầu hàng phun ra tinh khí, Vương Cẩm Trình đồng thời cũng hưng hăng xuất tinh trong thân thể hắc. Hai người yên tĩnh hít thở, một lát sau, Vương Cẩm Trình muốn rút ra, bị Dương Giản ngăn lại. Hắc lấy giấy ở đầu giường, lau sạch sẽ dịch trắng trên người Vương Cẩm Trình, tự mình đứng dậy xử lý phía sau thật cẩn thận.

Wương Cẩm Trình có chút đau lòng: “Rất muốn ra viện mà.”

Dương Giản nói: “Vậy mau dưỡng lành cơ thể đi.”

“Kỳ thật hiện tại đã bình phục tương đối tốt rồi.”

“Còn phải kiểm tra một lần cuối nữa.” Dương Giản nói.

Vương Cẩm Trình không cam lòng ôm lấy Dương Giản, vùi đầu trước ngực hắn nói: “Thật là rất muốn trở về, muốn cùng cậu trải qua thế giới của hai người.”

Khóe miệng Dương Giản nâng lên. Người này, từ sau khi thổ lộ, không hề tiếc việc bày tỏ tình yêu của bản thân, trong lúc vô tình sẽ nói ra những lời ngọt ngào, mặc dù có chút khó chịu, nhưng Dương Giản cũng rất thích.

Yêu tôi nhiều hơn một chút nữa đi, mang kiểu ý nghĩ học sinh tiểu học này, Dương Giản lại hôn lên môi Vương Cẩm Trình.

“A, vì sao hả, vì sao xuất viện vẫn không thể ở cùng cậu chứ.” Vương Cẩm Trình gãi gãi tóc.

“Bởi vì người nhà cậu muốn về nước.” Dương Giản mặt không đổi sắc giải đáp.

“Cậu đúng là vô tâm vô phế. Người nhà trước hết vì lo cho cậu mới về nước, còn oán hận này oán hận nọ.” Nghiêm Tích cười nhạo.

“Có đồng tính không nhân tính.” Vương Thủ Ninh phụ họa.

“Đúng mà, ngay cả người nhà cũng không cần.” Vương anh giả vờ lau lau nước mắt.

Vương Cẩm Trình bị nói đến không dám ngắt đầu, chỉ có điều gã thấy đội ngũ khổng lồ bọn họ đều tới đón gã ra viện, Vương Cẩm Trình không khỏi tự sướng mà nghĩ, nhân duyên của gã thật tốt.

“A, phải đưa cậu ấy về thẳng sao? Tôi còn tưởng rằng cần đi ăn cơm nhĩ, không được ăn tiệc, chúng mình còn tới làm gì, Tiểu Đạt Đạt?” Tạ Khánh hỏi An Đạt.

An Đạt đáp: “Chúng mình về đi.”

“Này... này...” Vương Cẩm Trình khinh thường nhìn Tạ Khánh, “Không nên chẳng nề tình như vậy chứ.”

“Tiểu Trình vậy cậu cùng các bạn đi ăn cơm đi, anh mang đồ về nhà trước.” Vương anh đề cập đến đồ dùng mang vào bệnh viện trong tay.

Vương Cẩm Trình biết anh trai để bọn họ có thời gian riêng, liền gật đầu, nói: “Đợi chút để Dương Giản đưa em về là được rồi.”

Sau khi Vương anh tạm biệt, mấy người kia liền sôi nổi thảo luận xem đi nơi nào ăn cơm.

Vương Cẩm Trình giật giật khóe miệng, nói: “Còn nói tôi vô tâm vô phế...” Ném một người bạn vừa mới xuất viện qua một bên, đều chỉ lo ăn.

Dương Giản cười: “Được rồi, cậu cũng chớ làm bộ, cậu cũng muốn đi mà.”

Vương Cẩm Trình đảo mắt: “Kiêng mới là đồ đàn.”

Sau lúc tiệc tàn, đám khốn nạn kia không nề tình lập tức rã đám, Dương Giản vừa cười, vừa lái xe, Vương Cẩm Trình ngồi bên cạnh hắn cắn nhai liên miên: “Vì sao phải tôi phải trả tiền? Tôi vừa mới thoát khỏi thân phận bệnh nhân mà.”

Dương Giản nói: “Đây là chi phí cậu khiến họ lo lắng.”

Vương Cẩm Trình liếc mắt một cái nhìn Dương Giản, nói: “Còn cậu? Cậu có lo không?”

Dương Giản hừ một tiếng: “Cậu cứ nói xem?”

Vương Cẩm Trình cười lên rồi áp sát: “Tôi biết, cậu lo đến muốn sống muốn chết, Dương Giản, cậu thừa nhận đi, cậu không có tôi không được.”

Dương Giản đẩy gã ra, nói: “Đừng có tự sướng, chớ chọc tôi, tôi còn lái xe.”

Mặc dù như thế, Vương Cẩm Trình vẫn đắc ý ngó ra ngoài cửa sổ khe khẽ hát.

Ồng ồ... Dương Giản lặng lẽ mỉm cười.

Vương Cẩm Trình bởi vì nguyên nhân người nhà về nước, nên ở tại phòng nhỏ trong nhà. Lần này Dương Giản ném cho gã một hộp kẹo cao su, bảo, lúc muốn hút thuốc thì nhai kẹo.

Vương Cẩm Trình ôm “Kẹo cao su tình yêu”, cười nói: “Nhất định không phụ kỳ vọng, bỏ thuốc thành công.”

Dương Giản không phải chăm sóc gã, muốn đến nhà Vương Thủ Ninh đón cún con về.

Vương Thủ Ninh tự nhiên là luyến tiếc, về mặt Quan An Viễn lại mang biểu tình để nó đi thôi, để nó đi thôi.

Dương Giản trong lòng buồn cười không chịu được, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc bảo: “Thủ Ninh thích như vậy, có muốn nuôi một con không?”

Ánh mắt Vương Thủ Ninh lập tức sáng lên, Quan An Viễn sắc mặt tối sầm.

Dương Giản trong lòng cười lớn, mang theo cún nhỏ kia nghênh ngang rời đi.

Cún nhỏ rời khỏi nhà Vương Thủ Ninh, cũng không có cảm xúc lưu luyến, chính là kì quặc như trước xoay tới xoay lui trong lòng Dương Giản. Dương Giản đem nó đặt vào thùng giấy, tiếp tục để trên ghế lái phụ, hung tợn nói với nó: “Dọc theo đường đi nếu mày gây chuyện nhất định phải chết.”

Cún con khinh thường chìa mõng vào hần. Dương Giản vỗ mõng nó một cái, khởi động xe.

Hần vừa lái xe, vừa liếc bên cạnh, sợ cún chạy mất. Có điều lại nhắc, rốt cuộc tên của nó là gì nhỉ...

Cuộc sống Dương Giản đồng dạng trôi qua, Vương Cẩm Trình mỗi ngày đều gọi điện thoại tới, nói mấy câu nhớ cậu muốn chết.

Dương Giản không hề ra ngoài ăn cơm hay gọi đồ ăn, hoàn toàn tự mình động tay nấu nướng, tay nghề thật ra đã càng ngày càng thuần thục.

Mỗi lần Vương Cẩm Trình trong điện thoại gào khóc muốn gặp hần, hần đã nghĩ nhanh dọn về đây đi, đồ ngốc, tôi nấu cơm cho cậu ăn. Đáng tiếc người nhà của gã vẫn đợi đến qua hết năm, Dương Giản cũng không thể quấy nhiễu người ta hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

Có lẽ là thực sự lớn tuổi rồi, trước kia cảm thấy không có gì, hiện tại lại cảm thấy có phần cô quạnh.

Chỉ tự trách mình cha mẹ đã qua đời quá sớm. Dương Giản thở dài, đeo vòng cho cún, xách dây thừng dẫn cún ra ngoài.

Đi xuống lầu, quả nhiên lại là một đồng phụ nữ vây quanh: “Thật đáng yêu nha, cún con này.”

Dương Giản biết phục thiện đứng nguyên tại chỗ, xem cún nhỏ bị người ta trêu chọc.

Cún con ai oán nhìn Dương Giản, lên án hành vi phóng túng vô đạo đức của hần. Dương Giản nhú mày, không để ý tới đôi mắt nhỏ bi phẫn của nó.

“Tiểu Dương, tên con cún này là gì?” Một dì hỏi.

Dương Giản cười đáp: “Vẫn chưa nghĩ ra ạ.”

“Lớn như vậy mà vẫn chưa có sao.”

Vì người nào đó luôn luôn áp ứng thôi.

“Không bằng gọi Hao Thiên Khuyển đi, ha ha ha.” Có người lên tiếng, tất cả mọi người bật cười.

Chính là Dương Giản cảm thấy không đáng cười chút nào. Chờ các vị cô dì chị gái chơi đùa một lúc xong, hần mới tiếp tục dắt cún tản bộ.

Nửa đường nhận được điện thoại của Vương Cẩm Trình.

“A lô, cậu đang ở đâu đấy?”

Dương Giản đáp: “Ở trong tiểu khu đất chó.”

“A? Tôi đã về rồi, cậu lại đi vắng. Cụ thể ở nơi nào, tôi đi tìm cậu.”

Dương Giản nhìn đài phun nước trước mặt, nói: “Ở chỗ đài phun nước.”

“Ok, cậu chờ nhé.”

Một lát sau, Vương Cẩm Trình tới đây, gã vừa thấy Dương Giản dắt cún con, liền vui vẻ, chạy tới sờ sờ đầu, cùng nó nói chuyện: “Tên nhóc này lớn vậy.”

Cún nhìn Vương Cẩm Trình một lát, sau đó chạy đi, trốn sau Dương Giản.

“...” Vương Cẩm Trình thực sự chịu đả kích.

“Cậu sinh mà không nuôi, nó tự nhiên không thân với cậu.” Dương Giản lạnh lùng chỉ ra.

Vương Cẩm Trình há mồm, muốn nói cũng không phải tôi sinh, nhưng vẫn cảm thấy được có chút áy náy, đành bảo với nó: “Sau này tao sẽ cho mày ăn ngon.”

Dương Giản túm túm dây xích, nói: “Chúng ta trở về đi.”

Vương Cẩm Trình đứng thẳng người: “Được.”

Dương Giản vừa đi, vừa hỏi: “Sao lại rảnh mà qua đây? Không phải ở nhà tiếp cha mẹ sao?”

Vương Cẩm Trình cười hì hì đáp: “Chẳng phải vì nhớ cậu sao?”

Dương Giản hừ một tiếng.

“Cậu đừng nghi ngờ.” Vương Cẩm Trình nói, “Nghĩ đến lòng tôi đều đau mà.” Gã ôm tay Dương Giản, áp vào ngực chính mình, “Cậu sờ xem.”

Dương Giản khinh thường rút tay lại, nói: “Ban ngày ban mặt, tôn trọng chút coi.”

Vương Cẩm Trình cười ha ha, trang nghiêm một dáng địa chủ ác bá trêu chọc phụ nam đảng hoàng.

“Nói thực, cậu chuẩn bị ăn Tết thế nào rồi?” Vương Cẩm Trình hỏi.

Dương Giản lơ đãng trả lời: “Cũng giống mấy năm qua thôi.”

“Hả? Cái gì!” Vương Cẩm Trình quát to, “Không cho phép!”

Dương Giản hoảng sợ, mới hậu tri hậu giác nghĩ đến những năm trước bản thân đều là theo chân một đám người không có việc gì bước sang năm mới ở trong quán rượu. Đại khái là quá mức cô đơn, vì thế thời điểm đêm giao thừa càng điên cuồng, Dương Giản nhớ tới chuyện phóng đăng trước kia, lại cảm nhận được... Thực sự dường như đã qua mấy thế hệ.

Dương Giản cười cười nói: “Tôi quên rồi, thôi được, tôi thành thành thật thật ở nhà xem tiệc liên hoan cũng được.”

Vương Cẩm Trình nói: “Cậu không cần lừa tôi.” Gã do dự một lát, thật cẩn thận bảo, “Về đến nhà tôi đón năm mới đi.”

“Hả?” Dương Giản dừng bước.

Vương Cẩm Trình cũng dừng lại theo hắn.

“Tôi thay mặt cả nhà, mời cậu đến nhà tôi ăn Tết.” Vương Cẩm Trình cười nhẹ.

Dương Giản híp mắt, xuyên qua thấu kính nhìn Vương Cẩm Trình, tựa hồ có điểm không thực.

“Dù sao nhà tôi từ trên xuống dưới đều biết tôi là gay, hiện giờ ổn định, họ cũng vui vẻ đón nhận, hơn nữa vốn dĩ cậu cũng quen với họ rồi phải không, tốt rồi, qua đây đi qua đây đi.”

Người đối diện còn lải nhải linh tinh.

“Câm miệng.” Dương Giản.

Vương Cẩm Trình ghen hờn mà câm miệng.

Dương Giản cúi đầu. Kỳ thật chẳng qua là vì ngực hắn nơi kia đột nhiên vỡ tung, trong lòng sợ hãi, hắn lấy đầu ngón chân nhẹ nhàng đá đá cún con bên cạnh, đáp: “Cũng được, khi nào đây?”

Vương Cẩm Trình cười ha hả: “Dương Giản, chừng nào thì cậu mới có thể không khó chịu như vậy.” Gã một phen giữ chặt cánh tay Dương Giản, nói, “Hiện tại thu dọn một chút, qua nhà của tôi ở đi.”

Dương Giản bị gã kéo đi.

Đột nhiên cảm giác bản thân có lẽ bắt đầu bị gã lôi kéo từ mười lăm năm trước. Gã luôn ở trước mặt mình, thoát nhìn có chút lỗ mãng, nhưng thật ra là vì mình mà vượt mọi chông gai. Vương Cẩm Trình kéo Dương Giản, Dương Giản kéo cún con, một mạch chạy về đích.

“Gâu gâu ~” A, vẫn còn chuyện.

Dương Giản kéo Vương Cẩm Trình lại, hỏi: “Này tóm lại nó tên là gì?”

Vương Cẩm Trình đột nhiên nhăn nhó, ấp úng đáp: “Việc này, bởi vì đồng nghiệp đem chó cho tôi kháng kháng đòi nó phải mang họ của cô ấy, cho nên nó họ Mạc...”

“Sau đó thì sao?” Dương Giản có dự cảm không ổn.

Vương Cẩm Trình gãi gãi đầu, nói: “Gọi nó Hao Thiên đi...”

Tôi biết ngay mà. Dương Giản mang theo ý nghĩ như vậy, nhét cún thẳng vào tay Vương Cẩm Trình, lạnh lùng nói: “Sau này cậu nuôi đi.” rồi đi sải bước về đằng trước.

“Ấy ấy, chậm một chút, Dương Giản! Xứng với cậu hơn mà.” Vương Cẩm Trình một bên dắt cún cún không nghe lời, một bên đuổi theo Dương Giản. Dương Giản xụ mặt, đi tới đi lui, lại thấy buồn cười.

Nhìn lại, rõ ràng cún kia chẳng mua nợ Vương Cẩm Trình, sống chết không đi theo gã. Vương Cẩm Trình một hồi luống cuống tay chân.

Dương Giản cuối cùng cười thành tiếng.

Mọi người thường nói, lãng tử hồi đầu* kim bất hoán (kẻ hư biết hối lỗi quý hơn vàng).

Dương Giản quay đầu lại, liền trông thấy tình yêu.

10. Chương 10: Ngoại Truyện 1

Vương Cẩm Trình thấy một bàn đầy đồ ăn, há to miệng.

“Muối sắp bay vào.” Dương Giản nhắc nhở gã.

Vương Cẩm Trình im lặng: “Mùa này làm gì có muối.” Gã khó chịu chỉ chỉ bát đĩa, hỏi: “Đều là cậu làm hả?”

“Vừa nãy cậu có thấy tôi gọi đồ ăn ngoài sao?”

Vương Cẩm Trình kinh hãi.”Dương Giản... Cậu là thiên tài...” Vương Cẩm Trình vẫn ngơ ngác.

Dương Giản nhìn gã rồi hỏi: “Sao nào? Không đáng ăn à?”

“Ăn! Tôi ăn!” Thực là rơi lệ đầy mặt nha, không nghĩ tới lúc sinh thời còn có thể ăn đồ Dương Giản làm.

Dương Giản chống cằm, chờ gã đánh giá.

Vương Cẩm Trình cảm động nói: “Mỹ vị cực phẩm nhân gian.”

Dương Giản hừ một tiếng. Dù sao khó ăn cũng sẽ bị bảo là ngon, Dương Giản chẳng hi vọng nhiều.

“Sau đó cậu đã biết làm cơm sao?” Vương Cẩm Trình trong mắt ánh tia mong đợi.

Dương Giản cắn nhẹ môi, nói: “Xem qua đi.” Thấy bảo công việc quá mệt mỏi, ai ngờ là nấu cơm.

Mặc dù thế, Vương Cẩm Trình vẫn rất phấn khởi.

Thế nhưng, hiển nhiên gã đã nhầm lẫn tình hình. Lúc gã lại đối mặt với một bàn đầy đồ ăn thì mặt mũi trắng bệch.

“Vì sao... Lại là mấy món này...”

Dương Giản thần nhiên nhìn gã một cái, nói: “Bởi vì tâm tình tôi không tốt.” Hắn nghĩ một lát, hỏi, “Tôi làm cơm ăn ngon không?”

Vương Cẩm Trình nào dám trả lời không thể ăn, nói: “Ăn ngon ăn ngon.”

“Tốt lắm, ăn hết đi.”

“...” Ai tới cứu gã...

“Này...” Dương Giản đẩy đẩy người ở trên.

Vương Cẩm Trình gặm cổ hần, tay lặn vào bên trong quần hần.

“Ah... Từ từ...”

Vương Cẩm Trình cởi áo sơ mi hần ra, hai mắt tỏa sáng.

Hai gò má Dương Giản phồng hồng, đôi mắt như nước. Vương Cẩm Trình thở hổn hển muốn chuyển động.

Dương Giản đột nhiên chặn đầu gối trước lồng ngực gã, chỉ vào con cún đang ngửa đầu bên giường xem họ, nói: “Có người nhìn.”

Vương Cẩm Trình lặng đi một chút, nói: “Nó không phải người.”

“Nhưng thấy là lạ.” Dương Giản bảo, “Có cảm giác xấu hổ vì bị nhìn trộm.”

“...” Cậu mà lại có cảm giác xấu hổ sao, thực là kỳ quái.

Vương Cẩm Trình ở trong lòng cười nhạt, ngoài miệng lại không dám nói, đành phải nói với nó: “Tiểu Thiên Thiên, thiếu nhi không nên, tự mày vào phòng bếp bới thùng rác tìm đồ ăn đi.”

Hao Thiên mở to đôi mắt ướt sũng nhìn gã vẩy vẩy đuôi.

Vương Cẩm Trình đầu toàn mồ hôi, nói: “Nếu mày không đi, tao sẽ dùng vũ lực.”

Hao Thiên chẳng những không đi, ngược lại chân trước đặt lên sô pha, liếm một cái vào bên hông lộ ra của Dương Giản.

Vương Cẩm Trình hóa đá.

Dương Giản đưa tay xoa xoa đầu nó, nói: “Ngoan, tự mình đi chơi đi.” Hao Thiên liền ngoan ngoãn ngồi trong phòng bếp.

Vương Cẩm Trình buồn bực, đây chính là sự chênh lệch.

Dương Giản cười dùng đùi cọ cọ hạ thân của gã, hỏi: “Còn muốn tiếp tục không?”

Ánh mắt Vương Cẩm Trình ánh mắt càng thêm thâm sâu: “Đương nhiên.”

Thỉnh thoảng Vương Cẩm Trình vẫn muốn hút thuốc. Đó là đương nhiên, bỏ mười mấy năm, trên đường lại quay lại một lần, cai thuốc thật sự không dễ dàng.

Thời kì muốn hút thuốc thật sự gian nan, trong lòng giống như bị mèo cào. Dương Giản nhìn thấy vành mắt đen của Vương Cẩm Trình, đôi khi nghĩ thực sự là thuốc lá mà, để gã hút cũng được.

Nhưng vẫn sẽ không cam lòng, gã thật sự hút rất nhiều, nếu phóng túng với gã, lần này có thể chân chính thay đổi gã, phổi cũng đã hút thành đầy lỗ. Dương Giản nghĩ, thế nào mới có thể rời lực chú ý của gã đây. Cuối cùng chỉ nghĩ ra phương pháp rất bất đắc dĩ.

Vì thế, mấy ngày kia, Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản đều thiếu chút nữa tỉnh tấn nhân vong.

Vương Cẩm Trình ghé vào lòng Dương Giản, thở dốc, Dương Giản nâng cánh tay vô lực, sờ sờ tóc gã, hỏi: “Còn muốn hút thuốc không?”

Vương Cẩm Trình áp mặt vào ngực hắn, đáp: “Không muốn, không còn sức nữa.”

Dương Giản cười, trượt xuống, để sát vào bờ môi gã, dịu dàng hôn: “Thực là đứa bé ngoan.”

Vương Cẩm Trình trừng hắn, một lát sau cũng đưa đầu lưỡi ra, vừa hôn hắn vừa nói: “Không có cách, đối với tôi mà nói, Dương Giản so với thuốc lá càng khó từ bỏ.”

Part4: Đúng thế, gã là một thầy giáo

Vương Cẩm Trình này, rất hay cậy mạnh, tùy tiện ném đồ vật thất lạc, cũng có thể đánh người vào bệnh viện, có đôi khi nói chuyện rất du côn, hơn nữa... Thích đi giày đá bóng. Dù sao ngấm thế nào cũng không giống thầy giáo.

Nếu gã theo con đường nghệ thuật, đại khái còn có khả năng gọi gã là phong cách tự nhiên, nhưng gã vẫn cứ là một phó giáo sư hóa học.

“Trước khi cậu học ngành hóa học, tôi vẫn cho rằng muốn làm hoá học đều là đầu đội mũ chóp, cầm một cây gậy trộn qua trộn lại trong nồi.” Dương Giản nói với gã.

Vương Cẩm Trình im lặng: “Đó là thầy mo mà.”

Có một lần Dương Giản nảy ra ý nghĩ nông nổi muốn đến trường Vương Cẩm Trình đón gã, được cho hay thầy Vương đang ở trên lớp. Hắn hỏi cụ thể phòng học, chậm rãi đi tới, từ cửa sau bước vào phòng học.

Vương Cẩm Trình ở trên bục giảng, miễn cưỡng giảng bài, sinh viên ở dưới cũng miễn cưỡng nghe, Dương Giản nhìn thấy sinh viên phía sau gục xuống rất nhiều... Đây chính là tình trạng gã đi dạy sao?

“Nguyên tử điện tiến vào vị trí này, sau đó tách vỏ ngoài ra, phản ứng này gọi là...” Trên bục giảng Vương Cẩm Trình đột nhiên dừng lại, hỏi: “Chương trước tôi đã nói qua, còn ai nhớ rõ nào?”

Sinh viên dưới lớp lập tức tỉnh táo, bắt đầu lật sách.

Vương Cẩm Trình cười cười: “Cậu ngồi hàng cuối cùng kia, cậu trả lời xem nào?”

Mọi người quay đầu lại, thấy một người đẹp trai đi giày tây cuối hàng, rõ ràng không phải sinh viên.

Dương Giản chống cằm, biết là gã chỉ mình, chậm rãi mỉm cười, nói: “Em không biết, thưa thầy.”

Vương Cẩm Trình làm bộ nhú mày: “Vậy cũng không được, để tôi dạy bù riêng cho em.”

Vào buổi tối, Vương Cẩm Trình ôm cổ Dương Giản, kéo hắn lên trên giường, cắn tai hắn rồi nói: “Thầy đến dạy em đây.”

Dương Giản lườm gã một cái.

11. Chương 11: Ngoại Truyện 2

Chuyện là bắt đầu từ ngày đó Dương Giản như thường lệ dắt Hao Thiên nhà bọn hắn đi dạo.

Dương Giản vẫn rất chú trọng thể xác và tinh thần của cún cưng được khỏe mạnh, có thời gian ngày nào hắn cũng dắt chó ra ngoài tản bộ.

Kết quả, được nửa đường, bạn nhỏ Hao Thiên đột nhiên chạy về phía trước, Dương Giản bị nó kéo đi, kinh hãi, quả nhiên là ngày thường phải cho ăn nhiều lắm, sức lực sao lại lớn như vậy.

Con chó ngu ngốc nhà mình dừng lại trước một con khác, hướng về phía con cún kia thất nơ bướm hắn là một cô nàng cún mà vẫy đuôi.

“= =#” hóa ra là trông thấy mỹ nữ cún.

“Ai nha, chú cún nhỏ này thật đáng yêu.” Chủ nhân của mỹ nữ cún kia cũng là một mỹ nữ, nàng cười khen ngợi Tiểu Hào Thiên, ánh mắt lại nhìn thẳng vào Dương Giản.

Dương Giản cũng cười nói: “Cũng được cũng được.” Sau đó vội vàng kéo dây thừng của Hào Thiên.

Nhưng con cún ngu ngốc kia chỉ một mực vẫy đuôi về phía mỹ nữ cún.

Mỹ nữ ngồi xuống, vuốt vuốt Hào Thiên, hỏi: “Anh chàng này tên là gì đây?”

Chó đương nhiên không trả lời, trả lời thì cô cũng chẳng biết, ôm ý nghĩ như vậy, Dương Giản giúp cún đáp: “Gọi nó Tiểu Thiên được rồi...”

Hào Thiên quay đầu lại trừng mắt nhìn chủ nhân nhà mình, không được tùy tiện bóp méo tên người ta.

“Tiểu Thiên này.” Mỹ nữ đưa cún nhà nàng đến trước mặt Hào Thiên, nói, “Em gái nhà tôi tên Phỉ Phỉ nha.”

“Gâu gâu ~” Hào Thiên thở ra cả đầu lưỡi. Sắc cầu a... Gia giáo không nghiêm rồi...

Mỹ nữ đứng lên, bảo với Dương Giản: “Tôi mới chuyển đến, tên là Phương Dao, xin được chỉ bảo thêm.”

Dương Giản trong lòng thở dài, đáp: “Tôi tên là Dương Giản.”

“Dương Tiễn?”

Dương Giản tính tình tốt: “Là đơn giản, Giản.”

“A.” Mỹ nữ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cười rộ lên.

Vì thế hai người trò chuyện, Dương Giản thái độ bình thản phụ họa lời nói của người đẹp, trên tay lại không ngừng kéo dây xích.

Đáng tiếc con cún kia chỉ vòng quanh Phỉ Phỉ tiểu thư nhà người ta, không chịu đi. Cho đến khi Phương tiểu thư không còn mấy hào hứng, dắt Phỉ Phỉ đi rồi, Khiếu Thiên mới thả cái đuôi xuống, ngoan ngoãn để Dương Giản kéo về nhà.

Từ đó về sau, Dương Giản dắt cầu đi dạo, tất sẽ gặp Phương tiểu thư. Gặp Phương tiểu thư, tất nhiên sẽ gặp cún cưng Phỉ Phỉ nhà nàng. Gặp Phỉ Phỉ, Hào Thiên tựa như hăng tiết, hẳn sẽ bị nó cản lại đứng nói chuyện phiếm. Thường xuyên qua lại, tình cảm giữa Hào Thiên và Phỉ Phỉ thật ra càng ngày càng tốt.

Khiến Dương Giản phát hiện ánh mắt Phương tiểu thư nhìn hn càng ngày càng lóng lánh, hẳn quyết định.

“Sau này cậu dắt cầu đi dạo.” Dương Giản nói với Vương Cẩm Trình.

“A?” Vương Cẩm Trình lấp bắp kinh hãi, “Nó không nghe lời tôi mà.”

“Mặc kệ.” Dương Giản ném lại hai chữ rồi nghênh ngang rời đi.

Wang Cẩm Trình vẽ mặt đau khổ, bảo với Hào Thiên: “Mày đừng có chạy lung tung nha, mày mà xảy ra chuyện gì, ba Dương nhà mày sẽ đem tao làm thịt.”

Wang Cẩm Trình dắt chó ra ngoài, vừa mới hoàn hảo bắt đầu, đột nhiên Hào Thiên như nổi điên chạy về phía trước.

Wang Cẩm Trình cực kỳ hoảng sợ: “Đứa nhỏ này không phải bị bệnh dại chứ?”

Chờ gã thấy Hào Thiên hướng về phía một con chó cái vẫy đuôi, lúc này mới ngộ ra. Ôi, xuân về hoa nở.

Phương tiểu thư vừa nhìn, hôm nay đã đổi người, sững sốt, trực tiếp hỏi: “Anh là ai?”

Wang Cẩm Trình buồn bực, hiện tại thịnh hành kiểu bắt chuyện vậy sao, rất thẳng thắn đáp: “Tiểu thư, tôi cũng không biết cô.”

Phương tiểu thư nháy mắt mấy cái, hỏi: “A, thật ngại, tôi nói là bình thường đều thấy Dương Giản dắt chó đi dạo.”

Vương Cẩm Trình đột nhiên thông suốt, nghĩ thầm, được, Dương Giản, sau lưng tôi dụ dỗ gái đẹp nha.

Vương Cẩm Trình cười nói: “Tôi là em họ anh ấy.”

Vương Cẩm Trình vốn định gật đầu như vậy rồi cho qua là được rồi, thế nhưng Hao Thiên sống chết không chịu rời khỏi Phỉ Phỉ.

Gã rút cuộc cạy mạnh, kéo một cái, Khiếu Thiên bị kéo từng bước, nổi giận, quay đầu hướng Vương Cẩm Trình phẫn nộ sửa.

“Làm sao anh đối xử với cún cưng ác thế?” Phương tiểu thư nhú mày chỉ trích Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình tủi thân, gã cũng là không cẩn thận thôi... Đối phó với chó vẫn là Dương Giản thuần thực hơn.

Phương tiểu thư hôm nay không gặp được Dương Giản, vốn cũng rất thất vọng, nhìn thấy em họ “thay mặt” còn thô lỗ như vậy, nhất thời tâm tình không tốt, hỏi: “Dương Giản sao lại không tới?”

Lại là một kẻ bị Dương Giản mê hoặc, Vương Cẩm Trình thở dài: “Anh ấy rất bận, không có thời gian.”

Phương tiểu thư cũng buồn bực, vội vàng mang Phỉ Phỉ của mình đi. Hao Thiên đáng thương nhìn thấy Phỉ Phỉ bị mang đi, gâu gâu sửa cũng chẳng thắm vào đâu, sau đó đem toàn bộ tức giận trút vào người Vương Cẩm Trình, đối với gã sửa một trận, cũng chẳng nghe lời nữa.

Vương Cẩm Trình bất đắc dĩ.

Vài ngày sau, đều là Vương Cẩm Trình mang Hao Thiên ra ngoài tản bộ. Hao Thiên theo lệ thường thấy Phỉ Phỉ thì hướng tới, Phương tiểu thư lại trông thấy Vương Cẩm Trình thì trốn, kết quả chung quy Hao Thiên không cách nào tiếp cận Phỉ Phỉ.

Cho đến một ngày, Phương tiểu thư rốt cục nhịn không được, hỏi Vương Cẩm Trình: “Dương Giản... Cũng không đến sao?”

Vương Cẩm Trình muốn trợn trắng mắt, thế này cũng quá rõ ràng, liền du côn đáp: “Đúng vậy, anh ấy bận quá.” Gã cười cười, nói, “Cô cũng không cần nhắc tới tôi chút nào sao? Tôi cũng không tệ mà.”

Phương tiểu thư xấu hổ và giận dữ ôm cún đi. Vì thế Hao Thiên vừa mới đụng tới móng vuốt Phỉ Phỉ đã bị đẩy ra trở nên phẫn nộ, về đến nhà bỏ nhào vào người Dương Giản, cắn ống quần Dương Giản, trong mắt đầy nước, nói thế nào cũng không nguyện cùng Vương Cẩm Trình ra cửa.

Vương Cẩm Trình cũng nổi giận, nói với nó: “Người đàn bà kia vừa nhìn đã biết cô ta lợi dụng của chó nhà mình hấp dẫn mày, mục đích là quyến rũ ba Dương của mày. Mày là cún trong nhà, sao có thể bởi vì sắc đẹp mà ly gián tao và ba Dương của mày!”

Hao Thiên hướng Vương Cẩm Trình sửa: “Gâu gâu gâu gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu!”

“Ai...” Vương Cẩm Trình chuyển hướng Dương Giản xin giúp đỡ, “Cậu phiên dịch hộ.”

Dương Giản miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon, nói: “Nó bảo, vậy làm sao cậu có thể vì hạnh phúc của bản thân mà hi sinh hạnh phúc của nó.”

Vương Cẩm Trình đen mặt, nói: “Sau này cả nhà cấm xem phim lúc tám giờ!”

Dương Giản trừng mắt liếc gã một cái: “Nhà này cậu làm chủ hay là tôi làm chủ?”

Vương Cẩm Trình vội vàng đáp: “Đương nhiên là cậu làm chủ. Chẳng qua mọi chuyện cũng là bởi cậu, nếu không bởi khuôn mặt này của cậu rất đào hoa, sao có thể phiên toái như vậy.”

Dương Giản giận tái mặt: “Tâm là của người khác, tôi chẳng xen vào. Lẽ nào muốn tôi vĩnh viễn cũng không ra khỏi cửa?”

Vương Cẩm Trình trầm mặc, rốt cục ôm lấy Dương Giản, nói: “Được rồi, tôi ghen mà thôi, cậu cũng đừng mắng tôi.”

Dương Giản thở dài: “Chờ một ngày tôi già rồi, trên mặt toàn là nếp nhăn, không ai ngắm, khi đó cậu mới an tâm đi.”

Vương Cẩm Trình cười: “Khi đó, cũng chỉ có một mình tôi yêu cậu.”

Người này sẽ luôn luôn yêu hắn, từ ngày trước đến tận bây giờ, cho đến tương lai.

Dương Giản cũng ôm Vương Cẩm Trình, hạ tầm mắt xuống, cảm nhận tim đập trong lồng ngực gã.

Bất quá...” Cậu đừng có chỗ nào lúc nào cũng động dục! “Dương Giản tóm lấy bàn tay gã ở trong quần áo, nói.

Vương Cẩm Trình vô tội đáp: “Tôi chỉ động dục với cậu thôi.”

Trong lúc một qua hai lại, thời điểm muốn bùng cháy, trên chân Vương Cẩm Trình tê rần, lập tức biến sắc: “Chó thú! Không ngờ dám cắn tao!”

“Gâu gâu gâu gâu gâu gâu!”

Dương Giản nhíu mày: “Nó nói, cậu là sắc lang, cậu cứ tự mình vui sướng mặc kệ tôi.”

“Ô ô ô ô, gâu gâu gâu gâu...”

“Ô ô ô ô, tôi muốn gặp Phỉ Phỉ, Phỉ Phỉ ~ “

Vương Cẩm Trình quay đầu, nhìn Dương Giản: “Những lời này từ miệng cậu nói ra quái quái thế nào ấy...”

Dương Giản đẩy đẩy kính mắt: “Tôi chỉ phiên dịch mà thôi.”

Dương Giản nhắc ống quần Vương Cẩm Trình lên, thấy cũng không bị cắn rách da, trầm tư hạ xuống, thở dài: “Để tôi dắt đi.”

Vì thế vào một buổi hoàng hôn mỹ lệ, lại là thời điểm dắt chó, Dương Giản gặp lại Phương tiểu thư cùng Phỉ Phỉ nhà nàng.

Phương tiểu thư thấy Dương Giản, hiển nhiên rất vui vẻ: “Anh rốt cuộc đã tới.” Phương tiểu thư đỏ mặt nói, “Gần đây anh đag bận việc gì sao?”

Dương Giản cười cười đáp: “Gần đây tôi bị bắt đi xem mắt.”

Phương tiểu thư lập tức mặt mày biến sắc: “Xem mắt?” Nàng nôn nóng một chút, “Anh xuất sắc như vậy mà vẫn phải đi xem mắt sao.”

Dương Giản cười khổ một tiếng, thở dài: “Không có cách nào khác, tôi đến tầm tuổi này, nhưng vẫn chưa có bạn gái, người trong nhà sốt ruột.”

Phương tiểu thư ngẩn người, hỏi: “Vì sao lại không có bạn gái?”

Dương Giản hạ ánh mắt xuống, trầm mặc, chậm rãi trả lời: “Cũng không phải cố ý, nhưng chỉ có điều không thể quên được một người.”

Phương tiểu thư nhìn thấy vẻ mặt Dương Giản đau buồn, trái tim cũng tan vỡ, hỏi: “Là bạn gái trước kia sao?”

Dương Giản u buồn nhìn Phương tiểu thư, không nói gì. Nhưng Phương tiểu thư đã hiểu, ánh mắt này từng trải qua biết bao đau thương khiến đau lòng người.

Phương tiểu thư miễn cưỡng cười nói: “Anh nên bắt đầu cuộc sống mới, tìm kiếm tình yêu mới.”

Dương Giản nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi từng thử qua, nhưng mỗi lần lại là một lần thất bại, tôi nghĩ...” Dương Giản ngược mắt lên, sau mắt kính ánh sự dục dằn. “Có lẽ cả đời tôi cũng quên không được cô ấy.”

Phương tiểu thư thở dài, khịt khịt mũi: “Nếu anh mong muốn, tôi sẵn lòng nghe chuyện xưa của anh, giúp anh chia sẻ một chút.”

Nửa giờ trôi qua. Phương tiểu thư khóc đến hoa lê đầm mưa: “Thực cảm động, anh nhất định phải tiếp tục chờ cô ấy.”

Dương Giản gật gật đầu, xoa đầu Phương tiểu thư: “Cám ơn cô. Cô nhất định không được giống tôi, phải quý trọng người mình yêu.”

Phương tiểu thư khóc gật gật đầu.

Dương Giản ánh mắt nhìn lướt qua Phỉ Phỉ: “Song hiện tại có Tiểu Thiên cùng tôi, tôi cũng hài lòng.”

Phương tiểu thư lau lau mắt: “Đúng, anh nhất định phải thường xuyên đưa Tiểu Thiên đi chơi, để Phỉ Phỉ cùng nó.”

Dương Giản gật đầu, chân thành đáp: “Cám ơn cô.”

Dương Giản đưa tay bắt chéo sau lưng, đối với cái cây tạo thành hình chữ “V”.

Vương Cẩm Trình trốn trong bụi cây bùm chặt miệng Hao Thiên phẫn khích muốn lao ra, vẻ mặt xám xịt.

Sau đó, Phương tiểu thư quên đi Dương Giản, lựa chọn chúc phúc cho hần và người hần yêu. Từ đó về sau, Dương Giản cùng Vương Cẩm Trình luân phiên dắt chó tản bộ, mà Hao Thiên mỗi ngày được chơi cùng Phỉ Phỉ rất vui vẻ.

Thực là tất cả đều vui vẻ. Song có thật là thế này không?

Có một ngày, Phương tiểu thư đột nhiên ngượng ngùng nói với Dương Giản: “Em họ anh kỳ thật cũng rất đàn ông... Không biết anh ấy có bạn gái chưa?”

Dương Giản: “...”

Hao Thiên, con đường tình yêu của mày thực là gặp nghênh a.

12. Chương 12: Ngoại Truyện

“Giáo sư Vương.”

Vương Cẩm Trình quay đầu lại, nhìn thấy sinh viên nôn nôn nóng nóng chạy về phía mình.

Gã cười cười, nói: “Chậm một chút, hôm nay rất nóng.”

Sinh viên kia ngượng ngùng cười: “Giáo sư Vương, việc kia...”

Vương Cẩm Trình lập tức hiểu ý cậu ta, nói: “Nói đi, cần nâng thêm mấy phần.”

Sinh viên kia gãi gãi đầu, đáp: “Đạt tiêu chuẩn là được ạ...”

“Để lại tên và số hiệu môn học của cậu cho tôi.”

Sinh viên kia cảm động đến rơi nước mắt: “Giáo sư Vương thầy thực là quá tốt.”

Vương Cẩm Trình cười híp mắt nói: “Vậy à, năm nay người tốt giống như tôi cũng không nhiều lắm, có điều thời gian nghỉ hè cậu đến phòng thí nghiệm làm hai tuần đi.”

“Dạ?” Sinh viên sửng sốt.

Vương Cẩm Trình nhìn sinh viên kia “yêu thương” nói: “Trời cũng chẳng rơi bánh nóng miễn phí, sinh viên các cậu sống hơn hai mươi năm, sao lại không rõ đây?”

Nam sinh kia thực ủy khuất. Không phải sinh viên không rõ, chính là thầy giáo rất biến thái mà.

Vương Cẩm Trình đuổi sinh viên kia đi rồi, trở về văn phòng ngồi xuống, cầm lấy điện thoại nhấn số.

“A lô.”

Gã nghe thấy giọng nói trong điện thoại, khóe miệng nâng lên, nói: “Này, thân yêu.”

“... Cậu có biết hiện tại ở Mỹ là mấy giờ không?” Dương Giản ở đầu bên kia điện thoại trả lời.

Vương Cẩm Trình cười: “Tôi biết cậu không ngủ, hơn nữa ở văn phòng gọi điện thoại chẳng phải không mất tiền sao?”

Dương Giản trầm mặc: “Cậu đúng là không sửa được thói hư tật xấu của mình.”

Vương Cẩm Trình cười to: “Đời người cũng đã qua một nửa, sợ là không còn hi vọng sửa được.” Gã nói tiếp, “Khi nào thì về?”

Dương Giản đáp: “Ngày kia, chính là tôi sợ người nào đó rất nhớ tôi nên liều chết hợp công tác lại để về nước.”

“Chẳng lẽ cậu một chút cũng không nghĩ tới tôi?” Vương Cẩm Trình hỏi.

Dương Giản trong khách sạn ở Mỹ, nhìn xuyên qua cửa sổ sát sàn ngắm cảnh đêm bên ngoài, nói: “Cậu nói thử xem?”

Hắn nghe thấy tiếng cười trầm lắng của Vương Cẩm Trình, Vương Cẩm Trình nói: “Cho dù qua bao nhiêu năm, cậu vẫn một chút cũng không thẳng thắn thành khẩn.”

“Tôi cũng có thói hư tật xấu mà.” Dương Giản đáp lại.

Hai ngày trôi qua, Vương Cẩm Trình đi đón ở sân bay.

Gã thấy Dương Giản xa xa đeo một cặp kính râm đi tới, có vài phần khí chất của giới nổi tiếng làng giải trí.

... Người này bất kể bao nhiêu tuổi, đều nhất định phải để bản thân vẻ vang như vậy. Vương Cẩm Trình bắt đắc dĩ nghênh đón, kết quả thấy phía sau Dương Giản còn kèm theo một người, gã lập tức sững sốt, hỏi: “Sao cháu lại tới đây?”

Thiếu niên đằng sau Dương Giản vẻ mặt hưng phấn, dùng một hơi tiếng phổ thông kì quặc gọi Vương Cẩm Trình: “Chú nhỏ!”

Vương Cẩm Trình không hiểu ra sao mới nhìn qua Dương Giản, Dương Giản nhún nhún vai: “Trước khi tôi đi thì anh trai cậu gọi điện thoại tới, bảo Tiểu Bùi muốn sang đây, muốn trên đường tôi chú ý thẳng bé.”

“Vừa vặn trường có ngày nghỉ, cháu qua đây chơi thôi.” Vương Bùi vui tươi hơn hớn nói.

Vương Cẩm Trình xem Vương Bùi rõ ràng quá thừa sinh lực, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Cậu cháu này từ bé đã trưởng thành ở Mỹ, so với người Mỹ bình thường còn hoạt bát hơn, Vương Cẩm Trình sợ nhất phải đối phó với loại sinh vật dồi dào sức lực có lối suy nghĩ thẳng tắp, có thể Vương Bùi từ nhỏ còn đặc biệt bám lấy gã.

Vương Cẩm Trình bắt đắc dĩ dẫn hai người về nhà. Trong lòng oán trách anh gã, đem con trai để lại ở hang ổ của một đôi đồng tính luyến ái, cũng chẳng sợ con của mình học cái xấu.

Dương Giản về đến nhà, liền chạy vội tới bên cạnh con cún già. Hao Thiên từ lúc nhiều tuổi hơn, càng lúc càng lười, cả ngày không phải ăn thì chỉ nằm úp sấp, đi chọc nó, nó cũng chẳng quan tâm.

Nhưng nó mấy tuần không gặp Dương Giản, vẫn là rất nhớ chủ nhân của mình, bổ nhào vào lòng Dương Giản dụi dụi.

Vương Cẩm Trình ở một bên nhìn, cũng không biết là ăn dấm chua của người, hay là ăn dấm chua của chó.

Thu dọn xong một lát sau, Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản đưa Vương Bùi ra ngoài ăn cơm, may mắn anh trai và chị dâu ở nước ngoài còn giữ lại thói quen ẩm thực trong nước, Vương Bùi đối với đồ ăn Trung Quốc không bài trừ gì nhiều. Nhưng cậu nhóc nhìn thực đơn, thấy cái gì là lạ liền gọi cái đó, có món ngay cả Vương Cẩm Trình và Dương Giản cũng không ăn. Vương Cẩm Trình biết cho dù gọi cậu nhóc cũng không thể ăn được, vì thế nghiêm mặt không đáp ứng, Vương Bùi lộ ra biểu tình cầu xin, Vương Cẩm Trình liền bại trận.

Đáng hận nhất chính là, cuối cùng thừa lại một đồng thức ăn, Vương Bùi còn nói: “Thực là quá lãng phí.”

Vương Cẩm Trình đã muốn lật bàn ngay tại chỗ. Sau khi trở về, Dương Giản cùng Vương Búi bị lệch múi giờ, hai người xem tv đến khuya, Vương Cẩm Trình một mình trong phòng ngủ chờ Dương Giản, chờ mãi liền ngủ mất.

Trong ánh trăng mờ, cảm giác giường nặng xuống, gã xoay người ngăn lại người bên cạnh, nhắm mắt lại rồi cắn, hàm hồ nói: “Muốn đến chết rồi.”

Dương Giản cúi đầu cười, đưa tay sờ thân dưới của gã, hỏi: “Nơi này muốn tôi sao?”

Vương Cẩm Trình mở mắt ra, tà tà cười: “Toàn thân trên dưới đều muốn cậu.” Gã chậm rãi chuyển động hông, cọ vào tay Dương Giản.

Dương Giản rút tay lại, đánh xuống mông gã, nói: “Càng già càng dâm dăng.”

Vương Cẩm Trình hừ một tiếng: “Đều là đôi chồng già, còn mất tự nhiên cái gì.” Nói xong liền lột áo ngủ trên người Dương Giản.

Dương Giản nâng nâng eo, để gã thuận tiện cởi bỏ quần áo, đưa môi lại gần, hai người hôn cùng một chỗ. Bàn tay Vương Cẩm Trình trượt trên người Dương Giản, quả thực là thích không buông tay.

Gã cũng thấy không hiểu sao lại như vậy, rõ ràng là cơ thể quen thuộc đến không thể quen hơn nữa, nhưng mỗi lần lại không hề chán, ngược lại càng muốn nhiều hơn. Thích hẳn bị chính mình khơi dậy phản ứng, cúi đầu thở gấp ái muội hoặc đỏ hồng khuôn mặt, ngay cả run rẩy nhỏ cũng yêu đến tột cùng.

Gã trượt xuống, ngâm bộ vị Dương Giản đã hơi ngẩng đầu, trước sau nhả ra nuốt vào.

“Uhm...” Dương Giản ấn đầu gã xuống, ngón tay luồn vào tóc gã, theo tiết tấu khẩu giao của gã chậm rãi vuốt ve.

Vương Cẩm Trình nhả thứ trong miệng ra, xuống phía dưới liếm hai túi nhỏ, sau đó nâng eo Dương Giản lên, hướng nơi bí mật của hắn cười ra chút khí. Dương Giản run rẩy, Vương Cẩm Trình lại càng cười thành tiếng, Dương Giản giãy dụa muốn đứng lên, Vương Cẩm Trình đỡ lấy bắp đùi của hắn, đem đầu lưỡi đặt ở nơi chật chội đó mà tiến vào.

“Á...” Thứ gì đó mềm mại chui vào nơi kia, ướt át trắng mịn, so với thân thể trên càng kích thích, trong lòng chấn động càng thêm mãnh liệt, khó chịu vặn vẹo eo, Dương Giản nhắm mắt lại, ngửa đầu thở gấp.

Tiếng nước trơn trượt thực mờ ám, Dương Giản kéo Vương Cẩm Trình, trong ánh mắt lộ vẻ gọi tình: “Được rồi.”

Vương Cẩm Trình nhếch khóe môi, đỡ tính khí đặt giữa hai đùi Dương Giản, vừa muốn đi vào, đột nhiên có người gõ cửa.

Trên giường động tác hai người dừng lại, một lát sau tiếng đập cửa không dứt, Vương Búi ở ngoài cửa gọi: “Chú nhỏ, cà phê nhà chú để ở đâu?”

Dương Giản đột nhiên cười ha hả, Vương Cẩm Trình sắc mặt xanh mét, hướng ra cửa, mở ra, âm trầm bảo: “Hơn nửa đêm uống cà phê cái gì!”

Vương Búi nháy mắt mấy cái, nói: “Cháu không ngủ được thì muốn uống cà phê.”

Vương Cẩm Trình tức giận đến mức không thể hít vào một hơi.

Có Vương Búi này làm bóng đèn to, Vương Cẩm Trình học máu từng ngày. Dương Giản công việc bận, Vương Cẩm Trình là giáo sư, có thể tự do sắp xếp thời gian tương đối rảnh một ít. Vì thế Vương Búi kéo Vương Cẩm Trình đi chơi chung quanh, thậm chí chạy đến trường gã giả bộ làm sinh viên, ở trên lớp hỏi mấy vấn đề cổ quái.

“Vì sao trước kia cháu về nước không có nhiều trò như vậy?” Vương Cẩm Trình nhin không được đành hỏi.

“Bởi vì ông nội và bà nội ở mà.” Vương Búi cười híp mắt đáp.

A, hóa ra còn biết thương tình ông bà lớn tuổi... . Nhưng sao lại không biết thương tình đồng cảm cho gã.

Buổi tối Vương Cẩm Trình nằm ở trên giường, kêu thảm thiết rồi thở dài: “Thần linh ơi, mau dẫn nó đi đi.”

Dương Giản nằm bên cạnh gã thấy buồn cười, một lát sau, hần thấp giọng nói: “Nếu cậu có con, so với Tiểu Bùi cũng không nhỏ hơn là mấy.”

Vương Cẩm Trình nhìn hần một cái.

Dương Giản đuổi người, bắt gặp ánh mắt Vương Cẩm Trình, nói: “Hiện tại muốn có con cũng còn kịp.”

Vương Cẩm Trình hỏi: “Cậu sinh cho tôi hả?”

Dương Giản híp híp hai mắt: “Cậu đi tìm gà mái đi.”

Vương Cẩm Trình ôm lấy Dương Giản, nói: “Tôi cũng không muốn gà mái, tôi chỉ muốn cậu.”

Gã cắn tai Dương Giản, ghé vào tai hần nói: “Chờ tôi già đi, mặc dù không có con, nhưng tôi còn cậu nữa.” Gã nâng chặt khuôn mặt của Dương Giản, nhìn nếp nhăn khóe mắt của hần khi cười.

Tuy rằng Dương Giản rất chú trọng chăm sóc, song thời gian vẫn sẽ trôi đi, có thể có người, càng thành thực càng mê người, hấp dẫn của Dương Giản đối với gã theo thời gian trôi qua càng ngày càng sâu đậm. Gã thì không cách nào tự kiềm chế cơn nghiện, đã yêu cái gọi là chất độc Dương Giản.

“Nếu cậu chết trước tôi, tôi sẽ ôm di ảnh cậu cùng Hao Thiên, hàng ngày phơi nắng.”

“...” Dương Giản một phen đẩy gã ra, nói, “Còn không biết ai chết sớm hơn ai đâu.”

Vương Cẩm Trình phẩy phẩy tay: “Ai da, hiện tại nói chuyện chết chóc là quá sớm, còn một nửa mà, gấp cái gì đâu.” Gã lăn lộn trên giường, “A a a, đều là tên nhóc thú kia!”

Vừa lúc đó, tiếng đập cửa lại vang lên. Ngoài cửa Vương Bùi gọi: “Chú nhỏ!”

Vương Cẩm Trình aish một tiếng: “Thần linh ơi, hay là mang tôi đi đi!”

Vương Bùi rút cục phải đi, cậu nhóc ở sân bay lôi kéo tay áo Vương Cẩm Trình, lưu luyến không rời.

Vương Cẩm Trình cười díp mắt: “Đi thôi đi thôi, máy bay phải cất cánh.”

“Còn một tiếng nữa, chúng ta đi quá sớm mà.” Vương Bùi bĩu môi.

Đó là bởi vì chú muốn mày mau về cho nhanh.

Vương Cẩm Trình lại dặn dò một chuyện, nói qua mấy tháng nữa phải đi Mĩ thăm hỏi cha mẹ và anh trai. Dương Giản đứng bên mỉm cười nhìn hai người bọn họ, cho đến lúc Vương Bùi không thể tiếp tục kéo được nữa, cuối cùng đã lên máy bay.

Vương Cẩm Trình lôi Dương Giản quay về.

Dương Giản kinh ngạc hỏi: “Cậu làm gì đấy?”

“Trở về làm tình.”

Dương Giản bị Vương Cẩm Trình tha về nhà, nghiêng ngả lão đảo phá cửa phòng ngủ, Hao Thiên nằm úp sấp trong phòng khách, ngẩng đầu nhìn xem hai chủ nhân, lại nằm xuống.

Dương Giản nặng nề bị ném lên trên giường, còn chưa kịp kháng cự, đã bị hôn thô bạo chặn miệng.

“Uhm... Đừng...” Vương Cẩm Trình vẫn hay cạy mạnh như vậy, bất kể đẩy thế nào cũng vô tác dụng.

Quần áo bị ném dưới giường, âu yếm rên rỉ đầy mồ hôi, chuyện ân ái khiến suy nghĩ sục sôi. Thời điểm hai người kết hợp, ôm ấp lẫn nhau, dù đưa hay nhận, kỳ thật đều đại diện cho một thứ gọi là “Tình yêu”.

Dương Giản ôm bả vai Vương Cẩm Trình, cắn môi, nửa mình dưới tê dại một trận khoái cảm truyền đến, trong lúc mơ hồ, nhìn thấy người ấy phía trên nhíu mày nét mặt gợi cảm, đột nhiên nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, có một thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện phía sau bồn hoa. Thiếu niên mang theo biểu tình phần nộ, hung hăng nhìn mình chằm chằm. Điều thuốc dưới chân cậu ta còn chưa tắt, đốm lửa lóe sáng, tản ra hương vị nhàn nhạt.

Khi đó họ cũng không nghĩ tới, rất nhiều năm sau cả hai sẽ quần quít thân thể.

Cũng thật không ngờ, bọn họ lại yên thương nhau, sâu đậm như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-bat-hoan>